

உ

கணபதி துணை.

கலைமகள் மரைமலா க.

திருக்குறள் நீதிக் கதைகள்.

முதற்பாகம்
இல்லறவியல்.

சுசேசமிததிரன உதன்ப பததிரிகாசிரியா
மயில்ரங்கம்-சுந்தரி சுப்பிரமணிய ஐயா
இயற்றியது

T. V. சுந்தரேச சாஸ்திரியார், B A
வெளியிட்டது.

PRINTED AT THE INDIA PRINTING WORKS, MADRAS

1914.

Copyright }
Registered. }

{ விலை அனைத்து
{ தபால்கூலி வேறு.

உ

கணபதி துணை

முன் னு ரை .

தமிழிழிமாணிகளே !

கண்ணுதற பெரு வகடவுள் சங்கபபுலவருடன் கழக
மோடமாநக பண்ணுறத தெரிநதாய்நத நம தமிழமொ
ழியிறசிறகது விளககும நீதினாறகளில திருக்குறளே முதன
மையானசென்பது வெளிப்படை 'நா வ மறையின மெயப
பொருளை முப்பொரு ளா ளான முகதீதான தானமறைநத
வளளுவனயத தநதுரைக்க ஞானமொழி' யெனவும,
'நா லும இரணமே (திருக்குறள்) சொல்லுககுறுகி' யென
வும பல புலவா புகழநதிருப்பகால இததிருக்குறளுககு எந
னூ லும இணையாகசென்பது தெளிவாய விளககுசினறது
மீய லும திருமால் வாமனாவகாரத்திசே மூவுலகங்களையும் கம
மடி யிணைகளால் அளக்கதுமீயால், திருக்குறள் வெண்பாக
கள் அளவிற சிறியதாகக காணப்படி லும, பொருளிற் பரங்க
தென்பதை வெளிப்படுத்த அந்நவவததுளைத்தி ஏழகட
லைப் புகடடி சூறுக தரித்தகுறள் என ஒளவை சிறப
பித்தி நுப்பதைப் பலரும் நனகறிவா "ஒகற்கெளிதாய
உணாதற கரிதாகி' என மாககுடி மருதனா (சங்கபபுல
வா) சிறப்பித்திருப்பதனால், இததிருக்குறளின் ஆழநக
கருத்துகளை வெளிப்படுத்தப பரிமேலழகரென்னும் புல
வா சிகாமணி பாண்டிய னவைகளாடுசென்று காமியற
மீய திருக்குறளுரையே வெளிதென்ப புலப்பித்தியும்,
இப்பரிமேலழகருரை பண்டிதாக்கே ளாயனளிகுகினறதென
வும மறையேரா அதனை எளிதில அறிய முடியாதென
வும பெரியோ கூறுகினறனா

ஆதலின் திருக்குறளின் சொன்னயங்ககளையும் பொருள நயங்ககளையும் பலரும் உறியுபொருட்டு ஓவ்வோரதிகாரத்தினின்றும் ஒரொருகுறள தோர்தெடுக்க, அதற்குப் பரிமேலழக ரியறறியிருக்கும் உரையும், அவவுரை

பின்னரான சிற்றறிவிற்கு எட்டியவாறு குறிப்புரையும், தது நனகுபுலப்பட நமபுராணதிகளிலிருந்து ஶ்ரீம எழுதி இநநூலைப் பிரசுரஞ்செய்ய மேலும் இநநூலிலுள்ள கதைகளைப் படிப்பதனால் பலரும் நம முன்னோரின் குணசெய்களை யறிந்து பயன பெருவரென்பது என துணிபு

வரணமுறைபாக எனக்குத்தமிழைழப்பாடஞ சொல்லிவந்த குருவும், வடமொழி தேனமொழி தேலுங்கு இடமுளறு பாஷைகளில் பிரபல பணடிதரும், பாரத இராமாயணப் பிரசங்கியுமாகிய வாழ்க்குடை ம-ந-ப-புரீ வேங்கடநாம சாஸ்திரிகளின் மலாபநங்களைக் கனலிலும் கனலிலும் உரசுகிறேகாண்டு துதித்து வருகின்றேனென நான இவகுறைப்பது முற்றிலும் பொருநகர நிற்க,

இத்திருக்குறள நீதிக்கதைகள் சிலவற்றைச் சேகரிக்கிற வாயிலாக வெளிப்படுத்தி உலகமுகம் இக்கதைகளை எவ்வாறு ஏற்றுக்கொள்கிறார்களென அறிய ஆவலகொண்டபொழுது சுதேசமித்திரன் பத்திரிகாசியா எனவேண்டுக்காளுகணங்க அவ்வாறே கதைகளைப் பிரசுரஞ்செய்தவர்க்க நன்றியை யான என்றும் பற்றின மேலும் இச்சிறுநூலை அரசியற்றறுவதற்குப் பணவுதளி புரிந நவநத எனது நண்பர் V கந்தசே சாஸ்திரிகள் B A அவர்களின் உதவி மிகவும் பாராட்டத்தக்கது திருமயிலையில் வசிக்கின்றும் ஹைகோடவர்களில் பாரதச்சாரதி அயயரவாஶ்ரீம உதவி செய்திருப்பதை நான இவகு

குறிப்பிடல் அவசியமே. நாடெங்கும் புகழ்பெற்று வருப சாதேசமிக் திரை பத்திரிகையில் என்னுடன் உதவிப் பத்திரிகாசிரிய ராய்நாகதுவரும் எனது நண்பர் விசுவநாதய யரவர்கள், இச்சிறுநூலை நான் எழுதி வருமபொழுது புத்தி சாதிரியமான யோசனைகள் எனக்குப் புகட்டி வந்த தனால் அவருடைய உதவியைநான் ஒருநாளும் மறவே னென்பது நிச்சயம்

இனி, நவீன நாவலகளை ஆவலுடன் விலைசொடுக்கது வாங்கிப்படிக்கும் அபிமானிகளும் இததிருக்குறள் நீதிக கதைமெய்னனும் இருநூலையும் வாங்கிப்படிக்கது எனக்கு ஊக்கமளிப்பார்களென நம்பி, இதுபோலவே கொடாச்சி யாயக்குறள் முழுமைக்கும் நீதிககதைகள் எழுதிப் பிரசு ரஞ்செய்ய உக்கேசித்திருக்கின்றேனாதலின், இருநூலில் காரணப்படும குற்றங்களைப்பொறுத்தது, வேண்டிய சீர்திருத தங்களை எவரேனும் எனக்கு அறிவிப்பாராயின் அந்நன் றியை மிகவும் பாராட்டுவேன். எனது நூலை அழகாய் அச்சடித்ததத தந்த இஃதியா அச்சுக்கூடத்தலைவாக்கும் வந்தனமளித்தது, எல்லாமவல்ல இறைவன் அனைவாக்கும் அருள புரியும்படி துதித்துவரும்

சென்னை
3—4—14.

அபைன்,
மயிலாங்கம் சுந்தர சுப்பிரமணியன்.

திருக்குறள் விளக்கம்.

திருக்குறள் நீதிக்கதைகள்.

I-வது கதை. கடவுள் வாழ்த்து.

திருக்குறள். மலாயிசை யேகிணை மாணடி. சோகதார
நிலமிசை நீடு வாழ்வார.

பரிமேலழகா உரை — மலரின கண்ணே சென்றவ
னது மாட்சிமை தவநிய அடிகளை இடைவிடாது நினைத
தார எல்லா உலகிறகும மேலாய வீட்டுலகினகண் அழி
வினறி வாழ்வார்.

கருத்து — அன்பால தனனைத தியானிப்பவரது ஹிரு
தய கமலததில அவரவா நினைதத வடிவத்தோடு சென்று
வீற்றிருப்பாரா கடவுள்; அதகைய கடவுளது பாதா
நிகததைத தியானஞ்செய்ப்பவா முகதி பெறுவா.

உதாரணம் — கடலாடை சூழ்ந்த இக்காசினியில்
ஹிரணியன எனரோ அசுரன இருந்தான இவன அருந
தவமியறறி இறைவனது இன்னருளால மிகக வலிபெறறுப
பெருமித்ததுடன் வாழ்நதுவந்தான். இவன பெற்றவ
ரமோ மணவிண இரணடி லுஞ்சாவிலலை, ஆண பெண அளி
இவரா லும அழிவிலலை, சுராசுரராலுஞ்சாவிலலை, நீ ரெரு
பபு காறறு முதலியவைகளாலும முடிவிலலை, அஸ்திர

சஸ்திரங்ககளாலும் அழிவிலலை, வீட்டிறகு வெளியிலும் உள்ளிலும் உயிர ஒழிகலிலலை, பகல இரவு இரண்டிலுஞ் சாவிலலை. சுருங்கசசொலலின முடிமுடித்திகளாலும் முடிவிலலை. தன தபோமகிமைபால திரிலாகங்கனையும் தன ஆட்சிககுடபடுத்தி அணையரும் திரிமுரத்திகளது திருநாமத்தை யுச்சரிப்பதைத் தனித்தனிக் தன பெயரையே தியானித்து வணங்குமாடி கட்டளையிட்டான. அதுவுமன்றி அந்நணாகளியற்றும் வேளையில தேவாபொருட்டு அளிக்கப்படும் அளிப்பாகத்தைத்தானே பெற்றுத்தருகியிருக்கான “பத்து வந்தாலும் பட்டட்டமாகாது” என்ற ஆனரோ அமுதமொழியை இவன் மறந்தனை என்று சொல்லத்தடையுமுண்டோ? இவன் செய்யும் அக்கிரமச் செயல்களைக் கண்டு சங்கராத தேவாமுனிவா இட்ட சாபமும் இவனைச் சாராத வநுநகா கொழிகதது ஆகலின தனக்கு திகா எவருமிலலை யெனக் காணித்து அடாத செயல்களைச் செய்து வந்தான புலிவினவயிற்றில் பசு பிறந்ததுபோல இப்பதிசனாகு, பிரகலாதன் எனனுமீமரா ஆணமகவு தோன்றிற்று இப்பாலனை நானொருமேனியும்; பொழுதொருவண்ணமுடிய வளாகதுவந்து தக்க பருவமடைந்த கண்டு வேசியனொருவனை யழைப்பித்து வித்தியாராயுஞ் செயல்ககச சொன்னான் அபமறைமீயானும் மதலையைத் தன சாலைக் கட்டிமீயாய வித்தியாரமபஞ் செயயப் புதுமுன் வழககமீபால் “ஹிரணியாயநம்” என்று துதிககசசொன்னதும் அக நமரான தன்னிரு செவ்களையும் கைநாற பொகதி “இடுகனை ஆச்சரியம்” வேதசாரமாகிய ஓம் நமோநாராயணாய என்றல்லோ எண்ணி துதித்தலவேண்டும்.” எனவுரைத்து அதிதிய நாய்

“குழந்தாய! நீயுகொட்டாய, என்னையுங் கெடுத்தாய். தேவரும் ஹிரணியாய் நம என்று துதிப்பரேயன்றி நீ சொன்ன மந்திரத்தைக் கணவிலுங் கருதார. இளங்கன்று பயமறியாது என னுமமமுமொழிககீகறப நீ அறியாச சிறிய வனாகலின் உன தநதையின ஆகனொயை அறியாது இவ் விதம் உரைக்கின்றாய்” என்று நடுநடுங்கினான். “ஐயா! ஏன் இவ்வளவு பயம்? ஓம் நமோ நாசாயநாய என்ற நாமத்தை நவின் றிருப்பின யாது கெடுகின்றீயும.” என்று பிரகலாதன் கேட்க அவனிப்பிரன் “அந்நீதா! நினது தநதையின கட்டளையால் மூவுலககந்தாரும் அவரது நாமத்தை யசரரித்த பின்னர சகல காரியங்களை யுஞ் செய வேண்டிம். ஆகலின் நீ இவ்வாறு விளம்புவதை உன பிரதா அறிவரேல நாமி நவரும் நமனுலகு கீசரவ்ணடி யதுதான் ஆகவே இப்பயமுரைகது என்னைக் கெடுத்திடேல்” என மிகவும் கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொண்டான். பின்னா பேரறிவாளனாய் பிரகலாதன் வேதிபா பிராண விளிகது “ஆரிய சிரீஷ்ட! ஆதிபகவனது பெயரையன்றி வேறெதையும் நான் நான் னால் நவிரீலன்” எனப் புகள றுனை மறைப்பரீன மனமறகி பன்னவனை யடைந்து “இராஜ சிலக! கமநதரீனா தவகன் இருநாமத்தைச் செய்பாது இதுவரைபில் ஒருவரும் உரைக்காத சொன்றையுரைகள் நிறகின்றன என செய்வன் என்கோவே! என்று சொல்லி நடுங்கி யழுதான். இத்தனைக்கேட்ட அவுணராஜன் “அநகனா திலக! முன்னா யாவரும் பெரழிந திடா எமமொழியை என பாலகன் பநாகதான்? அத்தனை யுரைகதி” எனலும “அந்நீதா! அவுரைையை உரைக்க என நாவெழுவிலலை” என்றான் அநதணன். அக்கொடி

4

திருக்குறள் நீதிக் கதைகள்

ஏனென்று. காவலாளிகளால் சாவலனது சட்டமையைத் தலைமறைகொண்டு கடித்கீழை கணப்பொழுதிலே மூரணைக கொணர்நகனா. வந்து வணங்கி நின்ற மைநகளை வாரியெடுத்த மடித்திருக்கி மாபுறத்தழுவி “என்குலக கொழுந்தி மறைப்பா ஹைத்த மொழியை மொழியாது நீ பகாந்ததென்ன” எனக்கேட்டதும் “என்கும நிறைந்த எவவுயிரையும் இயற்றுகியறழி இன்னருள புரிந்து வரும எமபெருமானது ஓம நபோ நாராயணய என்னுந் திரு நாயநதான” எனறியப்பிணை பிரகலாதன. அவ்வளவு தான கூர்மதம் கனகன கணகளில் கோபாக்கினி ஜொலிகக, அறிவிவி திரிவிலாகவாசிகளும் என பாத கமலத்தை தீனநீத்ததுகினறனா. உன சிறிய தகதையைகொன்ற பாவியின் நாமத்தைப் பகரவா உனனைப் பெறறெடுத்தேன யான்? என வெகுண்டான பிரகலாதனும் பிரதாவை நோக்கி “உலக மனைத்தையும் படைத்துக காததுவரும் கருணாகரனது திருநாமத்தை ஒடு யுணாதலைத் தவிர இப்பந்தத்தினின்றும் கடைத்தேற வேறு வழியுமுண்டோ? மேலும் தாமகன இதகனை வலியும் வாழவும் பிறந்தவுடனை பெறறுதனைட்டா? நானழகனைக்குறித்து நறர் வயபுரிந்து இப்பெருவாழவு பெற்றதையும் மறநதீரயே! ஓம். அகவனநிருகர், கவகன பெயரை எவரும் ஒதி உயவேணவி மென்பது நகுமோ? எனப் பணிவுடன் புதலி ருண. எந்நாசியறு சன புதலினை தீவனிதம் இயம்பிவைச்ச சகயாதவகுறிய ஹிரணியன் “என்கும என குத்தது மீனாகும சினமப்பகைப்பாணு யிருப்பவனிடம்

அனபுபூணர் நான் இயப்பை. குலத்தைக் கேடுகெ வந்த
கோடார் க்குமடபை என ம? வெள்ளைக்காது எளிதனை
கொண்டு குய்க்குய அரணை நாமத்தை தொழுவதுபே

1-வது கதை கடவுள் வாழ்த்து

5

லிருக்கின்றது இவனது அனபு ஆனதுபற்றி இவன்
ஜீவனை ச சடுதியில் போக குறுகள்” என்றிடடான கட்
டனே.

உடனே அசுரா பலா ஒன்றுகூடி நொடிபடுபாழுதலை
பிரகலாதனமீது அஸுர சஸுதிரகளைப் பிரயோகித
தனா. கடவுளை நம்பினோ கைவிடப்படா எனபது
பொய்யா மொழியாகலிவ, அனவாகமுடி அமலனது மல
ரடிகளில் அனபு பூண்ட பகதனை சென்று தாக்கி அவ்
வாயுதகளை முறிந்தனவே யன்றி, சிறுவனது உடலாக
கோ கெடுதியும் நேரிடலிலலை படைககலங்களை பழுது
பட்டமையை அப்பாவி அறிந்தவுடன் தன் மகனைக
கிஞ்சிததும் இரங்காணை “இவனை நொடிபடுபிட்டு நீரக்
குக்” என்று உதகரவளிககான. அவ்வாறே தீரிலிட்
டும பிளனை மேனிககு யாதொரு தீவகும் நேரிடாகது
கண்டு அஷ்டமஹா நாககளை நீயனி, கடிக்கவிட்டுப் பார்
த்கான ஹிரணியன். அவனது எண்ணம் நிறைவேற
வில்லை பினபு அரசனையால் தேவேந்திரானது ஹிரவ

தத்தின் காலாதிடறச செயதனர் கலகைகட்டிக கட
 லீல எறிகதனா ஆகாரததில விவமி_டும பாரதத
 னர் ஒனறும பயனபடனிலலை ஸ்ரீ ஹர்யின் நாமத்
 தைச் சிந்தித்திருப்போகரு அபாயம் ஒரு நாளும்லை
 எனனும பழமொழி பொயகருமோ? ஆர்வ எவனிகததி
 லும தன தனயன திறககா_கைக கண்ட ஹி_ணிபன
 தானே கொவவதாக நிசசயிகதெழநனை அசரயம
 புததிரனும பிதாவை நே_கதி, "எந்தாய! எனனுயிரைப
 போகருவது தகனளாலாகும காரியபனறு உலகையுண்டு
 பண்ணிய ஒருவனூல த_ன ஆ_கம்" என, "உ_கதைப
 படை_தவன யாவன? மு_மூ_தகுகளா? தேவரா? முனி

6

திருக்குறள் நீதிக் கதைகள்

வரா? எவா? அவன் எங்குள்ளான்? எனககாஜிததான
 கனகனும மீண்டும பிரகலாதன "தநதையே! உலகததை
 யும் அகிலுள்ள சகல சராசரங்கனையும் சிருஷ்டி_தது சாவ
 வியாபியாயிருகரும ரசன நினது கண்ணுக்கு_த தோன்று
 வதநிகு எனது நே_திரங்கனால எளிதில காணலாகும்.
 அவன் எங்குள்ளானெனின தூணினுமுளன துருமபிணுமு
 ளன, நீ சொன்ன சொல்வினுமுளன, அவனை நீ சிக்கிரம
 காணிணுக காணலாகு' என்று பதிலளி_ததான கனக
 னும கலகலவென நகை_ததி "உலகெகரும பாரதுளான
 ஒருவன உள்ளனனரூ_ய அவனை இ_கமப_ததினிடை
 இ_ககணமே காட்டல வேண்டும. காட்டிடாயேல உ_ன
 உயிரை மாய_தது உ_திர_கதைப ி_நகி உடலையும் உ_ன
 பேன" எனறான ப_க_த_சிர_ஷ_ட_ன_சிய பிர_க_ல_ாத_ன "நான
 சொன்ன பரம_பொருள யான கொட்ட_தொட்ட இ_ட_ந
 தோ_று_ம தோ_ன_ற_ன_யின் எனனுயிரை யானேமாய_த
 துக_கொள_வே_ன அ_ன_றியும் ந_ன_னு_ம அ_வ_ன_டி_ம_ம_ய_ல_ல_,

அவனும என இறைவனல்ல” என்றதும், அரசுகள் அடங்காக்க கோபமுண்டு தன்னருகே நின்றதூணைக் கையா லறைந்து “எங்கடா அவன்? இத்தூணில உள்ளா” என்று சிங்கநாதருசெய்தான். கட்சணமே திரிபுவனமும கிடுகிடுகென நடுங்கும் வண்ணம் கோபச்சிரிப்பொன்று கம்பரத்தினின்றும் கிளம்பியது. அன்பனும் ஆடினான், பாடினான், அழுதான், தொழுகான், துள்ளினான். தன் பிள்ளையினது அகமகிழவைக்கண்ட அவுணனது வெகுளி நெய்பெய்த அனல்போல வாயிறறெறெற சொல்லவேண்டும். “ஆரடா சிரிக்கத்தங்கு? ஹரியா? அன்று எனக்குப் பய நது ஒளிக்கத கடல போதாதென்று இக்கமபத்தினை யடை க்கலமாகக் கொண்டனையோ? வலுவிருக்குமேல போர்புரி

1-வது கதை கடவுள் வாழ்த்து

யப் புறப்ப” டென்றான போரிற் சிறந்த ஹீரணியன். டனே தூணும் திடீரென்ப பிளந்த அதனின்ற அடி ம முடியும் இன்னதென்று அறிய முடியாத நரளிமம் மூாததி கோன்றினா. தோன்றிய வளவில் அசுரசேனையும் புத்தத்திறகுத் திரண்டது. அரை நொடியில் அசுரசேனை யனைத்தும் தீயிற்பட்ட பஞ்சுப் பொதுபோல அழிந்தன. அக்காலே ஹீரணியன் வெகுண்டு தன் வயிரவாளையுருவி அவதார மூத்ததியைத் தாக்கச் சென்றான். பெற்ற மனம் பித்தது பிள்ளை மனம் கலலு என்ற முதுமொழிக்ரு மாறா நுப் பிரதலாதன் தன் பிதாவை நோக்கி “இதோ நிற்கும் மூாததியினது வலியையும் நிலையையும் கண்ணாரக்கணமும் னுன்றும் உணராதது எனவே! இச்சமயம் தவறின வேறு சமயம் வாய்ப்பதரிது ஆதலின் இப்பொழுதே இம்மூா த்தியைப் பணிந்து வணங்கினகடைத்தேற மார்க்கமுண்டு” என்று இரங்கினான். இந்நன்மொழி செவிடன் காணில் ஈங்குத்தினது போலானதே தவிர வேறில்லை

“அடே அறிவிலி! யாரையடாவணங்கச சொனனாய்! நான் முன்னிறகும இச செங்கட சீபததை ஆவி தணிந்து உனனை அநதகனுலகனுப்பிப பின்னர் என வெறறி வாளைததொழுவேவேனே யல்லது வேறெவரையும் வணங்குகன் எனபதை நனகுணாநது கொள்” எனறிடி முழக்கம் போல ஈாசசனை செயதான காலனுலகுசேர விருககும் னகன், பின்னா சநதியா காலததில ஹிரண்யனைத தன நீருகையால் வாரி பெடுத்தது அரணமனைவாயிற படியில அவனைத தளளித தொடையின் மீதிருததிககங்களால் யுககொடியேன வயிறறைககீறி நினறா நரவமிம முாதும். இச்சமயம் பரநதாமனுக்குத தோனறியிருக்கும் ிகாபாககினி தணியாதெனககண்ட அயன முதல் தேவா

8

திருக்குறள் நீதிக் கதைகள்

பலரும் பாறகடலில அமுதுடன் தோனறிய திருமகனையும் உடனழைத்து வந்து மனோவாகுகாயங்களால் ஆடிப் பாடித் துகித்து நினறனா, அப்பொழுது பகதியிற சிறநத பிரகலாதனை “அன்ப! உன தகதையை உன முன கொறை காலததும் நீ சறறேனும மனஞ சலியாது பகதி பூண்டு நினறனை. இனி உன குலததார எலலையிலாத குறறஞ செய்தாரே யானாலும் உன மீதுள்ள கருணையால் அவர்களைக்கொல்லேன். யாது வரம் கிருமபுகினறனை” என்றா எவவுலகமும் காத்தருளும் எம்பெருமான உடனே பிரகலாதன் பரநதாமனது பாதம் பணிந்து “ஆபதபாநதவ! முன்பே நான் பெறறிருக்கும பாககியத திறகோர் அளவிலலை நின நாமம் தருவதைககாட்டிலும் நீ தருவது வேறுமுண்டோ? என்பிலலாத புழுப்பிறவி நான் அடைநதபோதிலும் அப்பொழுதுகட உன்னிடத்து பகதி மறவா திருக்கவேண்டும் எனபதே என் வேண்டு

கோள்” என வணங்கி நின்றான். அமலநாதனும் அருள்
 சராதது “முன்னமேயே நான் உனக்குத் தொழுமபயி
 னேன. பஞ்ச பூதங்கள் முடியுங்காலத்தினும் நீ எந
 னாளும் அழிவிலலாது என போலிருப்பாய் உன்னைத்
 தொழு தேத்துபவா எனனைத்தொழுதேத்தி யாது பயன்
 பெறுவரோ அதனையே பெறுவா. இத்தகைய நீ அசுரா
 க்கு அச்சென்பது தகாது. சராக்கும் இனி நீயே இறை
 வன். நானே நீ! நீயே நான்” என்று வரமருளிப்பிரமன்
 ஓமமியற்ற முனிவா வாழத்தெடுப்பத தன கையால பிர
 ளாதனுக்கு முடி சூட்டினா

அன்பாகாள் ஆதலின இன்னருள புரியும் சசனத்
 உபயபாதங்களை ஊக்கமுடன் எந்நாளும் ஏத்துபவச் சீய

2-வது கதை வான் சிறப்பு 9

பொறிகளு மடங்கி ஒருமையுடன் ஓவலிலா மோட்சம்
 பெறுவா.

2-வது கதை. வான் சிறப்பு.

சிறுத்திகள். சிறப்பொடு பூசனை செலலாது வானம்
 வறக்குமேல வாலோக்கும் சண்டி

பரிமேலழகா உரை — தேவர்களுக்கும் இவவுலகில்
 மக்களாற செய்யப்படும விழுவொடு பூசையும் நடவாது
 மறை பெய்யாநாயின.

குறிப்பு—மறை பெய்யாநாயின இப்பேருலகில் பஞ்
 சம உண்டாகும் அசுராலகதில் பனிதா தாங்களே பசி
 யால் வாடுபொழுது தேவர்க்கு எவ்வாறு பூசை முகலி
 யன் நடத்தக்கூடும்

உதாரணம் — சீவனமும நிலவனமும நிரமப்பெற்ற
 செருவிழிபுத்தூரில் வெ துநான்க்கு முன் ஆதி சைவா குல

ததில தோன்றிய புகழ்தகுணையா எனனும் புண்ணிய
 புருஷரொருவா வாழ்ந்து வந்தாரா. எல்லாம வல்ல இறை
 வனிடம் மெய்யனபு பாராட்டி, பகதி பூண்டு பரமபத
 மடைந்த நாயன மாரகனில இவா ஒருவா. இப புகழ்த
 துணை நாயனா அடியிசை பாகனை ஆகம விதிப்படி இடை
 விடாது பூசைசெய்து உருமநாளில ஒருகால மறைபெய்த
 லொழிந்து கேசமெங்கும் பஞ்சம நேரிட்டு அதி
 முகல ஏறுபிறுன உயிர அனைத்தும் பசியால் பரதவித
 தன. ஆ! அக கருப்புககாலத்தின கொடுமையை என்னெ
 னறு சொல்வது? புல, பூண்டு, செடி, கொடி, மாம யாவும்
 கதிரவனது மெய்யுமையா " கக முடியாது கரிசன.
 மனிதரோ உண்பதினபன மிக்க குறைந்தன வாதலின்

10

திருக்குறள நீதிக் கதைகள்

பசிப பிணியைப் பொறுக்கமாட்டாது ஆடுகளும் தினன
 போகசியயில்லா அடகு தினறும் நிலகதை தோண்டி
 கிழங்காதி கந்தமூலம் பசிதனம் தீப்பசி தணியாது தளா
 நதனர் அனறியும் காய கிழங்கு முதலியனவும் கிடைக
 கப பெறாத பலா நீரைத் தேடிச் செலவ அநநீர் நிலைய
 னைத்தும் செறையிருந்தது கண்டு வேசாறினா மேலும்
 தாயமாகள தங்கள அருமைக்குழக்ககளின் கைகளில
 ஏதேனும் தினபண்டமிருப்பின அதனைப் பறித்துத்
 தின்று பசியாற்ற முயன்றனா முடிவாகச் சொல்லின பல்
 லாடப்பசி தீரும் என்றபடி வாயதனில இட்டு மெல்லுதற்கு
 இது தரும் தகாது என்றெண்ணாது கண்ட கண்ட பொரு
 னையெல்லாம எடுத்த நுகர்ப பாராதனா. பாரத்து மென?
 பசியின் கொடுமையா தணிகதபாடி லலை வயிறறப்
 பெருமாளைத் திருபதி செய்ப வகைகாணுகார கோ, திரு
 விழா இவைகளை எங்கனம் கொண்டாடுவா? நாளுந் கீழ
 மையும் நலிந்தோக குண்டோ? தனக்கு மிஞ்சியல்

லவோ தான் தரும், இதகையை கொடிய பஞ்ச காலத் திலும நாயனா மெய் வந்ததமும பசியும் பாரடடாது அன்பின் உறகியாடடினூல அமலநாகனது பணிகிடைக ளில ஒரு சிறிதும் குறைந்தாரிலலை. “ தீவரும் இன்னல தமமைச செயரினும் செயா சிந்தைப பேரருளாளா கத தம செய்கையிற் பிழையாபயணடோ ”? எனவே வழக கம்போல புகழததுணையா சிவிராணைத் திருமஞ்சன மாட்டுகையில் பசிப்பிணி இவரை வந்ததயது பசிவந்தி டப்பத்தும் பறக்கு மாகவின பசியினால் மிகவும் தளாசியு றறா உடனே கையிலிருந்த திருமஞ்சனக் குடம் சிவ பெரு ளானது திருமுடியில் விழ, காணா மெய்ம மறந்து முன்னவனது பாதா விரதங்களில் பொததென வீழ்ந்த

3-வது கதை நீத்தார் பெருமை

11

னா. வீழ்ந்ததும் நித்திரை வந்து பததனைப்பணிகொண றுது. அக்கால உமையாளபகன உள்ளன புடைய நாயனாது கணவில் தோன்றி “ பகத! இப் பஞ்சகாலம் நீக்கு மளவும் நினக்கு நாம நித்தம் ஒரு காச(சவரன்) தந்தருளவேம, அதனைப் பெற்று உணவருந்தி ாகிழ்க திரு உனது பகதிக்கு மெத்தவும் மெச்சினேம ” என்று ஷரமருளி மறைந்தனா பொழுது புலருமுன பகதன் துயிலொழிந்து எப்பொழுதும்போற கோயிற திருப்பணி செய்கையில் குலபாணியின பீடத்தின கீழ காச கண்டு கண்ணொளி பெற்ற பிறவிக குருடனேபோல அடங்கா முகிழ்ச்சி கொண்டி மனம், வாககு, காயம், ஆகிய முக்கரணங்களாலும் முகலவனைப் பணிகது ஆடிப் பாடி ளா. பின்னா அநநாளபோல எநகாலும் ஒவவேவா காச பெற்று, சிறப்புடன் சிவனுக்குப் பூசனைபுரிந்து பசிப்பிணி பையும் மாற்றிப் பரமானந்தத்துடன் வாழ்ந்து வந்தார்.

ஆப்பால பஞ்சகாலம் நீங்கியதும செஞ்சுடையாகரு மெய்
 யடிமைத தொழில ளுண்டு வந்த பயனூல பொன்னாட்டில்
 அமரா தொழப புனிதரடி நிழற சோந்தரா

3-வது கதை. நீத்தார் பெருமை.

நீருக்குறள். நிறைமொழி மாந்தா பெருமை நிலத்த
 மறைமொழி காட்டி விடும

பரிமேலழகா உரை — நிறைந்த மொழியினை யுடைய
 னறந்தாரது பெருமையை நிலவுலகத்தினகண் அவர்
 ளுணையாகச் சொல்லிய மந்திரங்களே கண்கூடாகக் காட்
 டிம.

12

நீருக்குறள் நீதிக் கதைகள்

குறிப்பு — நிறைமொழி எனபது அருளிக் கூறினும்
 வெகுண்டு கூறினும் அவ்வப் பயனகளைப் பயந்தே விடும
 மொழி. முனிவரது சாப அணுகிரகங்களைக் கடவுளரும்
 தடுக்கும் வன்மையுடையரல்லா இத்தகைய முனிவரது
 பெருமையை அவர் கூறிய மந்திரங்களே பயனூல பிரத்தி
 யக்ஷமாக உணரத்தும்

உதாரணம். — உலகத்துள்ள பல வகுப்பினரது ஒழு
 க்க வழக்கங்களை முறகாலத்தில ஒழுங்குபடுத்தி யாவரும்
 இனனின்படி நடத்தல வேண்டுமெனத் திட்டம் பண
 ணிய புண்ணியவான மனுவென்பார் இவரியற்றிய சட்ட
 திட்டம் இக்காலத்தும் மனுதாம் சாஸ்திரம் எனப் பல
 லோராலும் புகழ்பெற்றவருவதை நம நேயர் அனைவரும்
 நன்கறிவா. இம்மஹான ஆதித்தன குலத்திறகோர் தி
 கம்போல விளங்கிய முதல்வா. இவரது சந்திரிசில் தே

ன்றி உலகனைததையும் ஒரு குடையின் கீழ்ப்படுத்தி மன
 னுயிரைத் தன்னுயிர்போல பாவித்தது ஆண்டுவந்தார
 அம்பரீஷன் எனனுமோ அரசன் இவ்வேந்தன வசிவு
 டாதி முனிவர்களது பேருதவியைக்கொண்டு அரிய பெரிய
 வேளவிகள் பல புரிந்து பெரும் புகழ் பெற்றிருந்தான
 ஒருகால இப்பாரத்திபன புருஷமேதம செய்யக்கருதி
 யாகத்திறகோ பசுவாம மைந்தனைப்பெற, பாரொருகு
 திரிந்து வந்தான எனினும் யாகப்பசுவாக கைந்தனை மனி
 மொப்பிக கொடுப்பார யாவா? ஏராளமான பொருள தரு
 வதாகச் சொல்லியும் எவரும் இசைந்தாரில்லை ஆகவே
 மனைவன அடவிகள் தோறும் சென்று விசாரித்து வு
 கையில் கடைசியாக இருசிகள் என னுந்தவசியின் சாலை
 யடைந்தான அம்முனிவருக்கு மடகள் மூவா. அவ
 டம தன எண்ணத்தை யறிவித்தான இறைவன இத்

3-வது கதை: நீத்தார் பெருமை 13

பொழுது முனிபுகுவா மிக்க வறுமையால் வாடி யிருந்தார்.
 கொடிது கொடிது வறுமை கொடிது ஆதலின் தவசியும்
 புணத்தின் மேலாசைக்கொண்டு தன னருமைப் புதலவனைக்
 கொடுக்க மனமிசைந்தார் என்றலும், மூத்த குமாரன்
 தீது மிக்க வாளுசைக்கொண்டு முனைவன எனக்கு வேண்டு
 மென்றா. முனிவரது பத்தினியோ இளையலன் எனக்கு
 னன்றன் மறறையவனாகிய சுனசசீசபன பெற்றேரது
 பெரியமின்மையைக் கண்டு பெரிதும் நகைத்தது “என்றைக்
 காயினும் ஓர் நாள் எவரும் இறத்தல வேண்டும். இது
 தாலை யான உயிருடனிருந்தும் பயன் என்ன? தாய் தந
 னையா எண்ணியபடியே இப்பொழுது இறைவனுக்கு யாக
 பசுவாக மனமொருமித்துப் போதலேமேல ஏனெனில்,
 எனக்கு விலையாக மனைவன அளிக்கும் தனத்தைக்
 கொண்டு என்னை யீன்றோ இன்பமுடன வாழ்வா. நன்

லவளாதத தாய் தந்தைககு எவரே கைமமாறு இயற்ற
 லார் ஆனறமதலை நூறு வயதளவும அடிமைததிறம்
 பூண்டு, மூன்று புவனததுளள பொருள்முறறம அளிதது
 முறை முறையே, ஏன்று வழிபாடு இபறறிடினும் ஒரு
 தாள வளாததறகு இயையாதே! எனறிரு,ததலினால் இசச
 மயம யான என அனனைபிதா இவாகனை அடிமை கொண்டி
 ருக்கம வறுமைப்பிணியைத தொலைக்க என உயிரைக்
 கிடைத்தல சாலசசிறப்பாகும் அன்றியும் “மகன தந்
 தைககு ஆறறம உதவி இவன தநதை, என நோறறான்
 கொல” எனனுஞ்சொல என்ற பொழியின வண்ணம்
 புகழ பெறுவதே பொருதது” எனத தீர்மானிதது,
 தரணிபாலனை நோக்கி “வேந்தே! எனனை யேந்தி வளா
 தத தநதையின தரிததிரம பறந்தோடும வண்ணம வேண்
 டிய அளவு திரவியததைக கொடுப்பாய” எனப புகன்று

14

தீருக்குறள் நீதிக் கதைகள்

பிதாவின் பாதங்களில் வீழ்ந்து “தந்தாய! போய வருகி
 ரேன தயைசெய்து ஆசி கூறி விடையளித்தல வேண்டு”
 மெனப் பணிந்த நின்றுன. உடனே வேந்தன தவசிககு
 ஏராளமான பொருளஉதவ, சனசசேபன கொஞ்சமேனும்
 மனம வருந்தாது தாய தந்தையரது ஆரீரவா தந்தையுடன்
 கொண்டு மன்னவனுடன் தோழிது சென்றான். வரும
 வழியில் கதிரவன உசசிப பொழுதடையவேந்தன நித்திய
 கருமம் புரிய லா தடாகத்தில் தங்கினான் பெறறதேல்
 லாம் பிள்ளையாமா? நட்டதேலலாம் பயிராமா எனனு
 பழமொழியை விளக்க வந்த மைந்தனும் நியமஞ்செய்யு
 பொருட்டுச் செல்லுகையில் கன மாமஞ்சிய விசுவாமித
 திர முனியைக கண்டனன். சண்டதம அவா அடியினை
 களில் வீழ்ந்திறைஞ்ச இருஷி சிரேஷ்டா தன மருமகனை
 இனிமையுடன் நோக்கி “குழந்தாய! நீ இவ துவரக கா
 ணமென” என்றதும் நடந்த வரலாறறை வெளிபிட்டான

சனசேசபை அககணமே முனிவா பிரானும மைநதனை
 கருணையுடன் பராததருளி "பிள்ளாய! எள்ளளவும் கலா
 கவேண்டாம், நினைனுயிரபோகாமல் தம்பபது எனக்கு ஒரு
 பெரிதல்ல" என்று கூறி முன்னா வவிலுடரது கோப
 கணலில் மடியாத தன புகலலா நால்வரைபும நோக
 "நீங்கள் இவ்வீவந்தனுடர செலக" என்றதும் அப்பத
 வா முனிவரது பணியை அலட்சியஞ் செயதனா. முன்
 னர தன சொல்லை யிகழநக விண்ணோ மீது வெகுண்ட
 அவாகளது பெருமபதவிகளையும் வான உலகம் முழுவந
 யும் படைப்பேன எனச சிந்தித்த காலையில் ஐந்திர
 முதல முமமூரத்திகளும் பட்ட பாடில இவர்கள எந்
 மூலை? எனவே விசுவாமித்திரா மிக்க சினககொண்
 "தந்தை மொழியைத் தட்டிய நீகக ளனைவரும் வேடா

4-வது கதை அறன்வலி யுறுத்தல் 15

'ஊர்க்கு காடுதோறுப அலைநதுதிரிக' எனறிட்டார சரபம்.
 ஈய்வாரே புத்திரா நால்வரும் வனசரா ஆயினா.

இது நிறை மொழிககு ஓர் உதாரணமன்றே? பின்
 னர் பெருநதவததோளுகிய கௌசிகமுனி தன முன்னவள
 குமாரனை சனசேசபனை விளித்தது இரண்டு மந்திரங்களை
 யூபதேசித்தது "நீ பயமில்லாது பராததிபனோட்டகி, உன்னை
 யூபதது (யாகப்பகவைக கடடுநதறி) அனைக்குமபொழுது
 நறுககொடுத்த இரண்டு மறை மொழியையும் உச்சரி.
 உச்சரித்த மாதிரித்தில் பிரமண, ஹரி, ஹரண, மூவரும்
 தோன்றுவா மனனனது வேளவியும் இனிது நிறைவ
 றும். உன உயர்க்கும் பாதொரு தீங்கு நேரிடாது" என
 றியமபிச சென்றனா. சிறுவனும் இறைவனுடன் தலைககா
 னுடரது தனனை யாகசாலையில் யூபதது அனைத்த கால
 யில் மறைமுனி உரைத்த வண்ணம் மந்திரமொழிகளை உச
 சரித்தான மந்திரமும், தேவும், மருகம், குருவருளும்,
 மந்திரமும், ஞானந்தருவாரதகையும், யந்திரமும், மேதினி

யில் மெய்யெனினில் மெய்யாய விளங்கு மென்பது திண
 னாம. எனவே திருமால், பிரமன், உருகதிரன், ஆரிய
 மூதல்வா மூவரும் தேவா சூழ்ச சிறுவனது உயிரையும்
 ஈத்து அரசனது வேளவியையும் காத்தனா ✓

4-வது கதை. அறன்வலி யுறுதநல்.

தீருக்குறள். அன்றறிவாமென ஒரு தற்குசெய்க மறந்து
 பொன்றங்காற பொன்றத் துணை

பரிமேலழகா உரை.—யாம இது பொழுது இனைய
 வாகலின இறககுளுன்று செய்துமெனக கருதாது,
 அறத்தினை நாளதோறுஞ் செய்து; அவ்வாறு செய்த

16

தீருக்குறள் நீதிக் கதைகள்

அறம் இவவுடம்பினின்று உயிர போககாத்தது அதற்கு
 அழிவிலலாத துணையாம்.

குறிப்பு.—மாண்களில் முறறியிருந்த கனியிருக்கசு சுழ
 லகாற்றால் காய்களும், பிஞ்சுகளும் உதிராத விடுகின்றன.
 அதவேப்பால் விருத்தா பலா உயிருடனிருக்க, வாலிபர்
 பலா இறந்த படுகின்றனா. ஆதலினால் நாம இச்சமயம்
 இளைமையுடனிருக்கின்றோம். சிழத்தனம் வந்த பிறகே
 சாவு நேரிடும் எனறெண்ணியிருத்தல் கூடாது இளமை
 யிலேயே தர்மத்தைச் செய்தல் அவசியம். அவசியம்
 சிறு வயதுமுதல் தானதாமம் செய்துவரின் உயிர உடலை
 விட்டு ஒடுககாலத்திலே அவ்வறம் அழிபாது அவவுயி
 ருடனே சென்று மறு பிறப்பில் நன்மை பயக்கும்.

உதாரணம்:—பொன் விளையும் பூமியென்ப பலரும்
 புகழ்நதேததும் நகநாடாம் இந்நிய நாட்டின் வடபாரிசத்
 தில் அறபுதமென்னும் பெயகையுடைய பர்வதம் ஒன்று

எது. அமமலையின் ஓர் புறத்தில் வசித்தவந்தான் ஆடுகள்
என்னுமோர் வேடன் அவன் மனைவியின்பெயர் ஆகுதி.
இவர்களிருவரும் கேவலம் வேடுவா குலத்தில் தோன்றியி
ருந்தும் “அரிது அரிது மானிடராத் லரிது, புண்ணுனி
மேல் நீர்போல் நிலையாது மின்போலழியுமுடல். மேலும்
இசசரீரம் இன்றழியும் அல்லது வெருநாள சென்று கழி
பும் என்றெண்ணியிருக்க இடமிலை. அளநியும் இன்னார்
இன்னகாலத்தில் இறப்பா என்று ஓர் நியதியுமிலை.
ஏனெனில் கொடுதொழிலாளனாகிய கூற்றுவன், தவத்
துறை மாக்கள், யிகக பெருஞ்செல்வா, ஈற்றினம் பெண்
டர், ஆற்றாப பாலகா, முதியார், இனையோரா எனறுன்
னது எவரையும் கொன்று குளித்து வருகின்றன. மலை
யில் மஞ்சத்தில் படுத்தயாந்தவன் காலையில் கணனிழித்

4-வது கதை அறன்வலி யுறத்தல் 17

தெழுந்நிருப்பது நிச்சயமன்று. ஆதலின் அனைவரும் செய்
தற்கரிய அறங்களை பல செய்து, தயர்கூர் பிறவியினின்று
உய்யும் வகை தேடவேண்டும்” என்ற ஆன்றோர் அமுத
மொழிகளை நன்கறிந்து இளமைப்பருவம் முதற்கொண்டு
அவ்வறபுதமென்னும் மலையினசாரலிலிருக்கும் ஆலயத்
துள்ள ஈசனுக்கு வந்தனை வழிபாடுகள் செய்வதை நியம
மாகக் கொண்டனா. அதுவுமன்றி அவ்வழியே செல்
லும் பாட்டை சாரிகளுக்கும் தவகளாலியன்றவரையில்
செல்லும்வாயெல்லாம் (திரிகரணங்களாலும்) தக்க உதவி
புரிந்துவந்தனா. முடிவாகக் கூறுமிடத்து, “வெள்ளம்
வருவதற்கு முன்னா அணிகோலி வையாதா பெருகுதற்
கண் என செய்வா’ எனநிருத்தலினால், தாங்களை இறந்து
படுவதன் முன்னமே, போகும் வழிகளுக்கு நல்லவழி தேடி
யிருந்தாரா. இவ்வனஞ் செயயாது வாழும் மக்களிறிறாத

மடவோரு முண்டோ? ஒருநாள மால்பொழுதில் சடை முடியையுடைய யோகியொருவர அவவழியே வந்தது, ஆலயத்தைக்கண்டு சிந்தித்தின்றனா. அக்காலே கோயிலின் புறத்தேறினற ஆகுதி பெரியவர வரவைக்கண்டதும், அவரிடம் வந்தது அஷ்டாவக தெண்டனிட்டு “ஐயா! நான்கள் எங்குச்செல்ல வேண்டியதோ! அதனை யறியேனாயினும் இது சமயம் மிகவும் இருட்டினிட்டது. ஆதலின் இனதிரவை இங்கேயே கழிக்கலாம்” என்று உபசார வாதத்தை களை மரியாதையுடன் சொல்லி வேண்டினள. ஜடாதரனோ மடநாதையருடன் பேசக் கூடாதென்ற முறைமையைக் கருதி ஆகுதியுடன் பேசாது மௌனமா யிருந்தனர். அச்சமயம் ஆலயத்தினின்று வெளியே வந்தவேடன் அத்தவ யோகியைக் கண்டதும் பரமானந்தமடைந்து, அவருடைய சீரடிகளில் வீழ்ந்திறைஞ்சி, ‘தேவரீ! எங்கு ஏக

18

திருக்குறள நீதிக கதைகள்

வேண்டியவா? இதுபொழுது சுவாமிகளுக்கு “வேண்டுவது யாது?” என்று பலவாறு கலவாததை கூறி வினாளு ஒருவருக்கு வேண்டியதொருபொருளை, கொடுத்தலினும் முகமலாந்து இனசொல் இயம்பாமிகக நலமன்றோ? ஆதலின் பிராணிகளை வசம்பன னும் வேடா. குலத்தில உறபவித்ததும் கிராக்கனிடகதிரகாணப்படும அன்புடைமைக்குப் பெருமகிழ்ச்சி கொண்டு “அப்பனே! யான தீரத்த யாததிரை செல்கின்றேன் இவ்விரவு உழிக்குமாறு படுத்தற்கு இடம் வேண்டி, என் க்கு வேண்டியது மறறொன்று மில்லை” என்றா அபமுநவா அக்கணமே ஆகுக்கன அத்வயசினி த கன குடியுநர்க்கு அழைத்துக்கொண்டு போய, தேனும் தீனையு கொணாந்து மகிழ்வுடன் அளித்தான உடனே அருந்தவதேதான வனசரணே நோக்கி, “அப்பா! முயலீயாது உபபான மீராசி, இந்மீபாதுண்பான மீபாசி, ஒந்மீபாதுண்பான

யோகியே! எனற முதி மொழியையும் மறந்தனை யே? ஞ
தவ குழலையடைந்தாராகு நீவனடிய உபசரணைகள் பு
யும் பொருட்கி, நீதவா மருந்தினுமினிய நீகனும் துணைய
வும் கொண்டு வந்தனைபோலும்! நீ பெனககீரக உணவை
அருந்திவந்தன முன்னமீர உன அனபு எனனை த திருபத்
செயல்தகது ஆதலின நீ தந்த ஆகாரத்தை நான்
விரும்புவதற்கு இடமில்லை” என இனிமையுடன புகை
றதும், வேடன தவசியைக குடிசையில் சயனிககசசொலல்
இல்லாளை கோகி “நாமிருவரும் புறத்தே நின்று காட்
மிருகங்களால் முனிவருக்கு யாதொரு தீங்கும் நேரிடா
காததிருப்போம்” என்றான். அமழுவரும் படுததயரப்
போதுமான விசாலமுள்ளதல்ல அககுடிசை இருவரீர
இருக்க இடமுள்ளது. யோகியே “பெண பிள்ளையை

4-வது கதை அறனவலி யுறத்தல் 19

இராப்பொழுதில் வெளியே யிருத்ததல தாமமன்று” என
லும், ஆடுகன தனமனை வியை அககுடிசையில் தூங்கச
செயது, துஷ்டப்பிராணிகளால் இருவருக்கும் எவவித
இடையூறும் நேராவண்ணம் வில் அமபு முதலிய ஆயுதங்
களுடன் வெளிப்பின்று விழிகதிருந்தான அககுடிசை
யினுள் ஆகுநி நிதிரைபிலும் யோகி யோககதிலும் இரு
ந்தனரென்று சொல்லவும் வேண்டுமோ? அறிவிசிநக
ஆனமீரா அடாது செயவரோ? செயயா! செயயா! நிநி
சியில் பெருமபுவி யொன்று வந்தி ஆகுகளை ஆசையுடன்
பக்திக துச சென்ற ப அககோ! பாவா! கனமசெயதா
ரக குக தீமையு ர விளையுமீமா? எல்லா ரசன செயல!
சூரியனுதிதச்சிம யோகி, ஆடுகன புலிககரை யானதை
அங்குச சிநகிககிடக சினைங்களால் உணரகதி, கனக்கு
உள்ள இடங்கொடுக்க காரணசகால மாண்டதை நீனை

தது நீனைக் கு மெததவா மரிதாபபடுகையில, ஆகுதி
 வந்து "ஐயக்கள" வரும் விதி வழியில தங்குமா" விதி
 யின பாயலை என்கணவன இறந்தன மெனினியா, ஒப்பற்ற
 அந்தணனுக்கு உகளி செய்கற பொருட்டு ஆளி திறந்த
 என மாகக் கருகதி நென்று சோவா என்பதற்கு "பழு
 ண்டீடா" என்று தவசியை சமாதானப்படுத்தி, ஆவித
 துணைவான கன கணவனுடன் கூடியும் நற்புகள் யடை
 தல வேண்டிவொன்ப பெருமகழவுடன் தீக்கூலிகக யகத
 னிதமான தன புருஷன் இறப்பதற்கு நீய நி காரண
 பூதமாயிருந்த போதிலும் என்னவும் இருப்பின மீது
 சலிக்குகொள்ளாது அவா மனம்கீழாவண்ணம பதில
 ளிதக்கை ஆழந்து நீயாகியின, எல்லாப் பெண்களுடன்
 இவளையும் ஒரு பெண் என்று சீசாக செண்ணுவதா?
 பெண்களுக்கெல்லாம் கண்ணெனத் தரும் பெண்மணி

20

திருக்குறள் நீதிக் கதைகள்

யன்றோ இவள்? சில பெண்கள் புண என்ப பெயர் எடுக்கி
 ன்றன்றே. பரிதாபம்! பரிதாபம்! ஆகுதியின கலவகா
 நிலைமையையும் அறிவையுங் கண்டுகளித்த நாசன பிரத்திய
 சூமாயப் "பெண்ணே! நீயும் நின கணவனும் செய்து
 வந்த நலவினைப்பயலை அடுக்க சனமத்தில நீ விதாபப்
 தேசத் தரசன குமாரி தமயநதியாயத் தேவையவை உன
 கணவன் நிஷத்தேசத்து ராஜகுமாரன் களஞ்சுபிற்றத
 இப்பேருலக முழுவதையும் ஒரு குடைக்கீழ் ஆளுவான்!
 இதோ நிறகும போக புருஷன் இப்பிறனியில உங்கள் கூட்
 றைவைப் பிரித்த நிமித்தத்தால் அடுத்த பிறப்பில் அன
 னப் பறவையாய வந்து உங்களிருவருக்கும் தூது நடந்து
 மனவினையை முடித்து வைப்பான, அப்பால் உங்கடகு

வேறு பிறவி யிலலை திசசயமாய முத்தி பெறுவீர்” என்று திருவாய மலந தருளிமறைந்தனா ஆகுடியும் அடங்கா மகிழ்ந்தது அக்கினிப பிரவேசஞ் செய்தனள். பின்னா நம்பெருமானருளிய படியே மூவரும் முறையே நளன, தமயநதி அன்னமாகத் தோன்றி அளவிலா ஆனந்தத்துடன் வாழ்ந்தனா

5-வது கதை. இல் வாழ்க்கை.

நீநகீதரள. பழியஞ்சிப பாதன னுடைத்தாயின வாழ்க்கை
வழியெஞ்ச லெஞ்ஞானறு மில

பரிமேலழகா உரை:—பொருளைச் செய்யுங்கால பாவத்திற்கு அஞ்சி ஈடடி, அப்பொருளை இயல்புடைய மூவர் முதலாயினோகரும் தென்புலத்தார முதலிய நால் வரக்கும் பகுத்து, தான் உண்டலை ஒருவன் இலவாழ்க்கை உடைத்தாயின, அவன் வழி உலகத்து எஞ்ஞானமும் நிறறலலது இறத்தலிலலை.

5-வது கதை இல வாழ்க்கை

21

குறிப்பு —பாவத்தான வந்த பொருளைப்பகுத்துண ணின், அறம் அப்பொருளுக து உடையவன் மேலும், பாவம் தன்மேலுமாய நின்ற சந்ததி குறையுமாகலின், அனைவ ரும் அறநெறியிலேயே பொருளைத்தேடி அதனை மேற் கண்டபடி பகுத்துணணின் அவன் சந்ததி விருத்தியாகும்

உதாரணம்:—பொன்னாட்டி னும் பொலிவுடன விளங் கிய மகநாடு நம் பரதகண்டத்தின் வடபாகத்திலுள்ளது அநநாட்டின் திலகமீபால் விளங்கி வந்தது புஷ்பபுரி யென்னுமொரு படடினம் அநநகரீனகண அருமறை யோரா நறகுலத்தில் அவகரித்திருந்தார சந்தர சாமா என பவா. அவா இளமையிலேயே அநகணாக குரிய சகல கலை

கனையும் தக்க ஆசிரியனையடைந்து கற்று கல்விக் கடலைக் கரை சண்டவா என யாவராலும் நன்கு மனிக்கப் பெற்றிருந்தாரா அன்பு, அருள், அடக்கம், வாயமை பொறுமை என னுங் குணங்களைப் பூஷணமாகக் கொண்டவா. இத்தூணை ஏற்றமிழ்நாடும் அனைவரும் கண்டு பரிதழிக்கும் வண்ணம் காரித்திரம் என்ற மூதாட்டி. தனக்கு இருப்பிடமாகக் கொண்டன அம்மறைவிலேனை "பல்லான்ற கேள்விப் பயனுணர்வாரா பாடழிந்து, அல்லலுழப்ப தறிநிறேல—தொலசிறப்பின, நாவின் கிழத்திபுறைதலாற சேராரே, பூவின் கிழத்தி புலாந்து" என னும் பண்டை மொழி பொய்க்காதனரே? அவவேதிபாபிரான வறுமை யாலாழிக்கப்படும் 'அறமெனப்படடகே இலவாழகை' யாதலின, தக்க பருவத்தில ஓர் பெண்மணியை நாடி மணந்தனா இனி இல்லறத்தைச் செவவனே நடந்த தனமவேண்டியதைக் கருதி, அநகரினுள்ள ஈராபனசசி ரூராகக் வேகமோதுவிதகல் லீவனேபாயமாகக்கொண்டு, அதிநகிடைத்த தனத்தை அனந்தமென்ப பாவிதது, இல

22

திருக்குறள் நீதிக் கதைகள்

வாழ்வான அலசியம் செய்பவேண்டிய தொழிலாம் இயல் புடைய மூவாக்கும் கண்ணாறியறை உதவிபுரிந்து, தென்புலத்தாரா, செயலம், விருந்து, ஒதுகல் (சுற்றுக்தார) என்ற நான்கிடக்தம் நடக்கவேண்டிய அறநெறியையும் இயற்றி, எஞ்சியவைகளைக் கண்ணாறியறை வாழ்ந்து வந்தாரா, காலக்கிராமத்தில் அழகை வடி வெந்திதக்து லீவனற புத்திர மொருவனை யடைந்து, அபமைநகலுக்கு படராஜ சாமாவெணும் நாமருருட்டி, கால்கா நீமளியும் பெய்யுட்காரு வண்ணமுமாய வளந்தது வாய்வாயில், புரலாய விகதை

யில் தன்னை விஞ்சி விதியாவா... பதற்குரிய அறிகுறி
களைக் கண்டு, அப்படியே சிந்தனைப் புலிக் குப்பிறந்தது
பூனையாய் போகுமோ? ஸ்ரீ... ஸ்ரீ... ஸ்ரீ...
அதிதியொருவா, சாமலின் மலர் த... நகர...
தனா நாள... ம... கு... பு...
அன்ற ஸ்ரீ... ஸ்ரீ... ம... விளி
தது அபி... கு... பெ...
குக் சென்றாதி இன்னும் திரு... வரவில்லை என்றனை
அந் நவகை உடனே அந்... திலகா தன...
புதலவனை கோ... "குமுந்தாய! காலையில் மோ...
பசு இதுவரை விடுவாது சேரவில்லை ஆதலின் சீ...
சென்று அ... த...
நடந்து ப... ஸ்ரீ...
மருமகம் நிறைந்திருக்கும் பகமபுறகளைக் கண்ணுற்று,
ஆவின் கனறுக்கு அளிக்கத்தகும புற... உள என அத
னைச் சேகரித்திருக்கான சதிங்... விழந்திறகு
வந்திருந்த அந்தி, ச... சாமலின் பகதி சிர...
பாரததுப் பாரதது ஆனந்தித் திருக்கையில் திட...
கவுளியின் சொல்லொன்றைக்கேட்டு "ஐயோ! என செய

5-வது கதை. இல வாழ்க்கை 23

வேன? தம் பொருளென்ப சமமககன எனறாடி இவ்
வந்தனனுகுசு சிறந்த செலவமாக உளது ஒரேயொரு
குமுந்தை, அப்பாயல் சிறிக் பொழுதிற்கெல்லாம் ஒரு
நாகத்தால் ஆவியறப்பான எனத்தோன்றுகிறதே! அகா
லத்தில் கன புதலவனையிழந்த பாகவிக் குமவண்ணம் இவ்
வே... யாகொரு அகிருக்திபசுகையுங் காணேமே
ஆயினும், அந்... அ... புத்திர சோகத்தால்
பிரலாபிக்க கோபிதல சிசயம் இதுவும முனைவினையின்

பயனே? செயலே? எனறேவகி யிருந்தனா சக
 கோவ சாசாரமாயிருப்பின எவ்நகரம் சொல்ல மனங்
 கசாது இடங்க சமாவததை வெளியிட எவ்வனம்
 கண்ணியா அகிசி? ஆதலின வாளா விருந்தார எனறே
 சொல்லவேண்டிய பிராண வாஸிபன ஆசையுடன் இளம்
 புலகைய டிரிடுநகரையில் கவறி அருகேயிருந்த துளசிச
 செடியைய பாறிதகிவிட்டான தான பிடுங்கியது துளப
 மொளக கெரிந்ததும, அறியாமற்செய்க பாயத்திறகுமெத
 தவு மிதகி, இனி வருகிற பயனில்லை யெனத தோந்து
 பூட்டி திரிபியமாக அகதுளபத்தை உபயோகித்ததல உயர்
 வுடைந்தி என உணனி, முன்னா தான சோதது வைத்த
 புல்லுடன் வீடு கோக்கித் திருமயினுன துளசிசசெடியைப்
 பிடுங்கிய அகணமே காலனாதன பாலன் ஆயுளைக் கவர்
 வேண்டி, கருநாக கட்டியினுருவமா யிருந்தனன என
 ருலும நடராஜன துளசியைப் பூஜைக்காக எடுத்திச
 செலவகைக கவனித்தது, வீடு சோந்ததும தீண்டுவோ
 மென அசசெடியிலேயே மறைந்தது கருநாகம் ஒவ்
 வொருவரும் உயர் துறக்கும்பொழுது பாம்பு கடித்திறந்
 தான, சுரத்தால் மாண்டான, பிளவைதோன்றி ஆயுள்
 முடிந்தான என்று பலவாறுணகாரணங்கள் ஏற்படுகின்றன.

24

திருக்குறள் நீதிக் கதைகள்

ஆகவே, அனைவர உயிரையும் கவர்ந்து செல்லும் தென்றி
 சைத் தலைவன், ஏதேனுமொரு வியாஜகைக்கொண்டு
 உயிர்பருகி வருகின்றான் எனவது நம்முன்னோ கொள்கை
 நிறக, சசனுகரு வந்தனை வழிபாடு இயற்றியிருக்கும் சக
 தாருக்கும் பூஜை நடுவே சிறசில அபசகுனங்கள் தென
 பட்டன. அதனை யாழநதநிறத சாமா ஏதோ மகததான
 துக்கம் சம்பவிகரம் என்றுணாதம, “எல்லாம் வல்ல

இறைவனுள்ள, நமக்கேன கவலை? வருவது வந்த தீரும்' என ஒருவாறு தன் மனதையடக்கி மைந்தன் வருகையை நோக்கி யிருந்தாரா நடராஜன் புலலுககட்டிடென இல்ல மடைந்தான். உள்ளே றுழைந்ததும், சிறுவன் எப்பொழுது சமையைக் கீழே வீழ்கதுவான என்று கருநாகம தன் தலையைத் தூக்கி நாவை நீட்டிக்கொண்டிருந்தது அந்நேயுற்று நோக்கிய வேதிய அத்தி 'கோ' வென றலறினா. இவ்வழுகூலக கேட்ட சந்தரம அவா மனைபி யும் 'வீருநதினாகரு யாது கேடு வினைநததோ' வென ஓடி வந்தனா தனனைக்கண்டதும் பேரிசைச்ச லிட்டமும் அத்தியைக்கண்டு பிரமித்தா நினறான நடராஜனும் அத்தி யின் அழுகையை ஆற்றமுயன்ற சந்தரா சிக்கிசையெல லாம் விழுகுகிறைத்த நீபோலாயினவேயன்றி வேறிலலை. ஓயாத கதறும் புதிய வந்தணனது சூலைக்கேட்ட அககம் பககத்தாரா லரும் பர்பரப்புடன் வந்து கும்பு கூடினர் அத்தியின் அழுகைக்குக் காரணம் யாதென அறியமுடி யாத அனைவரும் ஒருவா முகத்தை யொருவாயாதது இன்ன செயவதென்று தோன்றாது தியங்கி நின்றனர். அக காலே அங்குள்ளார் கண்டத்சயிக்கும் வண்ணம் கருநாகம சிறுவன் சிரசினிறைம சரேலென உடல வழியாய்க கீழிற னை வினைநதோடியது. அப்பொழுதுதான் அத்தியின்

6-வது கதை வாழ்க்கைத்துணை நலம் 25

அழுகைக்கு ஆதாரத்தை ஊதததறியலானர் பலரும். உடனே "சந்தர! நினது மகன ஆவி இன்றோடு முடிந திருக்க வேண்டும் ஆயினும் நீ யிதுவரை பாவவழியில் பொருள தேடாது பார்ப்பனைசிறாகரு மறையோதுவித தலிறை கிடைத்த ஊதியத்தைக்கொண்டு, இவ்வாழ்க கையை எள்ளளவும் குறைவின்றி விதிப்படி நடத்திவந்தா பாதலின உன்னருமைப் புதலவன உயிர பிழைத்தான். இனி உன் சந்ததியார எககாலத்தும் அழிவின்றி நெடுவ

காலம் நலத்தடை வாழ்நது வருவா" என்றோ அசரீரி அநதரத்தினின்று கிளம்பியது கவுளியின சொல்லால நடராஜனுக்கு நேரிடும் தீவினைக்குறித்தது ஏங்கியிருந்த தையும, பின்னா மைந்தன முடிமீது நாகதகைக கண்டு புலம்பியதையுங் கூறினா அதிதி இதனைக் கேட்டறிந்த அங்குகின்ற பலரும் சுந்தர சாமரீன இலவாழககைத் திறத்திறகு வியந்தும், அதிதியின பரிதாபத்திறகுப் புகழ்ந்தும், நடராஜனது புகதிகூமைக்கு உளங்களிகூர் தும் பரமனது கருணைத்திறத்திறகு ஆனந்தத்தும் தங்கள தங்கள அநத்திறகு ஏகினா அப்பால், சுந்தரசாமா குறையுடனி நகத ஈசனது பூசனையை நிறைவேற்றி அதி திககு அறுசுவையுண்டி யளித்து, தானும் உண்டு எநகா ளும் இல்லறத்தை இனிது நடத்திச் சுகமே வாழ்நது வந்தாரா.

6-வது கதை. வாழ்க்கைத்துணை நலம்.

திருக்குறள் பெயவந்தொழா அள் கொழுநற ரொழுதெழுவான் பெயயென்பபெயயு மழை.

பரிலேழகா உரை:—பிறதெய்வந தொழாது தன கொழுநனைத தொழாவின்று தயிலெழுவாள பெயயென்று சொல்ல மழை பெய்யும்.

26 திருக்குறள் நீதிக் கதைகள்

குறிப்பு:—தன கணவனே தெய்வமெனக் கொண்டு அவனது பணியிடைகளிற குறைபா திருந்த வரும் பெண் மணிககுக் தெய்வமும் ஏவல செய்யும்

உதாரணம்:—பூவுலகில பலலாயிர மாண்டுகளுக்கு முன்னா மெளதீகல்யன் எனனுமோ முனிவா இருந்தனா, அவரது அருமைப் பத்தினி நாளாயணி எனபாள அந நங்கை தன கணவனை கைகண்ட தெய்வ மென்ப பாவி தது அப்பதிககுப் பணியிடை புரிதலே ஈரனுக்குப் புரியும் பூசனை யெனக் கொண்டு அனவரதமுட கனகேள்வன்

மனமகிழும் வண்ணம் நடந்த வந்தனளே யன்றி இககா
லதது நாரியாகள சிலரைப் போல கோவிலென்றும் துள
மென்றும், தேரென்றும், திருவிழா வென்றும் கண்டபடி
மனம் போன போகக்கெல்லாம் போகாது கொண்டான்
குறிப்பறிவாள பெண்டாடடி எனனும் முதுமொழிகேள்
அத்தாட்சியாய விளங்கி வந்தனள் லுவாறு நாரும்
ஊரும் கனி புகழ்ந்தேதக ஒழுசி வரும் மங்கையாக கரசி
யின கறபின உறுதியையும், அன்பின நிலையையும் சோதிக்க
கக கருதிய முனிவா பிரான், மிகுந்த குஷ்ட நோயும் அது
காரணமாக சினைகந்த வடிவமும் மிக்க கிழத்தனமும் எந்
நிமிஷமும் பெந்ந் கோபமும் உடலில தூக்கந்தழு முடை
யவராகத் தனைக் காட்டி வந்தனா இயற்கை மெளத்
கலயா பலவாறு கொடுமை செய்யவும் அதையல தன்
பாததாவின பக்கல அன்பு சிறிதுங் குறைபாமல் பலவகை
த்தான உபசாரங்களையும் வழுவாது இனிப முத்ததுட
னும் அன்பு நிறைந்த மனத்துடனும் லியற்றி வாது முறை
ப்படி அவா உண்டு மிகுந்த எச்சிலைத் தேவாயிருதமெனக்
கருதி அதனையே உண்டு வாழ்க்கிருந்தனள். ஒரு நாள்
வழக்கப்படி அவர் உண்ட கலத்தில அவரது கைவிரலொ

6-வது கதை. வாழ்க்கைத்துணை நலம் 27

ன்று அற்று விழுந்தா கிடக்கக் கண்டு கிஞ்சித்தேனும் அறு
வறுபடிக் கொண்டனளே! இலலை யிலலை! அவ்வுணவை
அறுசுவையுங் கலந்த உண்டி பென மதித்தது உண்டனள்.
இம்மடலோ அம்மாது தன் தொழுநனமாட்டுக் கொண்ட
அன்பு? மேலும் தன் புந்ஷண மஞ்சமடைந்ததும் அவ
ரது அடி வருடல முதலிய சைத்தியோபசாரங்கள் பல
வும் பண்ணி அவா துயினறபின தான துஞ்சி அவர கண்
விழித் தெழுமுன்னரே பெழுந்தது அவா யாது பணிப்
பரோ என எதிர பாததிருப்பாள. "கொண்ட கணவன்
குருபியேயானாலும், பண்டுதான செய்தபலன் எனவே

கண்டு கொண்டு, குற்றமென எண்ணி மனங்கோணுது
 அவன பணியைப் பற்றி மிகச் செய்வாள பரிந்து” என்ற
 தனிப்பாடலாக குத்தானே நிகராயிருந்தன இங்ஙனம்
 கற்புடைய மகைகயாக கெல்லாம அணி போன்று விள
 கடிய நாளாயணியின மனவுறுதியை இனியும் பரீட்சித்த
 ரிய வேண்டுமென ஆவலகொண்ட அருந்தவசி ஒருநாள்
 தன மனைவியை விளித்து “மாகே ! வேண்டிய சிறநின்
 பத்தினை விடையின பொருட்டு வழங்கிவரும மடந்தையின்
 வீட்டிற்கு எனனை த தூக்கிச்செல்லவேண்டு” மென விரு
 மப், அவ்வாறே அப்பெணமணி தனகணவனை ஓர் கூடையி
 லிடமுத தலையின மீது சுமந்து சென்று திருமயிவருமவழி
 யில, சிறு பிள்ளையாயிருக்கருங்கால பொன வண்டின்
 உடலநடுவே சிறிய குச்சி யொன்றைச் செருகிய விணையின்
 பயனால், திருடர்களுக்கு உடந்தையாயிருந்தன ரென்று
 குற்றஞ் சாட்டப்படடுக கழுவி லேற்றப்பட்டிருந்ததனால்
 மிகுந்த தொல்லைபுடனிருந்த மாண்டவிய ரென்றும்
 மஹரிஷியின் காவில அககூடை தாக்க அதனால் கோபம்
 மூண்ட மாண்டவியர் “பெண்ணே! முன்னமேயே கழு

28

திருக்குறள் நீதிக்கதைகள்

முனையில் பாதவித்துக் கொண்டிருந்த என்னை இப்பொ
 முது நின் கூடையினுல்தாக்கி பாமவாதனைப் படும்படி
 செய்தாயாதலின் பொழுது விடிந்ததும் நீ அமங்கலியா
 கக் கடவை” என்றிட்டார் சாபம். அக்கொடிய சாபத்
 தைச் செவியிலேற்ற நாளாயணி “அந்தோ ! இறுகாதும்
 கொண்டவனே கடவுளென எண்ணி அனவாதமும பணிவி
 டைகளில் குறையா திருக்கும் எனக்கோ இச்சமபவம்
 நோவது ! மிகக் இருள்மூடி யிருந்ததனால் மனமறிபாது
 கூடை அவா காலிறப்பட்டது அதை நோக்காத அந்த
 ணா மிகக்கொடிய சாபத்தை விதித்தனா. என செயவே
 னென்ப” பெரிதும் வருந்தி முடிவில் “யான் இது வரை
 யில் உத்தம பத்தினியா யிருப்பது உண்மையாயின்

பொழுது விடியா திருக்கக கடவது” என்று காணும் சபி
 த்து வீடு சேர்ந்தனர். எப்பணியால் காதலா இனபுறு
 வரோ அப்பணியால் காதலரை அக்கணமே யபுறுத்தி
 ஒப்ப மனக்குழையும் வண்ணம் மகிழ்ச்சுகும் பத்தினிப
 பெண்டிர் வாததை பொய்க்குமோ? வேதம் பொய்ததா
 லும் நாதனருள பொய்ததாலும் கறபுடைய மங்கையர்
 சொல பழுதுறு தாதலின நாளாயணியின கட்டளைக்கருசிய
 கதிரவணம் தன கிரணவகளைக காட்டாது மறைந்தனன்
 உடனே தேவா பலா ஒன்று கூடி சூரியணியடைநது ஏன
 உதயமாக யிலலைபென்று வினவ, “என்னாலவ தொன்று
 மில்லை. பதிவிரதா ரத்தினமாயி நாளாயணியின கட்ட
 னையை மறுக்க வல்லே னல்லேன்” என்றுரைத்தான தின
 கரண. அக்கணமே சுரர்க ளணைவரும் கறபுக்கணி கலத்
 னைக்க கிட்டி வேண்ட, அமமாத சிரோமணி “சூரியணுதய
 மாயின் நான் னாகலயம் இழக்க வேண்டி வருமே”
 எனப் பதிவிரைத்ததும் தேவதைகள் மாண்டவியகர

7-வது கதை புதல்வரைப் பெறுதல் 29

யடைந்து அவர் சாபத்தை மாற்றி, பின்னா நாளாயணி
 யிட்ட சாபத்தை நிவர்த்தி செய்தனா. பின்னரே பொழு
 தும் விடியநது. உடனே தேவர்கள் மெளத்கல்யமுனிவ
 ரது பத்தினியின் கறபின திறத்திறகு மெச்சி மனமார வாழ்
 ததிச சென்றனா நிறக, மெளதகலயர் தன்மணியியின்
 கறபையும் அனபையுங கண்டுகளித்தது தன் விகார வடிவ
 ததைமாற்றி அவளை யனபோடு கொண்டாடி “மின்னே!
 உன கறபினுக்கு அருந்ததியும் ஒவவாள, நீ என்பால்
 வேணமெ வரம் யாது?” என்றதும், “நினையம் எக்கா
 லத்தம் பிரியாதிருப்பதே எனக்குத் தாககன அளிக்கும்
 வரம்” என்றனள. முனிவரும், அவவாரே யாகுக, என்று
 அருள சுரந்தனா பினபு அவவிருவரும் பூவும் மணமும்
 போல பெருமையுடன் வாழநது வந்தனா. அநநாளாய

னியே மறுபிறப்பில் பாண்டவாது பத்தினியாய் விளங்கிய பாஞ்சாலி.

7-வது கதை. புதல்வரைப் பெறுதல்

திருக்குறள். மகனற்றதைக காற்ற முதவி யிவன்றந்தை
எனறேறறான கொலவெனுஞ் சொல.

பரிமேலழகர் உரை:—கலவி யுடையவனாகிய தந்தை கரு, மகன் செய்யும் கைமமாறாவது, தன் அறிவும் ஒழுக்கமுங் கண்டா இவன தந்தை இவனைப் பெறுவதற்கு எனன தவளு செய்தான கொல்லோ எனறு சொல்லுஞ் சொலலை நிகழ்த்துதல.

குறிப்பு:—பிதா நமமீது அன்பு கொண்டு அருமபாடு பட்டு கல்வி கேள்விகளில் நமமை மேம்பாடுடையவராகச் செய்கின்றனர். அதற்குப் பிரதியாக நாம் அவருக்குச் செய்யவேண்டிய உபகாரம் யாது? என்னையெனின் 30 திருக்குறள் ரீதிக் கதைகள்

நமது அறிவு, ஒழுக்கம், தந்தைகருசு செய்யும் வழிபாடு இவைகளைக் கண்டா அனைவரும் “இததகைய பிள்ளையை யடைதற்கு இவன கந்தை எனன தவளு செயதனரோ” என்று கூறும் புகழினை நிலைநிறுத்தல வேண்டும்

உதாரணம்:—பூரவம் சந்திரகுல மன்னாககெல்லாம நிலகம்போல விளங்கிவந்து தன் வனமையால் இப்பாத கண்ட முழுவதையும் தன்னடிப்படுத்தி மனநீதி பிறழாது செங்கோல செலுத்தி வந்தான சந்தனு டென்பான அவ வேந்தன் சிறிதுகாலம் தேவகனனியாம கங்கையை மனை வியாகப் பெற்று, அவளிடம் இன்பமெய்தி வந்தும் முனை வினையின் படனூல அநநங்கையைப் பிரிய நோந்தது.

ஆயினும் அம்மடநதையிடமாக, தேவி விரகன எனனு
மோர் ஆண மகவை யடைநதான அம்மதலை, மழுப்பாடை
யைத தரிதக காரணத்தால் பரசுராமனைப்ப பெயாபெ
றற பரமனையடைநது. படைக்கலப் பயிற்சி பெற்று ஆசானி
னிணும் மிருக தோசகி பெற்றான அஸதி ஈஸதிரப் பயிற்
சியில் அரசாசுக்ரிய அறிவு, ஆணமை, மெயவளி, தீரம்,
வீரம் முதலியன ஒருங்கே அமையப் பெற்ற தன மைந
தனை நோக்கி மனமகிழ்ந்தான சந்தனுவும். பகைவார்களும்
வந்த வணங்கி வலுளில் பகுதிப் பொருள் செலுத்தும்
வண்ணம் அத்தனைப் பெருமித்ததுடன் தானும் தன மக
னுமாக வாழ்ந்தவருட நனனளில் ஒரு நாள மனைவன
தன புதல்வனுக்கு இளவரசுப்பட்டஞ் சூடடி வேட்டையி
னிமிதம்க காடு சென்றான அகநானகத்து உலைத்து திரி
பும் துஷ்ட மிருகங்களைக் கொன்று குளித்த களைப்பினால்
நீர்வேட்கைகொண்டு காளிரதி நதிககரை சென்று நீர்
பருகி, அவ்வாறின் கரையில் இடப்பெற்ற கூடாரத்
தில் சிறிதுநேரம் அயாநதிருந்தான சந்தனும். 'அகநான'

7-வது கதை புதல்வரைப் பெறுதல் 31

மிருகத பரிமள மொன்று ஒலலெனப்பரப்ப, பார்த்திப்
ணும் "இதுகாறம் நாம இததகைய அரிய கந்தத்தை
அனுபவித்தோமில்லை தெய்வதனமைப் பொருந்திய வா
சனை போலுமிது. இது எவ்விட மிருகது வருவ தென
பதை யறிய, ஆவலபூண்டு அநநாற்றங் கம்முநதிகையே
நோக்கிச் செல்லாநிற்க, ஒரு பெணமணியைக் கண்டனன்.
கண்டதும் அக்காரிகையிமைத்து காத்தகூர்து. "பெண்
னே! யார் நீ? உன் பெற்றோர் யாவா?" என்றனை
மையலபூத்த மனைவன நானமெனனும் பேரணியைக்
கொண்ட அப்பெண்பால உடனே தலை சாய்த்து "வேந்த
கேள்! இதுஹையில் வருவோரைப் படவிலேற்றி அக்கரை
சோகமும் தொழில் பூண்டான என தந்தை" எனப் பணி

வுடன புதனறனை அச்சமயம் படவோடடியும் இறை
வன பகக மணுகி அடிமலர பணிநது நினறான இனி அர
சன தன உள்ளககருததைத் தோப்பாகனுககுணாதத்,
அப்பாகனும் பரதவா பதியைக கிடடி “அவனியாளும்
வேந்தன நினமகளை மணமபுரிய விரும்பினை இது நின
பெருநதவமோ! உன குலத்தோரா புரிநத தவமோ; அன
றேல நின புதலவிசெய தவமோ? அறியேன.” என்று
ரைத்தவளவில், அப்படவோடடி “ஐய! பூருவின மரபிற்
பிறநத கோமகன, தாமுதலததில் உறபவித்த எனமகளை
மனைவியாக இச்சித்தல மேருவையும் அணுவையும் நிறுக
குமா ஶ்ராகும்; என குமாரியின பாககியமே பாககியம,
ஆயினும் நம பாரததிபனுககுப பகீரதியிடமாகத் தோன
றியதேவவிரதனுள்ள அவவாசினாடு சிவகத்திறகே அஃ
சரிமை யுரித்தாகும்; என மகள் பயககும் பிள்ளை யாது
பேறு பெறக்கூடும் எனபதே என யோசனை” எனப பதி
லளித்தான.

32

திருக்குறள் நீதிக் கதைகள்

இக்காலத்தில் பெற்றோர் சிலர் தங்கள் பெண்களுக்
குப் புருஷன் என்று ஒருவன கிடைத்தாற போதுமெனக்
கருதி, வரன குருடோ, செவிடோ, கிழமோ எனக கிஞ்சித்
தம யோசியாதும், தம மகளின் கதியையும் அவளுககுத்
தோன்றும் மைநதார்களது விதியையும் எள்ளளவும் சிந்தி
யாமலும், பெண்ணிருக்கப பெண்கொடுத்துப் பின்னர்
அததிக்கற குழந்தைகள் ‘ஐயோ! நந்தாய தந்தையர்
படுகுழியில் தள்ளுவது போல நமமை இப்பாடுகளுககு
உள்ளாக்கினரே” என்று வருநதம படி செய்கின்றனரே!,
அநதோ பெரிதும் பாவம்! இது பறறியன்றோ, தன கஷ்
டம சகித்தாலும் பெண் கஷ்டங் கண்டு சகிக்க முடியாது
எனனும் பழமொழியும் வழங்கலாயிற்று!

நிறக, படவு செலுத்தவோன் கூறிய மொழி மார்

பிடையே வேல பாய்ந்த புண்ணில ஆம்பெரும் புழையில் கணல றுழைந்தா லெனச சந்த னுயின செவியிற புகுத லும் ஒன்றுந தோன்றா த உயிருண்டோ இல்லையோ என்னும் படி நாடடைந்தான னரேந்திரன். சிருஷ்ண பஷுத்துச் சந்திரனைப்போல நாளுககு நாள் மனோவியா தியால சந்தனுவுக்கு உண்டாகும் மேனி வாட்டத்தைக் கண்ணுறற தேவ விரதன் தன் தந்தையின் வாட்டத்தின் காரணத்தையறிய விரும்பி அழித்தடுத்ததனை பிதாவை வினவியும், அவர் எதுவு முரையாது மெளனஞ் சாதித்திருந்தமை கண்டு கடைசியில சாரதியின் மூலமாய்த் தன் பிதாவுககு நோந்த சோகத்தை பறியலானான்.

கேட்டறிந்ததுதான் தாமதம். அக்கணமே கடற் புறத்தாசைக்கண்டு மிகுந்த ஆதரவுடன் அவனைநோக்கி “நீயே யெனக்குப் பாட்டன், என்னைப் பெற்றெடுத்தாள் பரிசுதியல்லன், நின்மகளை எனதன்னை இன்றுமுதல், என்

7-வது கதை. புதல்வரைப் பெறுதல் 33

நாயாம நின் குமரிபால் தோன்றும் பிள்ளைகளை எனது தம்பியா எனனத்தடையுமுண்டோ? இக்கடல சூழ்ந்த ஞாலமுழுவதும் என் தம்பியா ஞாலம்! இனி நீ நாடுவ தென? இந்நியிஷ்டமே நின்மகளை நிருபனுக்கு மணவினை நோவாய” எனறியமபி “இதோ இங்கு நிறகும மாநதர் பலரும் தேவரனைவரும் நான இதுபொழுது ஏறகும் விர தத்தினை பறிவாராக! அஃது யாதெனில், என்னுயிர என துடலைவிட்டு நீ வகுமளவும் நான மணவினையை இசசியேன, அதுவுமன்றி இவவுலக விரிப்பதை இன்று முதல் வெறுத்தேன. இது சத்தியம்! சத்தியம்! புத்திரப்பே றிலலாதார நாக மெய்துவா என மூதோர் சொல்லும் மொழி எனினிடம் பொய்ததுப போகும். ஏனெனின யான எந்தை பொருட்டு இவவிரதம் மேற்கொண்டேன தலின், நான நறகதிசென்று சோவே நென்பதற்கு ஈஷுத

தேனும் ஐயமில்லை.” எனநின்றதுஞ் சொன்னான் பாண்டமும் செயதற்கரிய சபதத்தைக்கூறிய தேவ விரதனை மனிதா புகழ்ந்தேத்தினது ஒருபுறமிருக்க, தவ முனிவரும் தேவரும் மற்று முள்ளோரும் உவகையுடன் ஆசிகூறிப் பூமழை பொழிந்தனரென்றால் அவன் பூண்ட விரதத்தின் மேன்மையை எடுத்துச் சொல்ல நமமாலாகுமோ? இக்காரணம் பற்றி அன்று பீஷ்மன் என்ற பெரும் பெயரும் பெற்றான். பிணை தெய்வீக மணங்கமழ்ந்த காரணத்தால் பரிமள கந்தியென நாமஞ்சூடிய கன்னியை, அவள் பிதாவுடன் பலா சூழ அழைத்துச் சென்று தன் தாதையின் பக்கவில் நிறுத்தி, அவரது இருபாதமலரைத் தொழுது நின்றான். அக்காலை குருகுலக்குரிசிலாம் சந்தனுவுக்குண்டாயின அகமகிழ்ச்சிக்கோ அளவில்லை. ஆதலின் தன்னருமைப் புதல்வனை யார்புறத்தழுவி உச்சிமோ

3

34 திருக்குறள் நீதிக் கதைகள்

நது உள்ள முருகி “மாண்புள்ள மைந்த! மககட்பேற்றின் பெரும் பேறு முண்டோ? புதலவர் தந்தையர்க்குத் தவம உதவியின் எனக்குப் பலகோடி மடங்கு உதவியாய் நீ! பிதா பிள்ளைக்கு உதவும் உதவியில் ஒரு சிறிதும் உனக்கு நான் உதவினேனில்லை. என்றாலும் என மனக்கோளை நன்கறிந்து அதன்படியே நடந்தா யாதலின் முட்டினறி நீ சுவர்க்குபதவி பெறுவை. அதுவும் நீ எககாலத்து வேண்டிமென விருமபுகின்றாயோ அக்காலத்தே சித்திக் கும நீ அவ்வாறெண்ணும் வரைபில காலன் முனவராள் உன் ஆவியைக் கவா” எனறோ ஓபபற்ற வரமளித்தான சந்தனு தன் மைந்தனுக்கு. பிணைபடவோடடி அரசுக்கே சரியை நோக்கி “அரசே! என மகள் தேவலம் வலைஞா மா தெனக்கருதேல் அவள் தேவகண்ணிமா, இது சத்தியமே” என்றுரைத்ததும், மன்னவன் மகிழ்பூகது அப்பரி

மளகநதியைப் பரிவுடன் மணநது சுகித்திருந்நான நாள பலகழிந்ததும், சந்தனுவுக்கு, சிந்திராவிடத்து, விசிந்திர விரியண எனக்குமரா இருவா தோன்றினா அப்பால விதியால சந்தனுவும் விண்ணுலகேறினான். உடனே கங்கையின் புதலவனாகிய பீஷ்மன் தன் வாகுகு பொய்க்காவணணம் தன் தம்பியாககே முடிசூட்டினான். இனி காசிராஜன் தன் புதலவியா மூவாகும் சுயம் வரம் என்று ஓடையனுப்ப, அக்கணமே பீஷ்மன் புறப்பட்டுத் தன் தம்பியையும் இட்டுக்கொண்டு போய் காசிமன்னன் சபா மண்டபத்தையடைந்ததும், அங்கிருந்த மன்னர் பலர குரு குலக கோமான் கூறிய வஞ்சினம் மறந்தனனோ என்று யீயமுற நன்றி. எனினும் பீஷ்மன் சொன்ன சொல்தவறுவனோ? அக்காசிமன்னன் மகளாம் அம்பா, அம்பிகை, அம்பாவிக்கை என்ற மூவரில் மூத்தாள் சாளுவமன்னனை விரும்பியதனால்

7-வது கதை புதல்வரைப் பெறுதல் 35

அவளை வெறுத்தது மற்றைய இருவரையும் தன் மெய் வலியால் தன் தம்பிக்கு மணமுடித்தது, தான் பிரமச்சரிய ஒழுக்கத்தினராகவே யிருந்தனா கடைகளில் பீஷ்மனது பேரப்பிள்ளைகளாகிய பாண்டவரும், துரியோதனாதியரும் பகைத்துப் போ செய்யும் பத்தானுளில் பீஷ்மனது ஆகமென்கும் அட்புட்டு உயிர சோரநிருக்கையில் தருமன் முதல் மன்னர் பலரும் திரண்டி வந்தது, பீஷ்மரையனுக்கி, அவரது பராக்கிரமங்களை மனமார் வாழ்த்தி முடிவில் “ தந்தை யின்பம் எய்தற பொருட்டு பிரமமச்சரிய தவமே இன்பமாகச் சிந்தை தெளிந்த ஞானச செவலா! செஞ்சேவகனே! முந்தை மரபுக்கெல்லாம் முதல்வா! உன்னை யொப்பா யாவருளா இப்பிறவியினில், என்றமுது தொழுத வளவில் “ மககாள! அஞ்சு! தொலவிலினை யாரே விலகருவா. தேவராலு மாகாது.” என்று அவர்

களுககு அறிவுறுத்தி, அச்சமயம தக்ஷிணயண காலமாத
 லாலும், உததராயண புண்ணிய காலத்தில் இறப்பதுவே
 பெரும் பாக்கியமென நமமுனனோ மொழிந்திருத்தவின
 லும் அவவுரையைக் கடைப்பிடித்து யோகத்தால தன்
 உயிர் ஓடாவண்ணம் நிறுத்தி, சூரியன வடபாலெய்து மன
 வும் உயிரினிடேன் எனநிருத்தனா. அவவாறே தக்ஷிண
 யண புண்ணிய காலத்தில் தன் ஆவிநீக்கி உயர்பதனி யடை
 நதனா. பீஷ்மா இததகைய மேன்மை பெற்றது தன தந
 கைகருசு செய்த கைமமாதின் பயனே யென்பதை நம்
 நேயர் நன்கறிவர்.

86

திருக்குறள் நீதிக் கதைகள்

8-வது கதை. அன்புடைமை.

திருக்குறள். அன்பிலா எல்லாம் தமக்குரிய அன்புடையா
 எனபும உரியா பிறாக்கு.

பரிமேலழகா உரை:—அன்பிலாதார் பிறாக்குப பயன
 படாமையின எல்லாப பொருளானும் தமக்கே உரியா.
 அன்புடையா அவ்வாறறானே யன்றித் தம உடம்பானும்
 பிறாக்கு உரியா

குறிப்பு:—தெய்வச் சிதம்பர தேவா! உன் சித்தம்
 திருமபி ிட்டால் பொய்வைத்த சொப்பனமாம் மன்னா
 வாழ்வும புனியும் எனகே? மெய்வைத்த செல்வம் எனகே?
 மண்டலீகா தம மேடை எனகே? கைவைத்த நாடகசாலை
 எனகே? இது கண் மயக்கே!—என்ற அமுதமொழிகளை
 அன்பிலாதா அறியா. ஆதலினால், அவர்களிடத்து ஏரா
 ளமான பொருளிருப்பினும் அதனைப் பிறாக்குகருது பயன
 மரம உள்ளாப பழுத்தது போலிராது, எனது, எனது

என்று தனததை இறுககி, எசசிற் கையாலும் காத்ததை
 ஓட்டமனம் பொறா அதுவுமன்றி, “கைகருணைககிழ
 கரு, வாய்வேப்பகாய்” என்றபடி இனிய சொலதான
 கூறுவரோ? கூறா, மனதிலாவது நறசிரதனை யுண்டோ?
 அதுவுமில்லை யாதலினால் தான, அனபிலாதார எவனிதத
 திலும் பிறாகருப பயன்படா. அனபுளளவரோ வெனில,
 தககளது செலவததாலும் பிறாக்கு உதவி புரிநது அவசி
 யமாயின தககள் உடல உயிர் இரண்டனையும் கொடுத
 துப பரம உபகாரிகளாய் விளகருவா

உதாரணம்:—“நிலமகள முகமோ திலகமோ கண்ணோ
 கிறைநெடு மககலரானோ” எனப்புலவர்களால் புகழ்பெ
 ற்ற அயோத்திமா நகரின் கண் சிபி என்னும் அரசனெருவ

8-வது கதை அன்புடைமை 37

னிநூந்தான். அவன் சூரிய குலத்தினன். தருமநூலின்
 நற்றுறையாவும் நன்குணாந்தவன். அறத்தினவேலி மன்னு
 யிரைத தனனுயிரெனக் கருதும் தயாளகுணசீலன் மனு
 நீதிபபடி ஆறிலொரு கட்டமையே குடிகளிடமிருநது பெறு
 பவன். கதிரவனது ஒளிக்கதிர்க் கற்றை இனிதுபடியும்
 இமமாநில முழுதும் அவனது தரும சககிரம் தடையின்
 றிச செல்லா நிறகும முடிவாகச சொல்லின் புலிப்போ
 ததும் புலவாபும் ஒரு துறையில நீருணை உலகனைததை
 யும் ஆண்டுவந்தனை. ஒரு நாள் அவவரசன தன அருதப்
 புரத்தின பூங்கா வெணநில தெனறலவாநக உல்லாசமாய்
 உலாவி யிருநதான அககாலை மிருகத வேகததுடன் பயம
 ேராதத உடலினதாயப பறநதுவநது குறுகடைப்புற
 வெணறு ஆமமனைவன மடிமீதில விழுநதது இறைவனோ
 அப புளளை யெடுததுச சேப்மையினினறம பறநது வரு
 வதாலுண்டான வியர்வை நீரினைத துடைத்துச் சற்றே
 களைப்பாறறியிருககையில் பெரிய பருகதொன்று அவனெ
 திரில அருதாததினினறம வநது, தெளிவான மாஸிட

வாக்கினால். “அரசா ஏறே! இது காலை தங்கள் ஆதரணியி லிருக்கும் புறவை யான வெகு தொலைவினின்றும தூர த்தி வருகிறேன். இது தொழிலினால் நாள் மூன்றாகியும் யான உணவு கொண்டேனிலலை ஈசன் எனக்கு இதைப் போன்ற சின்னஞ் சிறு பறவைகளை மாமிசங்களையே ஆகாரமாக விதித்திருக்கிறாரே யன்றி வேறு எவ்விதத்தி லும் இதற்கு மாறாக நியதி செய்திருப்பதாய எனக்குப் புலப்படவில்லை இதுவுமன்றி, எங்கள் பகுப்பினர் பல ரும் மாமிச பட்சணிகளென்பது அனைவரும் அறிந்த விஷயம் இஊத மணிப்புறவாம எனது உணவினைத்தட்டச் செய்தல் தரும்த்தின் வரம்புபோன்ற தங்களுக்கு அஞ்சு

38

திருக்குறள் நீதிக்கதைகள்

மன்று. ஆண்மையு மனறு. எவ்வகுப் பினரும் தத்தம் க்குரிய தொழிலைச் செய்யாது பிறிதொன்றை விரும்பிச செய்தல் முறறிலும பிசகென்று தமது அழியாத நீதிநூல் காட்டகத்தே வாழ்ந்த வரும் என்போன்ற அறப்ப பறவை கட்டும இடித்துத் தெரிவிக்கிறாது எவ்விதத்திலும் அதனைமறந்து மாறாய நடக்கும் அறபச கொக்கினியும் தமது ஆகஞ்சக்கிரம் இது காறும் தண்டனை செய்யாது தப்பவிட்ட திலலை. ஆதலின் விருந்தினனாகிய எனக்கு யான விரும்பி வந்த ஆகாரத்தினை அளிக்கும் பிராத்திக்கி றேன்” எனறுரைத்தது. இஊதவசனங்கள் ஒவ்வொன றும் சொறசவையும் பொருடசவையும் பொலிந்து விளங கியதனால், மன்னவன மனம ஆரந்தத்தில அமுந்தியது. பின்பு அந்தப் பருந்தை நோக்கி, “விருந்தாளியாகும் றினது பசிப்பிணியைக் களையசசெய்தல் இஊறியமையாப் பெருங்கடனையாம். றின துணவு மாமிசம் எனபதும் நான நனகறிவேன இதுகாறும் நீ எடுத்தாரைத்த வசன ததை உத்தேசிக்கின் உண்ப புன்பறவை யென்று மதித்

தல் பொருநதாது உயாநத மனிதப பிறவி யெனறே உரைத்தல் வேணடும். ஆதலின் நான கூறப்போகும் மாற நதநினைக் கவனிப்பாய். உணலை இச்சிக்கப்படும் இப்ப ரவை மிகவும் சிறியதென்பது நான சொல்லாமலே அமை யும். ஒருகால உனக்கு இப்புள உணவாகக் கிடைக்குமே னும், அதன இறைச்சி ஓர் வேளைக்கன்றிச் சிறிதும் மிஞ் சாது இஃ தொன்றை அருந்தியதனால் உனது ஆயுளின அளவுகாறும் பசி யுபத்திரவம் நீங்கப்போகின்றது மிலலை. வழிகாள் உணவிறகு மற்றொன்றைத் தேடியே தீரவேண் டும். இப்புறவோ எனனை இது சமயம் அடைக்கலமா கத் தெரிந்தெடுத்ததுக் கொண்டது. ஆதலின் எனனைத்

8-வது கதை. அன்புடைமை

39

தேடி யடைந்த இப்பறவையின் துயரத்தைத் தவிர்க்காது, பகைவனாகிய உன்னிடம் சமயத்திற நாட்டிக்கொடுத்தல் மாபாதக மென்பதை நீயே நன்கறிவை எனினும் பசி த்து வாக உனக்கு உணவு நலகாது வாளா வனுப்புதல் அதனினும் அநீதியாகும் எனவே நினனால் விரும்பப்படும் இப்புறவின் மாமிசம் ஒன்றை பன்றி வேறொதை விரும்பினும் இக்கணமே அன்புடன் அளிக்க உடன்படு கிறேன ஆகவே, எனனை மகிழ்ச்சிக்கு நிமித்தம் மற்றொ னறைத் தெரிந்து 'வேண்டுவாய' என்றான எவவுயிரும் காதகளிக்குர இராஜாதி ராஜன உடனே அப்பருந்து பாராகதிபனை நோக்கி " அண்ணா! ான னுயிரீயீது தம் ககிருக்கும் பெருங்கருணையினை இதுகாறும் தான்கள புக னறவசனமே உளளவகை நெல்லிக கனிபோல உணரத்தி றறு அறஞ்செய்வாரைக் காததருளி, அல்லன் செய்வாரை அதப்படுத்தும் அழியாப புகழ்கொண்ட தமது அறத்தி றலாழி உருளும் எலலைக்குள் வாழும் அறபக குடியாகிய அடியேன கமக்கு மாறு கூறும் ஆற்றலுடையே னுவதெ ப்படி? கமது நன்னீதியினை நோக்கியன்றே ஞாலம்

யாவும் இனிதே வாழ்கின்றது எனக்கு உணவளிக்க ஒரு ப்படுவீர்களாயின் அடிமேன விருப்புவது அநதபுறவினது எடையளவு தமது மதார மாமிசநகான. இதனையும் உதவாது என்னைவறிதேயனுப்புதல் தரும வேலியானோர்க்கு எததுணையும் உரிததன்று” என்று சறறேனும் பயயில் லாது பகனறது. அபபருநதின் வசனம் நரேநதிரனுக்கு அடககா விபபபை யுண்டு பண்ணியது என நாம் சொல் லவும் வேண்டுமோ? எனறறும், அரசன் சிந்திது போழ் தாவது காலநதாழ்ததனனோ? அன்று! அன்று! உடனே பூபதி அகநனே யாகுக! என்று துலைக் கோலென்று தரு

40

திருக்குறள் நீதிக் கதைகள்

விததான். பின்னர் அரைக்கணமும் தாழ்க்காது, அதது லைக் கோலின் ஓர் தட்டில் புறவையிட்டு, மறறைதட்டில் அதற்குச்சரியான மாமிசத்தினைத் தன் துடையினின்றும் அறுதது வைத்தனன். ஆயினும் அது புறவிற்குச்சரி யான எடையிருக்க வில்லை. சிந்திது குறைவா யிருந்தது. அதனால் மனனா மனனன் கொஞ்சம மாமிசம் மீண்டுங் கொய்துவைத்தான். அப்பொழுதும் சரிபபட்டதின்று முடிவில் மனனவன் மாமிசம் அததுணையும் அறுததுத் தட்டில் வைத்தாயிற்று. அதகாலையிலும் துலைக்கோல் சரியாயிருந்ததில்லை. இதனைக்கண்ட வரசன் “இது தேவா சோதனை போலும்! உடலில் எலும்பு தவிர மற றைய மாமிச மெல்லாம் அறுத்ததுதது வைத்தும் தட்டு சரிபபட்டதின்று. ஓர் ஊததிரிய வரசன் கானகத்தே வாழும் அறபப புன்பறவை யொன்றுக்குச் செய்து கொடு தத உடனபடிக்கையை நிறைவேற்றத் தவறினான என்றால் அதனிணும் இழிவு என்ன விருககிறது?” என்றுனனி, இறுதியில் தானே தட்டில் ஏறினான. அப்பொழுதே அந தாததின்னிறும் பலபலவென்ப பூமாரியும் பொனமாரி

யும் பொழிந்தன. இரதிர ஜாலத் தியறகை யொத்து எவ
 ரும் எதிர பாராவண்ணம புறவும பருநதம் முறையே
 தென்றிசைக தலைவனும் இரதிரனுமாய் உருமாறின இவ
 ரொழிந்த மறறும் கடவுளர் அனைவரும் உடனே ஆங்கு
 வந்த குழுமினர்கள். பின்பு அரசனுக்கு வசிர உடலா
 குமாறு வரமளித்தனர். அப்பொய் வேடம் புனைந்து
 வந்த இருதேவர்களும், மறறைத் தேவர்களும் அரசனு
 க்கு அபரிமிதமான வரமளித்து மறைந்தனர். அவ்வேந்
 தனும் அதற்குப்பின் பன்னெடுங் காலம் தருமவரசு புரி
 ந்து வாழ்ந்து வந்தான். இக்காலத்து எழுத்து வாசனை

9-வது கதை. விருந்தோம்பல்

41

யறியாத பெண்டிர் பலரும் “ பறவையாம் மன்னுயிர்க்குத்
 தன்னுயிரை மாறாக வழங்கிய சிபிச சககிரவர்த்ததியனரே
 வரசன்?” என வாயார வாழ்த்தெய்தப்பதை அனைவரும்
 அறிவார்.

9-வது கதை. விருந்தோம்பல்.

நீடுக்குறள். இளைததுணைதது என்பதொன்றில்லை விருந்தின்
 துணைததுணை வேளவிப பயன

பரிமேலழகா உரை:—விருந் தோம்பலாகிய வேளவி
 யின் பயன இன்ன அளவிறறு என்பதோர் அளவுடைத்
 தன்று, அதற்கு அவ்விருந்தின் தகுதியளவே அளவு

குறிப்பு —வேளவிகள் ஐந்துள். அவையாவன:—
 வேதமோதுதல, ஓமம வளாததல, விருந்தோம்புதல,
 தருப்பணஞ் செய்தல, பரியீதல எனவே, விருந்தோம்பு
 தல ஓர் வேளவியாயிற்று. விருந்து புறநதருவதனால்
 ஒருவா அடையும் பயன இவ்வளவு தான் எனறு ஒரு அள
 வியையுடைய தலல. “பாததிரமறிந்து பிச்சையிடு, கோத

திர மறிந்த பெண கொடு” என னும் பழமொழிக கேற்ப, சரபாத திரவகனையறிந்து அளிப்பின வான விட மிகப்பெரி தாகும் அததருமத்தின் பயன. மேலும் விருந்தினாக குச் செய்யும் உபசாரத்தின் அளவு பயன பலிகரும் என ரொரு பொருளும் தொனிக்கின்றது.

உதாரணம்:—பொன்னாட்டினும் மேன்மைவாய்ந்த நம் பரதகண்டத்தின் நடுப்பாகத்தில் விந்தம் என்றொரு மலையுளது. அக்கிரியின சாரலில விண்ணுறவோங்கி மண்ணுற விழுதுவிட்டுத் தழைத்த ஆலமரமொன்றில் ஆணும் பெண்ணுமாய் இரண்டு புறக்கள் வாசஞ்செய்து வந்தன.

42

திருக்குறள் நீதிக் கதைகள்

உடலிரண்டும் உயிரொன்றும் என்று உலகினா புகலவது அத்தமபதிகள் ஆசைப் பெருக்கினேரோக்கியே போலும். இவ்வாறு அவவிரு புறக்களும் நகமும் சதையும்போல் ஒற்றுமையுடன் வாழ்ந்து வருகையில், ஒருநாள் ஆண்புற தன் பேடுக்கு இரைதேடுவதி னிமித்தம் வெளிச்சென்றி ருக்கையில், விலலும், கொல்லும் அம்பும் கைதனிற் கொ ண்ட வேடுவனொருவன் அமமரத்தடியைய யணுகி, அங்கு தானியங்களை இறைத்துப் பட்சிகளைப் பிடிக்க வலை வீசி னான். அக்காலை நிரம்பிய பசியுடனிருந்த பெண் புற மிருந்த ஆவலுடன் தானியமணிகளைப் பொறுக்க மரத்தி னின்று மிறங்கிவந்து வலையிற சிக்குண்டது. இனியும் பறவைகள் பலவந்து வலையிறபடுமென்ப பரமானந்த துடன் வேடன் பதுங்கி யிருக்கருககால திடொன வானில மேகங்குவிந்து மின்னலும் பேரிடியுமாய் மழை பொழியத் தலைப்பட்டது. உடனே கிராதகன வலையிலகப் பட்டுழ லும் புறவைப் பைதனிலடைதது மாரியின மிகுதியால அம மாத்தடியில ஒரு மூலையிலேயே ஒண்டி ய்ருந்தனன். “நன்மை செய்தார நலம் பெறுவார, தீமை செய்தார் தீமை

பற்றி நலிவா” என்ற பழமொழிப்படி பெரு மழையைப் பொறுக்கமாட்டாத வனசரன், ஆடையின்றி வாடையிலை மெலிந்த, கையுட்காலும் குளிரிலை நடுக்கி விரை தது, அமமரத்தடியிலேயே சோர்துகிடக்க நோந்தது. அச்சயம் ஆகாரத்தடன் திருமபி வந்த ஆண் புரு, தன் பேடைபைக காணாது பெரிதும் பிரலாபித்தது இங்கு மற கும ஓடிப்பாரத்தம் தன நாயகியைக காணாததால் பெரு முசசெறிந்தது சிறிது நேரம் அசை வறறிருந்தது. வேடன் கையிற சிக்குண்டு ஏவியிருந்த பெண் புரு தன்னைக் குறித்த ஆண்புரு வாய் கிட்டலறுவதைக் கேட்டதும்

9 வது கதை. விருந்தோம்பல்

43

தன நாயகியைக் கூவியழைத்தது “என உயிரின் இருக்கையே! இதுபொழுது நானே வேடன் பைதனிலகப்பட்டேன். இனி எனனைப்பறறித தாகுகள வருந்தவதனால் மெய்வருத்தம் ஒன்றைத் தவிர வேறு பயன் கிட்டப் போவதில்லை விதி வசத்தால் நாமிருவரும் பிரிய நோர்த்தது. வினைப்பயனை வெலவதற்கு வேதமுதலாம் எனைத்தாய நூலகத்தம் மாகக்கம் கூறப்பட்டிலது. ஆதலின் இனி நடக்கவேண்டிய காரியத்தினை போசிப்படுத்த சாலச சிறந்தது” எனலும், பழையதனம் மீண்டும் கிடைக்கப் பெற்ற வரைப்போல மனமகிழ்ந்து “பாதகனாகிய வேடன கையிலிருந்து வெளிக்கிளைய ஏதோ யுகதி சொல்லப் போகின்றது நம்பிரியை” என்று ஆவலுடன் ஆண்புரு எதிர பாரத்திருக்கையில், அப்பேடை தனபதியினை நோக்கி “என அன்பே! இந்நிமிஷமுதல் என னுறவைத் தாங்கள் தறவென்று கொளவதே சகுதியாகும் ஏனெனில், யான இதுபொழுது வேடன பையிலிருந்து உய்யுமவகை ஒன்று மறியேன நிறக, வேடனே இக்கால் மழை குளிர காரறு இவைகளால் மாயந் தவனபோல ஓய்ந்து கிடக்கின்

றான. மேலும் பசியால் மிகவும் பாதவிதது வாடினன
என்றே சொல்லவேண்டும். அதுவுமன்றி, தன பசிப்
பிணியைப் போக்கிக்கொள்ள நமமில்லமடைந்து என
னையே அன்னமாகக்கொண்டு வலைவிரிதது அகப்படுத்திக்
கொண்டனன. ஆதலின் நபமனைக்கு இவன விருந்தா
ளியுமாயினன. இவனது பசிப்பிணியைக் களையாது நாம
வாளாவிருந்ததல படுகாசில வீழ்வதற்கு ஏதுவாகும். அதி
தியின் ஆயாசத்தைப்போக்கி அனபுடன அன்னமளிப்
பின் நாம நல்ல பதவியடைவோம், இதற கையமிலலை.
இக்கண்மே தாங்கள் எவகேணும் சென்று தீர்க்கொணர்ந்து

44

திருக்குறள் நீதிக்கதைகள்

விருந்தினனது குளிரைப் போக்கவேண்டும். பின்னர்
நாமே இவ்வேடுவன எண்ணியபடி இவனுக்கு இரையா
வதே மேல் உறங்குவதுபோலும் சாக்காடு, உறங்கி விழிப்
பதுபோலும் பிறப்பு அன்றியும், ஆறிலும் சாவ னூறிவஞ்
சாவு வருமாதலின், நாம எனறைக்காயினும் ஓர்நாள்
இறந்தே தீரவேண்டும். இளமையும் நில்லா, யாககையும்
நில்லா, வளவிய வானபெருகு செல்வமும் நிலலா, புத
தேள் உலகம் புதலவரும் தாரா, மிக்க அறமே விழுத
துணை ஆவது—என்பது முதமொழியாதலின், அவரவா
செய்த நலவினை தீவினை ஆகிய இரண்டுமே ஆகினைக்
கூறறுவன்கொண்டு குதித்தோடுமொழுது உடனவரும்
இத்தகைய ஆனறோ அமுதமொழிகளைத் தாங்கள் அறி
யிரோ? நண்ணறிவுடையோர் நூலொடு பழகினும் பெண
ணறி வென்பது பெரும் பேதமைததே ஆதலின் எதுவு
மறியாத யான் எல்லா மறிந்தனாராத தங்களுக்கும் கேவ
லம் பெண்புத்தியால் இத்தனை எடுததுரைத்ததை மன
னிதது என வேண்டுகோளை நிறைவேற்ற வேண்டும்” என
மிருந்த பணிவுடன பகன்றது. “அனனைதயையும் அடி

யாள பணியும் மலாப பொண்ணின அழகும புஷிப்பொறை யும்—வனனமுலை, வேசினுயிலும் கிறல மந்திரி மதியும் பேசில இவையுடையாள பெண” என்ற வெண்பா கிற கோர் இலககணமாயிருந்த பெண்புறகின போதனைபால் மனநதெளிந்த ஆண்புற அக்கணமே அதிவேகத்துடன் பறந்து சென்று காட்டிடையே சவாலை விட்டெரியும் கனலிலிருந்து ஒரு சிறிய கொள்ளிக்கட்டையைத் தன அலகில் கொத்திவந்து, வேடன் முன்னேயிட்டு, அங்கு சிந்திக்கிடந்த குச்சிகளைச் சேகரித்து இரககையை வீசித் தீமுட்டி அவ்வேடனது குளிர் நடுக்கத்தை யகற்றிச் சூடு

6-வது கதை. விருந்தோம்பல்

45

றைககப்பண்ணியதும், ஆகாயத்தில அதிக விசையுடன் கிளம்பி அந்நெருப்பிலேயே வீழ்ந்தது வேடுவனுக்கு இரையாயது. அறப்ப பறவையின உதாரத்தையும் அறிவையும் கண்டதி சயித்தவேடன், ஓர்புறம் புற மரித்ததைக் குறித்து வருந்தியும், மறறோ புறம் பசிப்பினியினால் துன்பமடைந்தும், பசிவந்திடப்பதும் பறக்குமாகையால் பசியின கொடுமையால், வெந்து கிடக்கும் புறவைத்தின்று பசி தணிந்தான். நல்லோர் உணவு நாளினில் கிடைக்கப் பெறறவேடன், அறிவு தலைப்பட்டு “அந்தோ! நான மனிதனுய்ப்பிறந்தும் பகுத்தறிவினமையால் விலகுகிறகுச் சமானமாயினேன். இப்புறவோ அறப்ப புறப்பறவையாய்த தோன்றியும் அறிவு நிரம்பிய காரணத்தால் எனினும் மேய்பட்டதாய் விட்டது என் பையிற கட்டுண்டு புலம்பித் தவிக்கும் தன பேடையின் துயரத்தை ஒரு பொருட்டாக மதியாது பசியினால் பாதவிக்கும் என உயிரைக்காப்பாற்றக் கருதித் தனனையே எனக்கு ஆகாரமாக வழங்கி உயிர் துறந்த புறவிலும் கடைபளுயினேன் யான” எனப்

பெரிதும் வருநதி, உடனே தன்னிடம் சிக்கியிருந்த பெண் புறவை யெடுத்தது அதன் இஷ்டப்படியே என்கேயாவதுசென்று சேர்க் என்றுவிட்டு விட்டுட்டான். நல்ல வேளையாய் நாம் நமன் கையிலிருந்து தப்பித்ததுக கொண்டோம் என்று மகிழ்ந்தது தன்னிருப்பிடஞ்சென்றதோ பெண்புறு? இல்லை! இல்லை! ஆனால் “இல்லறமே நல்லறமென இதுகாறும் நாமும் நமகணவனும் கூடி வாழ்ந்தோம். இக்காலம் நம பிராண நாதன் பசியால் நலிந்தது மெலிந்திருந்த வேடுவ விருகத்தினனுக்கு உணவாக நேர்ந்தனன். நாதன் போன பொழுதே நம்நாதமும் போயினது. மகிழ்நன் மடிந்த பொழுதே வாழ்வும் மடிந்தது. பர்ததாவுக் கேற்ற பதி திருக்குறள் நீதிக கதைகள் 46

விரதையாக நாயிருப்பின் நமநாயகன் செய்த வண்ணமே நாமும் விருந்தாக நோதலேமேல அல்லாமல், பதியங்கும பரியாள் இங்குமாக இருப்பது எள்ளளவும் பொருந்தாது படுகருதான பிராபதியாகும் கொண்டானிற சிறந்த தெய்வமில்லையாதலின, எககாலத்தும் புருஷ னண்டையிலேயே இருந்தது வாழ்வது கறப்புடை மககையரின ஒழுங்காகும். எனவே நாமும் கணவனடைந்த கதிபை யடைவதே உததமம்” என்றுனனி, உயரகிளம்பித தனனாய்கன் விழுந்திறந்த நெருப்பில தானும் விழுந்தது பிராணனை விட்டது உடனே அந்தரத்தினினறும் துருதுயி முழுவகவும் பொனமாரி பொழியவும் அப்புறாகக னிரண்டும் சிவவியதேகம் பெறறு, செயவிக விமானத்தில தேவாகள போற்ற, சிவபெருமான பாதார விந்தமாம் பரமபதஞ்சென்று சாரதன் புறாககனிரண்டும் தன்னை விருந்தாகப் பாவித்ததுத தனகனையே ஆகாரமாக அளித்த பெரும பேற்றால் யாவரும் எய்தற்கரிய பரமபத மடைந்ததைக

கண்ணாரக கண்டு களித்தவேடன “ஐயையோ? புத்திக
 குறைவால மாபாதகம் பண்ணி நரகடைய லாயிறறே என
 தலைவிதி! என செய்வேன தெய்வமே! இனியான
 இருக்கெனன? இறந்தெனன? பாவத்திற்கு அஞ்சாது
 கொலை தொழிலையே மேற்கொண்டு எனவயிறு வளாத
 தேனே! காசிக்குச் சென்றாலும் இக்கருமம் தொலை
 யாதே! நல்லாரைக கண்டாலும், அவா குணங்களை நாளி
 னால் துதித்து நானிலத்தில் வீழ்நதிறைஞ்சினாலும், அவ
 ரோடு இணங்கி அடிமைத தொழில புரிந்து வந்தாலும்
 நற்கதிசென்று சேர்வர்—என்று பெரியோர் கூறுகின்ற
 னர். அங்கனமிருக்க, அத்தகைய நல்லாரையே யான்
 என் பரீட்சையிறழி லடக்கிக் கொண்டேன். எனக்கு நற்

10-வது கதை இனியவை கூறல் 47

கதி கிடடாதா” எனதுள்ள முருகி, நெஞ்சம் பதை
 தது,கொழுநதுவிட்டெரியும் காட்டுத தீயிறறனும் குளித்
 தனன தட்சணமே அவ்வேடுவனும் உயா பதனி யடைந
 தான். இனி அகமும் முகமும் ஒருங்கு மலாநது, வநத
 விருநதினரை வைகலும் ஓம்பி உயர்பதமடைநத பகத
 சிகாமணிகளைக குறித்த பலகதைக ளிருப்பினும், இப புன
 புறவின கதையை ஆதாரமாக எடுத்ததுக்காட்டிய காரணம்
 எனையெனின, கவிச சககரவாததி எனப பெயாபெறற
 கலவியிற பெரிய நம்பா,

“பேடையைப் பிடித்துத் தனனைப்

பிடிக்க வந்தடைநத பேதை

வேடனாக குதவிசெய்து வீறகிடை வேந்தி மூட்டிப்

பாடுறு பசியை நோக்கித் தன்னுடல கொடுத்த பைமபுள்

வீடு பெறறுயாநத வாததை

வேதத்தின விழுமிதனரே.”

என்று கூறியுள்ளார ராதலின எனக.

10-வது கதை. இனியவை கூறல்.

திருக்குறள். இனிய உளவாக இனனாத கூறல்
கனியிருப்பக காயகவாந தறறு.

பரிமேலழகர் உரை — அறம பயக்கும் இனிய சொற்களும் தனக்கு உளவாயிருக்க, அவற்றைக் கூறாது பாவம பயக்கும் இனனாத சொற்களை ஒருவன் கூறதல், இனிய கனிகளும் தன் கைக்கண் உளவாயிருக்க அவற்றை தகராது இன்னாத காய்களை துகர்ந்ததனோடு ஒக்கும்.

குறிப்பு:—தனக்கும் பிறர்க்கும் நன்மை பயக்கும் இனிய மொழிகள் தன்னிடமிருக்க அவ்வின் மொழி

48

திருக்குறள் நீதிக்கதைகள்

கூறாது கடுஞ்சொல் சொல்வதானது அமுதத்தின் உருசி பொருந்திய பழங்க னிருக்கக் காஞ்சிரங்காய் தினனது போலாகும். நம வாயினின்றும் வெளிவருஞ் சொற்கள் இனசொல் கொடுஞ்சொல் என இருவகைப்படும். சுகத்திலுள்ளார கழுதை கத்துவதைக் கேட்டதும் அருவருப் படைகின்றனா. குயிலின் குரலையோ ஆவலுடன் கேட்டானநதிகின்றனா. ஏனெனில் அககுரல்களின் கடுமை இனிமை இவைகளை நோக்கியே. நிறக நாயமிருப்பின் நாயம் (தனம்) ஒருவரிடத்தில் விலைத்திருக்கும் நாயமிலையேல நாயம் பறந்தவிடும் இதனை யறியா மாந்தா சிலா தங்களை யடுத்தது வந்த ஏழைகளுக்கு ஏதேனும் கொடுக்க இஷ்டமிலையாயினும் இனிய சொல்லையேனும் வழங்கா திருக்கின்றனரே! தீயனை எனற கமயினால் வாய பூட்டிடப்பட்டாரபோலும்! இனிய மொழைத் தவிர்த்து வன்சொல் வழங்குவது கையிலே கரும்பிருக்க வேம்பு தேடியது போலன்றே!

உதாரணம்.—கோதாவரி நதிககரையில் திருமகளின உறை விடமாய் விளங்கிவந்த வசசம் எனறொரு தேசம் உண்டு அந்நாட்டின் தலைநகர புஷ்பபுரி அபபுஷ்பபுரியென னும படடினத்தில உருத்திர சாமா என்னும லூ அநதணனிருநதான். அவனுக்கு மனைவிபா இருவா அவரகளுள முதத பத்தினி புத்திர னொருவனைப் பயநது அப பொழுதே காலெஞ் சென்றனள். ஆதலின அப பசசைப் பசக் குழலியை இனையவளே போஷிக்க நேர்ந்தது. தன்னைக் பிள்ளையும் தன் பிள்ளையாமா என்பது பண்டமொழியல்லவா? தன வயிற்றுப்பிறந்த பாலனைப்போல் ஸக களத்திரத்தின் சிறுவனைக் காப்பாற்றப் பெண்களுக்கு உனம பொருநதாதென்பது வெளிப்படை. ஆதலின் அக்

!0-வது கதை இனியவை கூறல் 49

குழநதைககுச சிறிதம நெய் கலப்பிலலாத அன்னத்தினை உண்டிதது வந்தாள இனையாள நெய்யிலலாத உண்டி பாழ் என அமமை சொன்ன வசனம பொய்க்குமோ? ஆகவே, அததிககற்ற குழநதைககு நாளடைவில் கண்டோர் அனைவரும் அருவருக்கும் வண்ணம் வயிறு மாததிரம் முனவநது மறறைய அவயவம பல்வும சுருங்கிச சிறுகத் தலைப் படன. ஐயோ! பாவம! இதனைக் கண்ட அபபையன தநதையாம உருத்திர சாமன ஒரு நாள தன் இலலக கிழத்தியை நோக்கிக் “கொடியவளே, விதியின பயனூல பிறநத பொழுதே தாயை யிழநத இக்குழநதையினைக் கண்டு மன மிரங்கிச செமமையாய அமுதூட்டி வளரககா துயாவரும் பாரததக கைகொட்டி நகைக்கும் வண்ணம் இததுனைத் தாழ்நத நிலைமையிற் கொணரநது விட்டனை உனது மனம இருமபோ! கேவலம முதிர்நத கற்பாறையென்றே சொல்லவேண்டும அடிபாதகி! தாரமும் குருவும் தலை விதி என்ற பழமொழியின் உண்மையை உனனிடமே முதன்முதல அறியலானேன்” என்று சினநதான் சாகசம்

பலவும் கைவந்த அவினாயர் தன் மனோனை நோக்கி
 “நாத! யான் கடவுளறிய ஒரு சிறிதும் வேற்றுமையின்றி
 என வயிறறுப்பிறந்த மக்களினும் பதினமடங்கு மேன்மை
 யாகவே பாதுகாத்து வருகின்றேன். அவன உடலின் கூறு
 பாடானது எனது போஷணையை முன்னுகரு வர விடாது
 மூலையிலொளிக்கச செய்கின்றது போலும். ரதிலலா விடின
 அவவுடலாவது ஏதேனும் சுகமடைந்ததோ வெனின்
 அதுவுமில்லை தாயிலலாபபிள்ளை யென்று பெரிதும் கரு
 ணைகூராத நற்பெயர் கிடைக்க வேண்டு மென்று மிகு
 நத ஆசையுடன் எத்தனை தான் வருந்திப் பாலும் அன்
 னமும் பரிவுடன் அளிப்பினும் அவையாவும் சாம்பலிற்

50

திருக்குறள் நீதிக்கதைகள்

பெய்த ஆகுதியெண்ணப் பயனறவாயப் போவது மலலா
 மல, நன்றாய்ப் போஷிக்கவில்லை என்ற பட்டப் பெயர் ஒன
 றினாயும் எனக்களித்தது விட்டது. இவன் என வயிறறு
 தித்த மகவாயின வளரினும் வளரவிடினும் என்னை ஒரு
 வரும குறைகூற மாட்டார்கள்ன்றோ? என கைராசி நன்று
 நன்று! தோஷிக் கைபோலும். செய்தீவினை யிருக்க
 யான் என்னையே நொந்த கொள்ள வேண்டுமே தவிர தாங்
 கள கூறுவதிற கோபக கொளவது மதியீனம்” என்று
 தான் கற்ற விததை அனைத்தையும் கணவனிடத்து நடித்
 தாக காட்டினள். பெண்கள் சாகசத்திறகு முன் புருஷாக
 ளது ஆண்மை சிறிதும் பரிககா தென்பது வெளிப்படை
 யல்லவா? அதனால் அத்துனை விவரித்தச சொல்லிவந்த
 தன் மனைவி குற்றமற்றவளாகவே யிருத்தல வேண்டும்.
 இதனை நாம் முன்பின் தீரயோசியாது அவளமீது பழிசா
 ததி மனம நோகப்பண்ணினமே என்று தனக்குத்தானே
 வருந்தினான் வேதியனும். பின்னர் கலலுணவுகளை நன்றா
 ய்ப் பருகாதிருப்பது குமரனுடம்பின் கூறு பாடென்றே

எண்ணி யிருந்தான எனபதை நாம சொல்லவும் வேண்டுகோ? பின்பு அப்பிள்ளைகரு இளமைப் பருவத்திலேயே விரஷ்டன் அதாவது பயனற்றவனாகிய பால விரஷ்டன் என்னும் பெயர் சூட்டப்பட்டது. எனவே தன் மகனின் விகாரவடிவத்தைக் கண்டு சகியாது அக்குழந்தையைத் தொடுவதற்கே அருவருப்புக் கொண்டவனாயினான் பிதா அநதோ பரிதாபம்! மாசிலத்தில் தோன்றிய அககணமே அண்ணையை யிழந்தது பிணை மாற்றாரதாயினால் நாவிற சீரிய நல்லுணவு கிடைக்கப்பெறாது தந்தையினாலும் கைவிடப்பட்ட அக் குழந்தையின் நிலைமையை நினைக்க நினைக்கக் கல்லும் கரையும், மனமும் உருகுமன்றோ? அப்

10-வது கதை. இனியவை கூறல் 51

பால் நாளடைவில் பால விரஷ்டனுக்குப் பருவங்கள் சில கழிந்தன. தனது சிறநன்னை சீரிய உணவளிக்காது எக்கணமும் தொந்தரவிற்கும் கடுஞ் சொல்லுக்கும் உள்ளாகி வருதலை உபாயத்தினால் நீக்கிக்கொள்ளக்கருதிய அக்குமாரன ஒரு நாள் தன தந்தை வெளியிலிருந்து விட்டிற்றது வருமபொழுது “எந்தாய் எனக்குத் தந்தையா இருவா உளா” என்று தனது மாற்றாரதாய் அறியக் கூறினான். விதியையும் மதியினால் வென்று விடலாம் என்றிருந்தவினால் புத்தியுள்ளாருககு எககாரியந்தான கைகூடாது? பேசப்பிறந்தையோ, சாகப் பிறந்தையோ எனபது முன்றோர் மொழி ஆதலின், உருத்திரசாமன தன் புதல்வனது வாய் மொழியைச் செவியிலேற்றதும் தன் மனைவி பரபுருஷ சாககத்திய பூடையவள என்று வெறுப்புற்று அன்று முதல் மனைவியைத் திண்டாடலும் எந்நாளும்போல் அவளுடன் உரையாடாமலும் ஒதுக்கியிருக்கத் தலைப்பட்டனென்பது நாம சொல்லாமலே அமையும் இவ்வகை திவகள சில கழிந்ததன் மேல் ஒருநாள் அவன் மனைவி

தான யாதொரு பிழையுஞ் செய்பாதிருக்கையிலேயே மன
 ளன் தன்மீது வெறுப்புறறுப பேசாதிருப்பதற்குப் பால
 விரக்ட்டன் தன்மீது ஏதேனும் குறை சொல்லியிருக்கவேண்
 டெமெனறே பூசனிக்காய் திருடியவன தோனைத் தொட்
 டெபா ததது போல தன் குறறததை நினைதது வருநதி
 னள. குறறமுள்ள நெஞ்சு குருகு ரென்னும், குரும்பை
 யுள்ளகாது குடுகுடென்னுமலலவா! ஆதலினால் உடனே
 அவ்வினையான முததாளின் புதலவனைப் பரிவுட னழை
 தது அவனுக்கு மஞ்சனமாட்டி மடிமீதிருத்தி நல்லாடை
 யுடுத்தி உருசி பொருந்திய உணவினை யூட்டி மார்புறதத
 முனி முததமாடி உச்சி மோந்து உள்ளங்கை முத்தமிட்டு
 52 திருக்குறள் நீதிக கதைகள்

கொளுசிக் குலாவி “என கண்ணே! நீ உன தகதையாரிட
 த்தில என மீது ஏதேனும் குறைகள் கூறினையோ?”
 என்று அனபுடன வினவினாள் அவவளவுதான் தாமதம்.
 சாண் பிள்ளையாயினும் ஆண்பிள்ளையான அப்பாலவிநஷ
 டன “இது தானா? எனனைத தாமுவு படுத்தப்படுத்த இது
 னிலும் பலகோடி மடங்கு உனக்குக் கேடுண்டாகக் வழி
 தேடுவேன யான எனபதைக் கண்டிப்பாய் அறிநது
 கொள் உன மக்களுக்கும் மாததிரம் நலனுண்டி யளிக்கின
 றனை? எனக்கோ வென்றால் அதனில் எட்டில ஒரு கூறு
 கிடைப்பதும் தூலபமே. குதிகாவில ஒட்டிய அழுக
 குப்போ லலலவா நினைததுவிட்டாய் நீ எனனை, வினையிட்
 டவன் வினை யறுப்பான் தினை யிடவன் தினை யறுப
 பான் எனபதை அறியாயோ நீ. அறியாதிருப்பின இது
 பொழுது தெரிநதுகொள். உனக்குத் தெரிநத விததையை
 நீ காட்டினால் எனக்குத் தெரிநத விததையை யான காட்
 டாது போவேனே” என்று கலலுக்குக் கல அண்டக்
 கொடுத்தது போல வார்த்தைக் கூறினாள் பையன எடுத்த
 தியம்பிய மாறறத்தினைச் செவியுறற இனையவள இடியு

ண்ட நாகமபோல உடல நடுகி உளம பதைத்து நறபு
 த்தி தலைப்பட்டவளாய்க் “சூழநதாய்” உனனை இன்று
 முதல் எததுனை மேன்மையில இருததப்போகிறேன் என்
 பதை நீயே பார்க்கப்போகிறாய், இனி எககாலத்தம மறந
 தம உனககுத துன்பஞ செய்யேன இது சததியம்! சததி
 யம்! நீ இப்போழ் தடைந்திருக்கும் உடலினைப்பினைமாத
 மொனறிறகெலலாம இருநத விடம தெரியாது ஒட்டிவிடு
 கிறேன். பேதமை என்பது மாதாககு உடன் தோனறியத
 லலவா? ஆதனை, அறியாப் பெண் புத்தியால் இது
 காறும் உன அன்னபானுதிகளைக் கவனித்தேனில்லை. இது
 10-வது கதை. இனியவை கூறல் 63

மிகவும தவறே! எனினும் இதுகாலை நீ என மீது தயை
 கூர்ந்து மனனிததல வேண்டும் அதுவு மனறி, உனது
 தநதையா சினதகைக தணிககப பெரிய மனது பண்ணு
 வாய் அபாயஞ செயதவாககை அதனைப் போககும உபாய
 மும் தெரியும் மேலும், பெண்ணென்றால் பேயுயிரங்கு
 மாதலின இச சமயம் நீ எனனைக கை தூக்கி விடவேண்
 டும் ஏனெனில், கணவன உயிருட னிருககுமபொழுதே
 புருஷனை யிழந்த பாபிபோலாயினேன புத்தியினததால்”
 என்று மிகவும கெஞ்சிக கூததாடினாள். குளிர்ந்த அருளை
 யுடைபவனே அநதணனாதலின விற்பிடித்தது நீர் சிழிய
 எயத வடுப்போல தன சினமாறி “ஆனனாய்! அஞ்சேல்!
 உனது இரககம நீரமபிய இனிய மொழியினைக கேட்டதம
 என்மனம கனலிவிட்ட மெழுகுபோ லுருகா லினறது”
 என்று பதினாறதது மீனமும், பட்டறிந்த சிறறனைையை
 விளித்தது “அவ்வனமாயின இன்று என தநதையா வெளி
 யிலிருந்து வருமபொழுது உன சேடியாகளைககொண்டு
 கண்ணாடி யொன்றினை முகத்திற்கு நேராசக காட்டசசெய.
 அதற்குமேல நான பாததுககொளளுகிறேன்” என்று
 கூறினாள் பாலவிநஷ்டன நரணின துனியில நயமிருக்கின்

பூமாத்ம நாவீனிய நலலோரும நண்ணுவா எனின இனிய சொல்லினால் கிடாத காரியமயா துளது! சந்திரனது குளிர்ந்த கிரணங்களைக் கண்டு கடலப்பொருகின்றதே பொழியக்கதிரவனது வெமமையைக் கண்டு பொருகுமோ? பொருகாது. கடுஞ்சொல் ஒருவனை யிடாப்படுததும் இனசொல்லோ அவனை அவவாபத்தினின்று நீக்கும். சிறக, முன்னாளில ஐயிருதலைபையுடைய இராவணன் கையைக் கிரியைப்பெயாததெடுதது அமபிகையைக் கண் கலங்கச் செய்தும பினனா அவவிராக்கதன் கூறிய இனிய சொல்லால் உருத

54

திருக்குறள் நீதிக்கதைகள்

திரமூர்த்தி இலங்கேசனுக்கு வெற்றிவாளும போருளும வழங்கின ரென்றால் பாலவிரஷ்டனிடம இன்சொல் இயம்பி இனையவள நறபேறு பெற்றது ஆசசரிய மலல இனி உருத்திர சர்மாவின் மனைவியும் பாலவிரஷ்டன் புகறை வண்ணமே சேடியாகளைக் கொண்டு செய்விக்க அககாலை பாலவிரஷ்டன் தன் பிதாவை நோக்கி “எந்தையே! அதோ பாருங்கள் எனது இரண்டாவது தந்தையை” என்றான். அந்தனை அநீனக கேட்டதும் நல்லறிவு தலைக கொண்டவனாய் “அமமவோ! நாம அறியாச சிறுவன வசனத்தை மெய்யென நம்பிக்ருறறஞ் சிறிதுமினறிய மனைவியைக் காரணமினைப்ப பகைததனம்” என்று தோருது அன்று தொடங்கித் தனனிலலா ளிடத்தில எனறும்போல அன்பு பாராட்டத் தலைப்படனன். இனையவளும தான முன்னா பாலவிரஷ்டனுக்கு வேண்டிய உணவளிககாதும கடுஞ்சொல் கூறியும் வந்ததலை அடைந்த வெடகக் கேட்டினையும் பின்பு இனசொலியம்பி இன்னல போககி இன்பமோடு கணவனுடன் வாழ நோருததையும் பசுமரத் தாணிபோல பதியப்பெற்றது இன மொழியே இடுககணகற்றுமென அநீனயே கைப்பிடித்ததச ககமே வாழருது வந்தனள.

11-வது கதை. செய்ந்நன்றி யறிதல்.

நிருக்தரன். நன்றி மறப்பது நன்றன்று, நன்றல்ல
தன்றே மறப்பது நன்று.

பரிமேலழகர் உரை:—முன் ஒருவன் செய்த நன்
மையை மறப்பது ஒருவற்கு அறனன்று, அவன் செய்த-
தீமைபைச் செய்தபொழுதே மறப்பது அறன்.

11-வது கதை. செய்ந்நன்றி யறிதல் 55.

குறிப்பு — ஒருவன் செய்த உபகாரத்தை மறத்தலா
காது மேலும் நமக்கு நன்றி புரிந்தோர் மறொருகால
தீமைகள் புரிந்தா ராயினும் அவர்முனை நமக்குச்
செய்த உதவியை மதித்து அவர்செய்த தீமையை மறந்து
அவரை பென்றும் மறவாதிருத்தல் வேண்டும். ஒளவை
யும் நன்றிமறவேல் என்று கூறினார்

உதாரணம்:—காததற கடவுளாகிய திருமால் பூபா
ராதீரத்தற பொருட்கு கிருஷ்ண னென்னுந் திருநாமத்
துட னவதரித்துத் தன் மருகாகளாம பாண்டவாபககல
அன்புபூண்டு அவர்கள் வேண்டு கோளுகிணங்கித் துரி
யோதனையாபால் தூதுநடந்தா ரென்பதை நமநேய
ரனைவரும் நனகறிவா அநவநம தூது சென்ற காலையில
துரியோதனை “ பாண்டு மைநதாகு உள்ளளவும் பூமி
கொடேன், வேண்டுமேல் போபுரிந்து பெற்றுக்கொள்ள
லாம்” எனப்பதிலளித்ததும் அததுரியோதனனுக்குத்
துணையாக பீஷ்மா, துரோணா, கிருபா, விதூரா, காண
னெனுந் காளை முதலிய வீரகிணகநக ளிருப்பதை யுனனி,
அவர்களிற சிலரை பேதோபயத்தால் வேறு படுத்தி, முடி
வில் காணினத தனியே யழைத்து “ வள்ளலே! பாண்

டவ ரைவரும் நின் தம்பிய ராவா: பூரவம தூவாஸ,
 மஹரிஷியிட மிருநது கற்றமந்திரத்தின் மகிமையால உலக
 ளறுவரையும் குருதி பயநகனள. இமமாநில அரசரிமை
 யைத் தாங்களன்றி வேறு யாவர் அடையக்கூடும்? ஆத
 லீன இசசமயம நீ நினது தம்பிமாகளைச் சாரதலே
 சாலச சிறந்தது” எனறுரைத்தனா கிருஷ்ணமூர்த்தி. இத
 னைக்கேடடதும் கொடையிற சிறந்த கர்னன தன மாமனை
 நோக்கி, “தங்கள் வாயமொழியால என் பிறப்பின உண்
 மையை யறிந்த காரணத்தால் இன்று நான என் தம்பியா

56

திருக்குறள் நீதிக கதைகள்

பக்கல சோவனேல இக்காசினியி லுள்ளார எனனை ஏசு
 வாரனறே? உள்ள நாள் உள்ளமடும் உண்பிதது வளாத
 தவனைக கைவிட்டு என தம்பியா மீது காதலகொண்டு
 அவரைச்சாரநது வாழத் தலைப்படின செயநகன்றி கொ
 னற மாபாதகத்திற்கு உள்ளாக வேண்டுமென்பது துண
 ணம்” என மறுத்ததும் கிருஷ்ணபகவான ஒன்று முரை
 க்க வழியிலலாது குருதியைக் ‘கானன பால செல்’ கென
 மொழிந்தனா. மநதைகரு மேயச்சென்ற பசு, மாலையில்
 தன குழக்கன நின் நினைவு வந்ததும் விரைவாய வீடு வந்து
 சோவதேபோல குருதி தேவியும் தனமூத்த புதலவனைப
 பாரககப் பாககியம பண்ணினேனென மகிழ்நது அதிசீக
 கிரமே கர்னனது மாளிகை யடைந்தனள குருதியின
 வரவை வாயிறகாவலரால அறிந்த கானனும் விரைநது
 வந்து அததேவியின பாதகமலங்களில் வீழ்நதிறைஞ்சி
 உள்ளே அழைத்ததுசென்று பொனறறசெய்த பீட்டுமான
 றில இருக்கச்செய்து “அனனையே! தாங்கள் ாங்கு வந
 தது என நற்றவப்பயனே! வந்த காரண மெனனையோ”
 எனறு ஆவலுடன் வினவினா. வினவியதும் அமமாது
 “என கணமணியே! யான இளமைப்பருவத்தில் எனது

தாய தந்தையருடன் இன்பமாய வாழ்ந்து வருகையில் அங்கு வந்த தூவாச முனிவருக்குச் செய்து வந்த வந்த தனை வழிபாடுகளால் அமமுனிவரிட மிருந்து மைந்தாந் தை தாவலல ஐந்து மந்திரங்கள் அறிந்துகொண்டேன். அறிபாப பிள்ளையாதனை அமமந்திரத்தின் உண்மையினை யறிய ஆவல் பூண்டு முதன் மந்திரத்தை யுச்சரித்த மா த்திரத்தில் கதிரவனது பேரருளால் உன்னைப் பயந்தேன். அக்காலே யான் மகளைப் பருவம் வாய்க்காத நகையாயிருந்தே னாதனை வடுவஞ்சி அக்கணமே உன்னை ஒரு பெட்டியி

11-வது கதை. செய்யந்நன்றி யறிதல் 57

லடக்கிக் கடலிடை விடுததேன மதியீனததால்” என்று கண்ணீர் சொரிந்தனா மாயனா தந்திர மிதுவென மதி தத காணை “தேவியே! தாங்கள் எனனை ஈனறெடுத்த தாயென றுரைத்தும் அகனை நபபுவதற கிடமில்லை ஏவென னில, என குலத்தினைபும் மாபிணையு மறியாது பலரும் எனனை ஏளனஞ் செயததனால் வருந்தி யிருந்தேனாதனை பண்பபேய் கொண்ட பெண்கள் பலா தாம தாம தாயெ னறு விளம்பித தனததை நனிமிக்பபெற யததனித்தனர். அது கண்டு யான் தேவர்களை வேண்ட அவர்கள் எனமீது கருணைகூர்ந்து மெய்யான தாபைத் தவிர்த்து மறறெவா உடுப்பினும் அவர்கள் துன்புறுவா’ என்று கூறி லா பட் டாடையை உதவினா அங்கணமே எனனை வந்து சாராத பல பெண்களை யான அவ்வாடையினால் பரீட்சித்ததும் அவர்கள் அத்துகிலிஞால் என்புநு வாயினா ஆதனை, இதுகாலை தாங்கள் அவ்வாடையினை யுறித்து உபத்திரவ மினறியிருப்பின உங்களை யான உண்மைத் தாயெனத் தோதல கூடும” என்றதும் அத்துகிலினை வாங்கி ‘மடியில் கனமிருநதாலலவா வழியிற பயமுண்டு.’ அதுவே

போல 'நான் மெய்யான அனனை யென்பதை நீ இத்தகில
 லால அறிந்துகொள்' என்று அதனை யுடுத்தது ஒரு சிறி
 தும் உபததிரவ மடையாஹ் வீற்றிருந்தனள் பாண்டுவின்
 மனைவி! அக்கணமே காணன தன அனனை யின் அடியினை
 களில் வீழ்ந்து ஆனந்த பால்பதத்துடன் உடல் புளகாவ
 கிதமா யிருக்கையில் குந்திமாதேவி தன மைந்தனை ஆத
 ரத்துடன் இருக்கையாலும் வாரியெடுத்தது மாபோட
 ணைத்து முததமிட்டு "அந்தோ பாவியேன உனைப் பரி
 வுடன் வளாததெடுக்கப் பாககீயம் செய்திலனை!" என்று
 வாய்விட்டலறி மீண்டும் தன புத்திர ரத்தினத்தைநோக்கி

58

திருக்குறள் நீதிக் கதைகள்

"மதலாய! உன இளைஞர் வீவரும நினது மலரடியினை
 அனபுடன் வணங்கி உரிமையுடன் மனமொத்து ஏவல்
 புரியவும் பூவுலகத்திலுள்ள பாரத்திப ரனைவரும் வந்து
 வணங்கவும் உனது வீரமும் செல்வமும் விளங்கவும் பார
 ணைத்தையும் ஒரு குடைக்கீழ் ஆண்டு ஒரு குலத்தாசாக
 ளுக் கெல்லாம் அரசனாய் வாழ வருவாய்! என கண்ணை!
 மாணிக்கமே!" என்று மிகவும் இரங்கி வேண்டினள் அக்
 காலே கர்னன் "அனனாய்! இன்னான என அநீடா எனனை
 அனைவரும் தோப்பாகன் மகனென ஏசிப்பேசியும் அதை
 யொரு பொருட்டாக மதியாது அன்றே எனக்கு முடிசு
 வீத்து மனனா பலரும் வந்திறைஞ்ச அரசதந்து என
 னுடனுண்டு உரிய தம்பியரும் சுற்றத்தாரும் என்னடி
 வணங்கத் தோற்றமும் ஏற்றமும் அளித்தான துரியோ
 தனன். மேலும் அததுரியோதனன் ஒருநாள வேட்
 டையி னிந்ததம் காண்களு சென்றிருந்த காலையில் யானும்
 அவன் மனைவியான பாணமதியும் ஏகாந்தமான இடத்தில்
 சூதாடிக் கொண்டிருக்க, அமமனனன் தூரத்தில் வரு
 வதை யறிந்த பாணமதி சடிதியில் எழுந்து செல்ல, அவன்
 வருகையை யுணராதயான ஆட்டத்தின் நடுவே எழுந்து

செலவது தகாதென அவள மடியினைப்பற்றி யிழுகக, அவளது மேகலாபரணம் அறுநது மணிகளெல்லாம் சிந்திகிடக்கையில் துரியோதனன் வந்து “காணு என்னசெய்தாய்” என்றும் கேளாது எனனை ஆவமுடன் நோக்கி “அண்ணா! நான் இம்மணிகளைப்பொதுக்கவோ அல்லது கோக்கவோ? யாதுகட்டளை யிடுகின்றீர்” என்று அகம் மலர்ந்த நகையரும்பி நின்ற இராச ராஜனுக்கும் பாண்டவர்க்கும் போரொழைறநிறதம் அவனுக்காகப்போர் முனையிறசென்று உயிர கொடுக்காது பஞ்சவாகளைச சேர்ந்துவாழின என

11-வது கதை. சேய்ந்நன்றி யறிதல்

59

ஆண்மையும் வீரதீரமும், உதாரத்துவமும் எனன பயனுடைதது? அன்றியும் நான் அவனுக்கு இதுவரையாதொரு உதவியும் செய்யாதிருக்க அவன் அளவிலலாத உதவியினை வலுவில செய்தானன்றோ? ஒருவன் நமக்குத் திணையளவு நன்மை புரியின அதனை யாம் பணியினை ததாகவல்லவோ கொள்ளல கடனாகும், எனவே அம்மன்னா மன்னன் பணியினை தது உதவிபுரிந்திருக்க, அதனை மறந்து உன் புத்திரா பக்கலசென்று சோவது அழகோ! ஆண்மையோ! அல்லது அறநதானாகுமோ? இனிபும் கேள ஆணின் மடியினை யறுத்த மாபாவிடகடும், மகளிராது கருவினைசசிதைத்த கொடியோர்க்கும், பாபபனாக குக கொடுமை புரிந்த பாதகாக்கும் ஒருவிதமான பிராயச சித்தம் இருப்பினும், செய்நனநி கொன்ற ஒருவனுக்கு உயவு ஒருநாளும் இல்லை எனவே இத்தகைய கொடிய பாதகத்திற்கு நான் உள்ளாவது தங்களுக்குச் சமமத மாருமோ? சமமதமாகாதாகலின், பிறைச சந்திரன் வளருககால அதனிடமிருக்கும் குறுமுயலதானும் உடன் வளரந்து அப்பிறை தேயத்தானும் தேய்வதேபோல, எனனை இதுகாறும் வளர்த்து வந்த துரியோதனன் வைப

வங்களுடன் வாழாதவர்த காலியில அவனிடமிருந்தது போலவே, அவனுக்கு ஆபத்தானவர்த காலத்திலும் அவ னுடனிருந்து வேண்டிய உபகாரத்தை மனமாச் செய்யி னன்றோ என பெயரும் புகழும் நிலைத்திருக்கும். ஆதலி னால் அன்னையே என்னை நாசிற் சென்று சாரும் வண்ணம் செய்யாதீர். இதனைத் தவிர்த்து தாங்கள எதை கிரும்பி னும் அதனைக் கொடுக்க உடன் பகிரேன். இது நீச சயம். பலபேசிப் பயனென்? பூசலோகினைநதது, நீர் இங்குவரந காணமென” என மிகவும் பணிவுடன

60

திருக்குறள் நீதிக் கதைகள்

புகன்றான. இதனைக்கேட்ட சூரதியோ அன்று தன மக னைப் பேழையில் விடுத்ததை விடப்பன மடங்கு வருநதி வாய்குளறி நொந்தமுதான. உடனே மகனும தாயின கணனீரைத் துடைத்து இனிவருநதிப் பயனென்ன? என்று தேற்றியதும் “மைநத! பார்ததன நினனுடன போப்புரியின் உன்னிடமிருக்கும் நாகாஸ்திரத்தை ஒரு முறையேயன்றி இருமுறைவிடாதிருப்பாய், மறறும் அாச சுனனொழிந்த மறறைத் தமபியரோடு மலையாதிருத்தல வேணடும்” என்று ஒப்பற்ற இரண்டு வரம் பெற்றான சூரதி. பின்னா சானன தன அன்னையை நோக்கி “தாங கள என்னிடமிருந்து இரண்டு வரம் பெற்றீர்கள். அதுவே யோல தாங்களும் எனக்கு இரண்டு வரம் கொடுத்தல கடமை. ஒன்று, தனஞ்சயனுடன நான போசெய்து அவன் கையால் மாளவனேல அக்காலை எவருமறிய என னைத் தங்கள மைநதனென உரைத்து எனக்குரிய ஈமக் கடனகளை என தமபியரால நிறைவேற்றல. மறறொன்று பாரதப்போர் முடியுமளவும் நான தங்கள் புதலவன் என பதைப் பாண்டவருக்கு அறிவியாதிருத்தல” என்றதும், சூரதிதேவி அங்கனையாக என்றியமபி மூத்த புதலவனைக்

குறித்து வனதுயா மேனமேல் வளர அமுதமுது தன
மதலையைத் தழுவிச் சென்றன பின்பு கடை நாளில்
கானன “தருமன மகன முதலான அரியகாதல தம்பிய
ரோடு எதிர மகிந்த தறுகண் ஆண்மைச் செருவில் எனது
உயிரினைய தோழநகாகச் செஞ்சோறறுக கடன கழித்
தேன” என மிகவும அகமலாநதான.

12-வது கதை நடுவு நிலைமை

61

12-வது கதை. நடுவு நிலைமை.

நீருக்குள். சமன செயது சோதநருங் கோலபோல மைந
தொருபாற கோடாமை சானரோககணி

பரிமேலழகா உரை — முன்னேதான சமனாக நின்று
பின் தன கண வைத்த பாரததை வரையறுக்குநது
லாம்போல, இலககணங்களான அமைநது ஒரு பகத்ததுக
கோடாமை சானரோககு அழகாம.

குறிப்பு:—தராச முன தான சமனாகநிருநது பின்னும்
தன்னிடம் வைக்கப்பட்ட பாரததைச் சரியாக அளவு
செய்வதுபோல, வாதிப பிரதிவாசிகள் ஆகிய இருவரது
ஆசேஷ்ப சமாதானங்களை ஆழநதநிருநது நியாயத்தை கன
குணாகது வெளிப்படுத்தி, ஒரு திறத்தாரிடம் சாரபாயிரு
நது நீதிவறுநிருநதல, அறிவிற சிறநத பெரியோர்ககு
அழகாகும். இதன உண்மையையும் தவறின அதன் கெடு
தியையும் வறபுறத்தகம் பொருட்டு அறிவீர ராம பாண்டிய
னரும் தாமியற்றிய வெறறி வேறகையில்,

“ இருவா தம சொலகையும் எழுதநககேட்டே

இருவரும் பொருநத உரையாராயின
மனுசெறி முறையின வழக்கிழநதவாதாம
மனமுற மறுகி நின்றமுந கண்ணீர

முறையுறத தேவா மூவா சாககினும

வழி வழியீர் வதோர் வாளாகுமமே ”

என்று கூறியுள்ளார். இந்நீதிகளை ஒரு சிறிதும் உணரா
மாநதர் சிலர் நியாயம் கூறப்படுவதாக நடிதது பட்ச
பாதப்படுவது பேதமையினும் பேதமையன்றோ?

உதாரணம் :—இக்காசினியில் ஆதவுடம்பழிந்தும்
புகழுடம்புடன் விளங்கி யிருக்கும் பஞ்சபாண்டவர்கள்
முன்னூளில், மயனென்னும் அசுரத்தச்சூல கட்டி முடிக்க

62

திருக்குறள் நீதிக் கதைகள்

கப்பெற்ற அழகு வாய்ந்த மாளிகையில் இனிதே காலங்கழி
தது வருநாளில் ஒருநாள நாரதமுனிவரது தூண்டுதலினால்
இராஜரூபமென்னும் அரிய பெரிய வேளவி யொன்று
இயற்றத்தலைப்படடனா அந்த யாகத்தைச் செவ்வனே
நிறைவேற்ற ஏராளமான பொருள் வேண்டியிருந்ததனால்
வீரசிகாமணிகளாகிய பீமன அசசுனன முதலியோர் நார
றிசைகளிலும் தண்டெடுத்ததுச் சென்று பலதேசத்து மன
னாகளிட்டுருந்து அளவற்ற தனத்தைக் கொண்டிருந்து சேர்
த்தனா இந்நில வுலகத்தில் நிலைபெற்ற தாமம், அரத்தம்,
காமம் எனற மூன்றனுள் நடுவே யுள்ளதாகிய அரத்தம்
(தனம்) திருப்பின எககாரியநதான் கைகூடாது? ஆதலின
பஞ்சபாண்டவர்கள் பணத்தின உதவியைக்கொண்டு யாக
த்தைக் குறைவற நடத்தத்தொடங்கினா யாகம் தொட
ங்கி முடியும் நாளவரையில் ஒவ்வொரு தினமும் விப்பிரசி
ரேஷ்டர்களுக்கும் க்ஷத்திரியர் முதலிய பலாகும் அன்ன
மிடுவது இக்காலத்திலும் நியதியாக நடந்து வருகின்றதென்
பது வெளிப்படை மேலும் இராஜாநிராஜனாகிய தரும
புத்திரன் யாகமியற்றுகாலையில் ஒவ்வோர் தினத்திலும்

இலட்சகணக்கான ஜனங்களுக்கூடப் போஜன மளிககவேண்டுமன்றோ? ஒவ்வொரு வெளையிலும் குறைந்தது நூலை நது பந்தி மனிதர்கள் சாப்பிடவேண்டி நேரிடும். ஒரு பந்தி ஜனங்கள் அனைமருநதி எழுந்ததும் அதேயிடததைச சததம் செய்து மறுபடியும் இலைகள் போட்டுப் பரிமாற வேண்டியவரும். வேதங்களை நன்குணர்ந்த வேதியர்கள் ஒரு பந்தி ஜனங்கள் உண்டெழுந்த இடம் மிகவும் நன்குச சததம் செய்யப்பட்டிருப்பினும் அவவிடத்தில் உட்கார்ந்து அனைம புசிக்க ஒருப்படார். ஆதலினால் இக்குறையை நீக்க உபாயம் யாதெனத் தரும்புத்தி

12-வது கதை நடுவு நிலைமை

63

ரா ஆலோசிக்கையில் பாண்டவர்களுக்கு உதவிபுரிவதையே விரதமாகக் கொண்ட கண்ணபிரான “மைத்துன! ஸபத சமுத்திரங்களுக்கு அப்பால் தீவு ஒன்றுளது அவ்விடம் புருஷாமிருகம் (மனிதமுக்கும மிருகவுடலும் பொருந்திய பிராணி) வாசம் பண்ணுகிறது. அதைப் போன்ற பரிசுத்தமான பிராணி வேறெதுவுமில்லை ஏனெனினால் அதன் காற்றுவாடை பட்ட இடமனைத்தும் மிருகத்த பரிசுத்தமான பூமியாகிவிடும். ஆதலின அம்மிருகத்தைத் தருவித்தல் வேண்டும்” என்றனார். அசாததியமான காரியங்களானதையும் முடிக்கவல்ல ஆற்றல் வாய்ந்த வீமசேனனை யழைத்து “மைநத்! எழுகடங்குகும் அப்பால் ஒரு தீவில் புருஷாமிருகம் இருக்கின்றது. அம்மிருகம் மிகப் பலமுள்ளது. அம்மிருகம் வந்த பின்னரே நாம யாக காரியம் தொடங்கவேண்டும் அனைசாலையில் அம்மிருகத்தின் காற்று வாடை வீசிய மாததிரத்தில அசசாலை பரிசுத்தமாகும். ஆதலின இப்பொழுதே நீ சென்று அதை யிககு அழைத்துவரப் புறப்படவேண்டும். அம்மிருகத்தின் விருத்தநாதம் ஒரு சிறிது உணக்குச சொல்கிறேன

கேள், நீ அமயிருகததைக கண்டதும் 'நீ வந்தால் தான் என்களது யாகம இனிது நிறைவேறு' மென வேண்டுகொள். அதுவும் உடனே சமமதி செய்யு மென்ப தற்குத் தடையிலை ஆயினும் அது உன்னை ஓர் உறுதி கேட்கும் அஃதெனையெனின் 'நீ என்கருமுன் சில சாதனாரத்திற கப்பாலேயே முன் சென்று கொண்டிருத்தல் வேண்டும் அவ்வாறு எனனால் குறிக்கப்பட்ட காதனாரத்திற கப்பாலேயே நீ செல்லாது போனால் நீ என்கரு இரையாக மனமிசையவேண்டும்' என்பதே. அமயிருகத்தினால் குறிக்கப்பட்டகாத தூரத்திற் கப்பா 64

திருக்குறள் நீதிக்கதைகள்

லாகவே நீ செல்ல முடியாது போயவிடு. அங்நானமாயின் நீ அபயிராணிகரு உணவாசாதிருக்க ஒரு வழியண்டு. என்னவென்றால் அமயிருகம மிகுந்த சிவ பகதியுள்ளது வரும் வழியில் கோயில்கள் காணப்படுமேல அக்கோயிலை மூன்று முறை வலம்வந்தாசனாகது பூசனை புரிந்தபின் பு உன்னைகதொடர ஆரம்பிக்கும் அது பூசை புரியும் நேரத்திற்குள் நீ வெகு காந்தாரம் வந்த விடலாம். நான் சொல்லும் மந்திரத்தை, அமயிருகம் உன்னைககிடைய பொழுது உச்சரி உடனே ஒரு சிவாலயமும் அதனைச்சுரறி நந்தவனமும் தடாகமும் காணப்படும் அம்மந்திரத்தின் உதவியால் நீ அமயிருகத்தின் நிபந்தனைக்குத்தவறி உயிரிழக்காது சுகமே திருப்பி வரலாம் என றாலும் நீ அமயிருகத்தை யழைத்துக்கொண்டு படடின்பவந்து சேரும்வரையில் மூன்று முறைதான் உச்சரிக்கலாம். நான்காவது முறை உச்சரித்தாலும் அதன் பயன் சித்திக்காது. ஆதலினால் மூன்றாவது முறைமந்திரத்தை உச்சரிப்பதற்குள் இராஜஜியம் வந்து சேரும்படி அத்துனை கடுகி வழி நடந்து வருதல் அவசியம்" என்று அச்சிவ மந்திரத்தை

யுபதேசித்தாரா கிருஷ்ண மூர்த்தி உடனே பீமசேன
 னும் தனனூலியன்ற வளவு ளிரைநது சென்று அப்புருஷா
 மிருகத்தைக் கிடடி, தான வந்த காரியத்தை அதனிடம்
 வணக்கத்துடன் தெரிவித்தான். மிருகமும் பீமனது
 வேண்டும்கொளுக்கிணங்கி “வீரசிரேஷ்ட! நான் உன்னு
 டன் வந்து வேண்டிய உதவி புரியத்தயாராயிருக்கிறேன்.
 ஆயினும் ஒரு நிபந்தனை உளது அதாவது நீ எனக்கு
 முன் நாறகாத தூரத்திக்கு முன்னேயே செல்லவேண்டும்,
 நான் உன்னைத் தொடர்ந்து வருவேன் அங்கனம் வருங்
 காலையில் நீ என எல்லையில் அகப்படுவாயாகில் உன்னை

.12-வது கதை. நடுவு நிலைமை 65

நான் வயிறூர உண்பேன என்பதற்கு எள்ளளவும் ஐய
 மில்லை! என்றது.

வாயுமைநதனும் அநநிபந்தனைக்குட்பட்டி, தனநந்
 தையை மனத்தில தியானித்துக்கொண்டு காற்றிலும் கடுகி
 நடநதுவந்தான புல்குப்புறந்தது பூனையாய்ப்போகாது
 என்ற பழமொழி உண்மையாயினும் அமமிருகம் நடநது
 வரும இடத்தினின்று நாறகாத தூரத்திற்கப்பால் நடநது
 வர பீமனூல ஆகவில்லை. மிருகமோ அவனைக் கிடடிவிட்
 டது உடனே கிருஷ்ணபகவான கற்றுக்கொடுத்த மந்திர
 ரகதை யுச்சரித்தான் மந்திரங்களின் மகிமை ஒருகாலும்
 பொயசகாதாகலின் அக்கணமே வானியுடன் சூழநதநத
 வனத்துடன் சிவாலயம் கொன்றியது அதனைக்கண்ட
 புருஷாமிருகம் மிருக பகதி விசுவாசத்துடன் தடாகத்தி
 ளிறங்கி நீராடி நகவனத்திலிருந்த பூக்களைக்கொய்து சிவ
 பிரானைத்துதிக்கது வணங்கி ஆடிப்பாடியது. இகற்குள்
 பீமன பிழைத்தேன பிழைத்தேன என ரெடுநதூரம் ஒடி
 வந்தான். இமமாதிரி புருஷாமிருகம் தன்னை ரெருங்கு
 மிடங்களில் மந்திரங்களை யுச்சரிக்க அங்கங்குத்தேனறிய

சிவாலயத்தல் தரிசனஞ்செய்து பின்னரே புருஷாமிருகம் வழிநடக்கத் தலைப்பட்டது. முடிவில் பீமன் தன் இராஜ ஐயத்திற்கு அதிக சொற்பதூரத்தில் மிருகத்தின் எலலையில் ஒருகாலும் தன் எலலையில் ஒருகாலுமாக நடக்குஞ் சமயத்து அபபுருஷாமிருகம் பீமனைப்பற்றி “அப்பனே! நீ என எலலையில் அகப்பட்டுக்கொண்டாய் ஆதலின் எனக்கு ஆகாரமாக நோவதைததவிர உனக்கு வேறு வழியிலலை” எனறது. பீமனே “இதென்ன கிரகை? என் எலலையில் தானே நானிருக்கின்றேன். எல்லை தப்பிப்பிடித் தால் நான் உனக்கு இரையாவதெப்படி” என்றான். இவ

5

66

திருக்குறள் நீதிக் கதைகள்

விதம் புருஷாமிருகமும் பீமனும் நெடுநேரம் வாதாடியாதொரு தீர்மானத்திற்கும் வராமல் கடைசியில் தரும புத்திரரிடஞ்சென்று தங்களை வழக்கைச் சொல்லிக்கொண்டனா. தருமத்தின் வேலியெனப்புகழ்பெற்ற தருமராஜன இருவாவாய் மொழியையுங்கேட்டு பீமனைப்பார்த்து ‘தமபி’ மிருகத்தின் எலலையைத் தாண்டி உன் ஒருபாதி யுடலே யிருந்தது ஆதலின் அப்பாதி யுடலே உனதாகும். மற்றைப்பாதி மிருகத்தின் எலலையிலிருந்ததனால் அப்பங்கு மிருகத்திற்கு உரித்தாகும், எனறுசொல்லி மிருகத்தினை நோக்கி “உன் எலலையில் பீமனது ஒரு பாதியுடலே யிருந்தது அதனை நீ தட்டினறி யுண்ணலாம்” எனறனா. தருமபுத்திரரது நடுவு நிலைமையைக்கண்ட சபையோரனைவரும் அவரை வியந்து புகழ்ந்தனா மிருகமும் அரசன் தனதமபியென கிஞ்சித்தம அவன் மீதிரங்கி நடுவு நிலைமை தவறாது கூறிய வாய்மொழியைக்கேட்டு “அரசே! தங்களை தமபியின் உடலையென எனக்கு இவ்உடலிலலை யெனினும் தங்களைத் தபசபாத மின்மையைப் பலாகும் அறிவிக்க எண்ணினே யன்றி வேறிலலை” எனப்புகன்று

பிமனது உடலைத்தின்னா தொழிந்தது, பிணை தருமபுத்திர
ரா தான எடுத்த யாகததை நன்கு நிறைவேற்றிச் சுகமே
வாழ்ந்து வந்தார்.

இக்காலத்திற் சிலா ஒருவனிடமிருந்து சிறிது தனம்
பெற்று அதன பொருட்டுத் தங்களை மனசசாட்சிகரு
விரோதமாய்த் தாங்கள் கண்ணூரக் கண்ட நியாயத்தையுஞ்
சொல்லாது நடுவு நிலைமை தவறி பொய்க்கரி புகல முன்
வருகின்றனர். அது பேதமையினும் பேதமையன்றோ?
அத்தகையோர் பின்வரும் பாடலைக்கனவிலும் நனவிலும்
கருதுவாராக

13-வது கதை அடக்கமுடைமை 67

ஆரம் பூண்ட மணிமாபா¹ அயோத்திகரசே² அண்ணகை
நரமிருக்க மரமிருக்க இலைகளுநிரந்த வாறேது?
வாரங்கொண்டு வழக்குரைத்தமணமேல நின்ற வலிபேசி
ஒரஞ்சொன்ன குடியதுபோல³. திரந்துகிடக்கும் தம்பியரே.

13-வது கதை. அடக்கமுடைமை.

திருத்திரர் யாகாவாராயினும் நாகாக, காவாகால
சோகாப்பா சொல்லிமுகுப்பட்டு

பரிமேலழகா உரை.—தமமாற காககப்படுவன எல்லா
வறறையும் காககமாட்டாராயினும் நா ஒன்றையும் காக்க;
அந்நீக காவாராயின சொற்குற்றத்தின்கண பட்டுத்
தாமே துன்புறுவா.

குறிப்பு:—மாநதரணவரும் தங்களை ஐம்பொற்களை
யும் மனததையும் அடக்கியாள வதவசியம். அவ்வாறு
அவைகள் எல்லாவறறையும் அடக்கச் சகதியில்லாது
போவாரேயாயினும் நாளை மட்டுமாவது அடக்கித் தீய
சொற்கள் நானினின்றும் வெளிப்படாதிருக்க முயலவது
இன்றியமையாத காரியம். அங்ஙனம் நாவடக்கமில்லாது

வாய்க்கு வந்ததையெல்லாம் சொல்வார்களெயானால் மிகவும் வருந்தவேண்டும்.

உதாரணம் :—பூமகனும் நாமகனும் பொலிந்த வாழ்ந்த சோழநாட்டினகண் ஆறையகரில் ஏகம்பவாணன் என்னுமோர் சீமான வாழ்ந்தவந்தான். பூர்வ ஜன்ம புண்ணியததால் அவனுக்கிருந்த செல்வம் இத்துணை த்து என்று சொல்லப்புகின் தமிழ் முவேந்தர்களாம் சேர சோழ பாண்டியருக்குச் சமானமாக அத்துணை வாழ்வுடனிருந்தான் என்று சொல்வதே சரியாகும். அக்கா

68

திருக்குறள் நீதிக் கதைகள்

லத்திருந்த பிரபுகளில் முதன்மையாக அவன் எண்ணப் பட்டு வந்தானாதலின முவேந்தர்களும் அவன் பதவிக் குரித தான கௌரவமளித்தே வந்தனர். ஓர்நாள அம்மன்னர் முவரும் ஏசுமயவாண முதலியாரைக் காணவந்த சமயத்து அவன் கழனிக்குச் சென்றிருந்தனன். இத்தனையறி யாத வேந்தர், முதலியார் யாளிகையில் உளரோ என்று விசாரிக்க அவவேகப்பனது மனைவி “முதலியார்கழனி காணப்போயினா” என்றனள். அதுகேட்ட வேந்தர் முதலியார் முடி நடப்போயினரோ என்று ஏளனமாகப் பொருளபடுமபடி கூறினா. உடனே மனைவி தன் கண் வளை முவேந்தரும் பரிசுகிகினறனர் என்றதோடு அவா க்கினரோக்கி “இராஜ சிங்கங்களே! முதலியார் முடி நடு வதுபெய்யே! அவா கேவலமாய் நாரறு முடிநடா. ஆனால் வேந்தர்களது முடிகளைப்பறித்து, அவர்களது சேனைக ளைச் சினையினையாகக், உயுதத்களமாகிய கழனியில் அவறறை எருவாக இட்டு, அக்கழனி நிரமபச் சிவநந்தரத தமாகிய நீரைத்தேக்கி, தாம ஏறிச்செல்லும் பட்டத்து யாணையாம் பகடடைவிடுதது மிக்கக்கசசெயது சேறாகக், அக்குழைச்சேறில் தான பறித்தெடுத்த வேந்தர் முடிகளை வரிசையாக நடடு, வெற்றியாம் வேளாணமைசெய்யவே

சென்றிருக்கின்றனா” என்று பொருளபடுமபடி,
 சேனை தழையாககிச செவகுருதி நீதேககி
 ஆணையிதிதத அடிசசேற்றில—மானபான்
 மாவேந்தனே கம்பவாணன் பறிததுகட்டான
 மூவேந்தர் தவகன் முடி.

என்றொரு வெணபா எழுதியனுப்பினாள். அவர்கள் அப
 பாடலைப்பார்த்து “ஓ! பெண்பால் பிதற்றிய வாந்ததை”
 யென அலட்சியஞ் செய்து தவகன் நாடு திரும்பினார்.

13-வது கதை. அடக்கமுடைமை 69

சிறிது நேரத்திற் கெலலாம கழனிக்குச் சென்றிரு
 ந்த முதலியும் வீடு வந்து சேர, அவன் மனையான், மூவேந்
 தர் வந்து ஏசியதையும், தான் அதற்குப் பதிலளித்ததை
 யும் அறிவித்தது எவ்விதத்திலேனும் அம்மூவேந்தரையும்
 மானபங்கப் படுத்தாது போனால் தான் கூறிய வாய்மொழி
 பழுதுறு மென வணக்கத்துடன் விண்ணப்பித்துக் கொண்
 டனள் ஏகமபனும் சேர சோழ பாண்டியரது அகம்பாவ
 ததை யடக்கவேண்டு மெனக் கருதித் தனனிட மிருந்த
 பூதத்தை யனுப்பிச் ‘சேனைத் தூக்கிவா’ என்றனள்.
 அவ்வாறே பூதம் இரவிற சென்று சேரன் உறங்கிக்கொண்
 டிருந்த மஞ்சத்துடன் அவனைத் தூக்கி வந்து சேர்த்தது.
 சினனாள் காரும் சேரனைச் சிற்றயிலடைதது வைத்துப்
 பின்னா யாரால கெட்டேன் நோரால (வாயால) கெட்டேன்
 எனனும் பழமொழியைச் சிந்தித்து வருந்திய சேரன்
 வேண்டுகோளுக்கிணங்கி அச்சேரராஜனை விடுவித்தான்.
 ஏகமபன் அமமாதிரியே பூதத்தின் உதவியால் சோழனை
 யும் சிற்ற செய்தான். சோழனும் “ஐயகோ! அடங்கா
 மனனாகளை யெல்லாம் புறங்கண்டு இப்பாரென்கும் புகழ்
 க்கொடி நாட்டி வெற்றியுடன் வாழ்ந்து வந்த நாம் இக்
 காலம் முடி சனங்களில் ஒருவனாகிய ஏகமபனிடம் சிற்ற
 பபடவும் காலம் நோந்ததே! ஆ! படுகுழியில் சிக்கண்ட

களிற் போல பிரலாபிககவும விதிபோலும்” என்று வலை யிலகப்படட வரிமமம போல பொருமி யிருநதான. வாய பபதட்டம் வரிசை கேகேகும் எனனும முதமொழி பழுது படாதனறே? நாள சில சுழிநததனமேல் சோமுன சிறை யினின்று விடுவிக்கபாட்டுத தன நாடடைபடைநதான. கடைசியிற பாண்டியனிடம பூகததை பேவ அவன வேப் பமாலை தரிதது ளானாதலின பூதம அவனை யணுகப்பயநது

70

திருக்குறள நீதிக் கதைகள்

திருமபிவிட்டது. அதனை யறிந்த ஏகம்பன் வேப்பமாலை தரிததிருககும் வரையில பாண்டியனிடம பூதம செல்ல முடியாதகலின வேப்பநதாரை வஞ்சனையாய்க் கவர க்கருதி நாட்டியப பெண்களில திறமை வாய்ந்த நால வரை ஏவி, தவகளது ஆடலபாடலகளினால் அததென்ன வனை மயக்கி அவன அணிகதிருககும் மாலையைப பெற்று வருமபடி அனுப்பினான அங்ஙனமே அநநவகையா நால் வரும பாண்டிய சபையடைநது இரதிர சபையில் நர்தத னஞ செய்யும் அரமபையாதி கணனிபரை விடப்பதின மடகது ஆடிப்பாடி அமமன்னவனை மகிழ்ச்சிததனர். மதுரை யரசனும் ஆனநத பரவசனாய் அப்பெண்களுக்கு விலை யேறப்பெற்ற ஆடையாபரணங்களை யளிக்க அவர்கள் அப்பரிசை ஏற்றுககொண்டாரிலலை ஆயினும் பாததி பனை நோக்கி “அரசே! இது சாயம தாங்கள் அனபுட னளித்த பட்டாடைகளிலும் முததுமாலை இரத்தினமாலை களிலும் எங்களுக்கு ஆசை சென்றிலது. தாங்களணிக திருககும் வேப்பமாலையே நாங்கள் விருமபுவது” என்று ணாததினா அமமொழிகளைச செவியி லேற்ற பாண்டி யன வேப்பநதாரை யளிக்க மனிமில்லாது மொளனஞ சாதி ததிருநதான. உடனே அநநாரியரில ஒருத்தி “தேழி களே! முன்னம இரதிரன மீது கைவளை யெறிநது வெற்றி கொண்ட மீனததுவச பாண்டியன ஆற்றை நகா வாசியா கிய ஏகமபவாணனது பேய வருமொன்றஞ்சி யலலவோ

தான் அணிந்திருக்கும் வேப்பநதா தந்தளிகை உடல்பட
 ிலலை” எனனுங் கருத்தை தோன்ற,
 இலகு புகழாறை ஏகமபவாணன
 அலகை வரும் வரும் என்றஞ்சி-உலகறிய
 வானவர்கோன் சென்னியிசை வணகை வளையெறிந்த
 மீனவர்கோன் கைவிடான வேம்பு.

13-வது கதை. அடக்கமுடைமை 71

என்னும் பாடலைப் பாடினள். அது கேட்ட பாண்டியன்
 பெண்கள முணியிலையில அவமானம் நேரிடும்படி மாணிய
 ளியாதிருப்பது சரியன்று! மாணம் பெரிதோ பிராணன்
 பெரிதோ? என்றுண்ணி மாணமே பெரிதாகலின் அதற்கஞ்சி
 உடனே மாணியை யீந்தனன். பெண்களும் பாண்டியன்
 உயிருக்குச் சமமானமெனச் சொல்லக்கூடிய மாணியைப்
 பெற்றதும் அடங்கா மகிழ்ச்சியூணம் முதலியவைககண்டு
 அவனிடம் அதனைச் சோதனா உடனே ஏகமபன தன்
 அலகையை (பூகம்) யழைத்துப்பாண்டியனைத் தருவித்து
 முன சேர சோழரைச் சிறையிலிட்டது போலவே அப்பா
 ணடியினையும் அருஞ்சிறையில வைத்தனன். சிறிது காலம்
 சென்றதும் பாண்டிய மனனன் சிறையினினறும் விடுபட்
 டான முன்னம் இருதிப பிரதத நகரில் இயற்றப் பெற்றி
 ருந்த ஸ்படிக மண்டபத்தில் வழி தெரியாமல் திகைத்த துரி
 யோதனாதிபரைக்கண்டுபரி ஹ்சித்த துரோபதை அரசவை
 யில் துகிலூரியப் பட்டாளனறே? ஆதலின் எவரும் தங்
 கள் பஞ்சேந்திரியங்களில் மறறையதை அடக்கமுடியாது
 போயினும் நாவொன்றையாவது அடக்கி யாளல வேண்டும்.
 இலகையேல அககுறறத்தால பெரிதும் வருந்துவரென்பது
 நாம் சொல்லாமலே அமையும். அன்றியும் வாய்க்கொழு
 ப்பு சீலையால் வடிந்தது என்ற பழமொழியை மறவாது
 நாவை நனகு அடக்கி வருவதே சாலைச்சிறந்த தென்பது
 வெளிப்படை. கீழே காட்டியிருக்கும் பாடலை ஆழ்ந்த

றியப்புகின் மேலே காட்டிய கதை உண்மையென நம்பு
வதற கிடமுண்டு

தேருளைப் புரவீ வாரணத தொகுதி திறை கொணர்ந்து
வரு மனை! நின் தேச மேது? உனது காம மேது.
புகல. செங்கையாழ தடவு பாணரே!
வாரும். ஒத்த குடி நீரும் கானும், மகதேவன்

72

திருக்குறள், நீதிக் கதைகள்

ஆறை நகர காவலன் வாண பூபதி மகிழ்ந்தளித்த
வெகு வரிசை பெற்று வரு புலவன் யான்,
நீரும் இப்பரிசு பெற்று மீண்டு வரலாகும்,
அவன் முளறில்வாய் நித்திலசசிகர மாட மாளிகை
நெருங்கு கோபுர மருங்கெலாம் * ஆரும் நிறகும்,
உயா வேமபும் நிறகும், வளாபனைபும் நித்கும்,
அதனருகிலே அரசும் நிறகும், அரசைச சமந்த
சில அததி நிறகும் அடையாளமே.

14-வது கதை. ஒழுக்கமுடைமை.

திருக்குறள் ஒழுக்கத்தின் எய்துவா மேனமை, இழுக்கத்தின்
எய்துவா எய்தாப பழி.

பரிமேலழகர் உரை—எல்லோரும் ஒழுக்கத்தானே
மேம்பாட்டை எய்துவா; அதனினறு இழுக்குதலானே
தாம் எய்துதற்கு உரித்தல்லாத பழியை எய்துவா

குறிப்பு—யாவரும் தங்கள் வருணைசகிர தாமத்தில்
தவறுதிருப்பரேல மேனமையும் புகழும் அடைவா.
பிராமணர்களோ தங்கள் ஆசிரததில் வழுவின் தங்கள்
குலத்திற்குரிய மேன்மையை யிழப்பதுடன் தாழ்ந்த
வருணைத்திலுதித்தவரினும் கையேராவா இஃபற
றியே விகாய புராண முடையார் 'தாழ்ந்த வருணைத்து

தித்தவரும் ஒழுக்கத்தால் தக்கோராவா; மேலாம வருண
 தத்தித்திடினும் வீழ்ந்த ஒழுக்கத்தா இழிவா” என்று

* ஆர்=ஆத்திமாலை குடிய சோழன், வேம்பு=வேப்பமாலை
 புனைந்த பாண்டியன், பனை=பனை மாலை பூண்ட சேன, அரசு=
 மற அரசர்கள். அரசைச் சமந்த அததி=அரசாகிறாத தாகிய
 யானைகள்.

14-வது கதை. ஒழுக்கமுடைமை

73

கூறியுள்ளாரா, நிறக ஒழுக்கநவறிய ஒருவன் பெயரும்
 புகழும் பொருளும் கெட்டு, சீர கேடடைவது மலலாமல
 அவன் மீது பகைமை கொண்ட மறறவன் விரோதம கார
 ணமாக அவன் மீது அடாப்பழி கூறுவானாயின அதனை
 யும் உலகத்தா அவனது அராசாரத்தை நேரகி அவன்
 அதனைகய அடாப்பழி செய்திருப்பான என்று கிச்சய
 மாய் நடபுவா.

உதாரணம்.—பல்வளங்களும் நிரப்ப பெற்ற பாட
 லிபுத்திரத்தில வெகு நாளைக்குமுன் செளந்தரன் என்னு
 மோர் அநதணனிநுகனன. அவன் வேதாகமங்களை ஐப
 நதிரபறககறவன்; சாஸதி புராணதிகளின கட்டைககரை
 கண்டவன், மிகுந்த ஆசாரசீலன், ஒருங்கச சொலலின
 அறிவு, ஒழுக்கம், இவைகளில வேதியர திலகமாக விளக
 கிவந்தான். ஆதலின அநநாட்டிலுள்ள அனைவரும் அவ
 விப்பிரனைத தெய்வத்திறகு அடுத்த படியாக மதித்தா மரி
 யாதை செய்து வந்தனா அறிவுடை யொருவனை அரசு
 னும் விருப்பும் எனபது முது மொழியனறே? ஆகவே அந
 நாட்டரசன் தனக்குச சந்தேக விபரீதம நோகத பொழு
 தெல்லாம அவவநதணனை வரவழைத்து அளவளாவி யறி
 ந்து வந்தது மலலாமல தனக்கு அவகாசம் கிடைத்த கால
 களில் சாஸ்திரங்களின உணமைப்பொருளகளை அவனி
 டம் உசாவி வந்தான் இவவாறு மிகுந்த வைபவத்துடன்

அரசனாலும் பிரஜைகளாலும் யாவரும் எய்தற்கரிய புகழும்
 கௌரவமும் பெற்று வந்த செளந்தரன் இல்லறத்தைச்
 செவ்வனே நடத்தி வேதியாகருரிய ஒழுக்க வழக்கங்க
 ளில் ஒரு சிறிதும் குறைவின்றி வாழ்ந்து வருகையில் ஒரு
 நாள் மாலை பொழுதில் நீராட நிற்கக்கரை சென்றனன்
 சென்ற நெறியில் எதிர்ப்பட்ட இழிஞ்சு மககையைக்

74

திருக்குறள் நீதிக் கதைகள்

கண்டு மதிமயங்கி அவளது இயற்கை யழகிற்குத் தன் மன
 கைப் பறிகொடுத்தது வெற்றுடம்புடன் வீடு திருமபினான்
 திருமபியுமென்? அன்றிரவு கழிவது அவனுக்கு ஒரு யுக
 மாகவே காணப்பட்டது. மறு தினம் மாநதி செல்லுணைக்
 யிலும் அக்கணனிபைக்கண்டு எரியலிட்ட மெழுஞ்சுபோல்
 உள்ள முருகி “நங்காய்! இதுகாலை என விரகவேதனையைத்
 தீர்க்காவிடின என ஆவி ஒரு கணமும் தரியாது” என்று
 வேண்டினான். அதற்கு அததையல் “விபபிர சிரேஷ்ட!
 தாங்கனீள உயா குலத்திலுறப்பவிததவா, யானே நீச குலத்
 தில் தோன்றியமாதா. இதனை யாலேசித்தறியாது காம
 ததால் மதி கலங்குதல் நறறோக்கு அழகுமன்று ஆண்
 மையுமன்று. கறறறிந்த பெரிபோகரு, பேதைப்பெண்
 னாகிய நாண் அறிவுறுத்தல் பொருந்தாது” என்றிடிததுக்
 கூறினான். அவவனிதையின் வசனம் செளந்தரன் கொ
 ணை—ஆசைக்கனலை அங்கிரிக்கச் செயததே யல்லாமல்
 அவித்தபாடிலை ஆதலின் அநதணன் மீண்டும் அப்பெ
 ணனை நோக்கி “இக்காலை என்னைக் களிப்பித்து கரமக்க
 டலினினறும் கரை யேற்றாது போயின உன் காலணடை
 யிலேயே என பிராணனைப் போகருவேன எனபதற்கு
 எள்ளளவும் ஐயமில்லை” எனலும் “யானே கணனி கழி
 யாப் பெண். தங்களுடன் அநதரங்கமாய் வாழ்ந்து வரின்

என குலத்துனோர் எனனைப் பிரஷ்டை யென்றெதுககி
 விடுவா ஆகவே எனனை ஆயுள்ளவும் மனைவியாகப் பாவி
 தது எனனுடனிருக்க உடன்படின தங்கள் மனக்கோ
 ளின வண்ணம் நடக்கச சித்தமாயிருக்கிறேன்” எனறனர்
 அததெரிவையும், மறையவனும் மனக்கயின் மொழியின்
 வண்ணம் நடப்பதாய் வாககுறுதி செய்து அநநிமிஷமே
 அவனைத் தன காமக கிழ்த்தியாக் கொண்டனன். சிந்தி

14-வது கதை. ஒழுக்கமுடைமை 75

காலம் வரையில் ஒருவருமறியா வண்ணம் அவளுடன்
 அநநரங்க சலலாபம் பண்ணி வந்தான். நீசப் பெண
 ணின் நேசம் ஏறப்பட்ட தின முதல அவனது குலதாமம்
 ஒவ்வொன்றாய் அவனை விட்ட கன்று வந்தது. பின்னா
 தான வேதவிதிப்படி அககினி சாட்சியாக மணம் புரிந்த
 மனைவி மக்களின் பாசமும் காற்றாயப்பறந்தோட, புதிய
 மனைவியின் இல்லத்திலேயே அல்லும் பகலும் அனபுடனு
 றைந்து வரத்தலைப்பட்டான். தலைமயிரும கூர்ய நகமும்
 வெள்ளிய பலலும், தத்தம் நிலைமையில நிறகும வேதியரும
 தங்கள் தங்கள் நிலைமையிற தவறாதிருப்பினன்றே பூசசி
 யம் பெறலாகும்? நிலைநவறின பூசசியதை பறந்து
 விடுமென்பது திண்ண மல்லவா? அவ்வாறே சொந்தா
 னும் தநநிலைமை தவறி நீசப் பெண்ணின் பால நேசம்திக
 ரித்தது அவளுடனையே காலத்தைக் கழித்தது வந்தது மல
 லாமல தனது பூவகுலத்தின தாமத்தை முற்றிலும் கை
 விட்டுப்பலால முகலியனவும் பூசிக்கத் தலைப்பட்டு விட்
 டான முன் அவனைக்கண்டதும வந்தனை வழிபாடு புரி
 ந்து வந்த அரசன் முதல மக்கள் பலரும் அவனைக்கண்ணு
 ரக்காணவும் சசியாதவாகளாயினா என்பதை நம் நண்பரே
 நனகறியக் கூடுமாகலின் நாம் சொல்லாது விடுததனம்,
 நாளடைவில் ஆசார மிழந்த பாவத்தால பிராமண தேஜ
 ஸையமிழந்து நீச சாதியில் பிறந்தவனைப்போலவே காண்ப

பட்டான சௌந்தரன். ஆண்டு பல சென்றதும் அப்பெண்ணினிடமாகச் சௌந்தரனுக்குப் புதலவா நாலவரும் புதலவியா மூவரும் தோனரினா' ஆள் ஏற நீர் ஏறு மல்லவா? எனவே சௌந்தரன் தன் பாரி குடுமபத்தைக் காப்பாற்ற வகை காணாது கூலிவேலை செய்து வயிறு வளாக்வும் விதி நோந்தது. என செய்வான்? அந்தோ பரிதா

76

திருக்குறள் நீதிக் கதைகள்

பம்! பலராலும் பூஜைக்குப் பாத்திரமாய் விளங்கி வருத சௌந்தரன் அவ்வூரிலேயே கூலிவேலை செய்து உண்டு வாழ ஒருபபடுவதெப்படி? ஆகவே அநககரைவிட்டு வேற்று நகரம் குழந்தை குட்டி குடிசுகளுடன் ஒடிவிட்டான். மறறொரு பட்டணம் சோந்தாலும் நிழல ஒருவனைத் தேடாவதுபோல அவனது தீவினையும் விட்டேன் விட்டேன் எனப் பின் பற்றியது. ஆசாரம் காசிட்டுக்கொள்ளும் எனினும் பண்டை மெழியும் பொய்க்காதலவா? ஆசாரம் திருப்பினன்றோ காதம் கிடும். ஆசாரத்தை அடியோடு விட்டுவிட்டால் திருமகளும் தன் தமககையைக் காட்டி மறைந்து விடுவன எனபது வெளிப்படடை. சௌந்தரன் குலாசாரத்தில் வருவாது வேககனாலும் நன்குமதிக்கப்பெற்று வருதகாலையில அவன் பெயரும் புகழும் பாரெங்கும் பரந்திருந்தது இது சமயம் அவன் வருணாச்சிரம தாமதத்தில் தவறிய பாவத்தால் உருமாறி யிருந்தும் அவனை இனனான என உயத்திணாநதாரிற் சிலர் அவனைக் கண்டு பரிதபித்தனர். மறறஞ் சிலர் 'அந்தோ' ஆசாரத்தினின்று வழுவின நாமும் இப்பாடுபடவேண்டும்" என்றணாநது தங்கள் ஒழுக்கத்தில் குன்றாது வாழ முயன்றனர். ராதிநவனமிருக்க ஒருநாள சௌந்தரன் கூலிவேலை கிடைக்கப் பெறாது காண்களு சென்று விற்றகு வெட்டிவாச சென்றான். அங்கு வழி நடுவே யிருந்த தடாகத்திலிறங்கி, தாகசாரதி செய்தகொண்டு கரைதனில

சற்றே இளைப்பாறி யிருக்கையில் குளக்கரையில் மறநெரு
 மூலையில் பள்ளி பள்ளி என மினுவுவைக்கண்டு அவகிடம
 சென்று பாசச, முதலுமலை யொன்றினைக் கண்டு ஆனந
 தத்தடன் அதனை யெடுத்தான. அவ்வளவு தான் தாமதம.
 கடந்த இரவு பாடலி புத்திரநகரின் அரண்மனையில் கள

14-வது கதை. ஒழுக்கமுடைமை

77

வா பலா புருநது அரசனது ஆடையணிகளைக் களவாடிப்
 போயினமையால் காவலனது ஏவலினால் காவலாளிகள் கள்
 வனைத் தேடிவராநிறக செளந்தரனிருக்கும் குளக்கரை
 வந்து சேர்ந்தனா வந்து சேர்ந்ததும் அவனிடம் மலை
 பிருப்பதைக் கண்ணூற்று, கையு வ களவுமாயத் திருடன்
 அகப்படடுக கொண்டான எனக் களித்த சேவகர்கள்
 செளந்தரனைப் பிடரி பிடித்திழுத்தது வந்து அரசன சமு
 கத்தில நிறுத்தினா வேந்தனும் சீா சூலைத்திருக்கும் வேதி
 யன் கையில் முதலுவட மிருப்பது கண்டு இனி சாட்சி
 யம் வேண்டுமெதிலலை யென உன்னி அவனைச் சிறையிலிடக்
 கட்டளை யிட்டான அச்சமயம் அருகே யிருக்க மந்திரி
 அவனை உறது நோக்கி “நிருப! இஃதா நிற்கும் திரு
 டன் முன் நம சபையை அலங்கரித்திருந்த செளந்தரன
 போல காண்கிறான்” எனறனை மன்னவனும் சற்றே
 நிதானித்தறிந்து “ஆய! நம சபைக்கு அணியாய் விள
 கிவி வந்த செளந்தரன எனனத்தடையிலலை, ஐயோ!
 இப்பாவி தன பதவியை யிழுத்தது மலலாமல சோரமபண்
 ணவும் துணிந்தது விசனிக்கக்கககது? என்றனும் என்
 செயலாய்; தெறி தப்பி நடக்கும் ஒருவனைத் தண்டித்தல
 இராஜ நீதியே யாகும். அன்னமிட்டார வீட்டில் கன்ன
 மிட்டது போல் முன்னா நமமரண்மனையில் சிறப்புப பல
 பெற்று வரிசையுடன் வாழ்ந்து வந்ததையும் மறந்து நம
 க்கே இரண்டகரு செயதான? இவனை என செயதாலெ
 னன்? நீதியே யன்றி அநீதியாகாது எனினும் முன்னி

ருந்த பழக்கத்தால் இவனைத்தண்டிக்கவும் மனம் வரவில்லை. தண்டியாது விடுவதும் சரியன்று” எனக்கலங்கினான். அச்சமயம் விழுந்த பிள்ளைக்கு அரிவாள் மீனை உதவியது பால் மூன் செளந்தரனிடம் அருயை கொண்

78

திருக்குறள் நீதிக் கதைகள்

டிருந்த பிரதானி யொருவன் எழுந்த “அரசே! தாங்கள் இவன் மீதிரங்குவது பொருத்தமாயினும் உண்ட விட்டிற்றகு இரண்டகம் நினைக்கும் மாபாவியைக் கொடே தண்தனைக்கு ஆளாகாது வறிதே விட்டு விடுதல தாமமன்று இவன் திருடியிருப்பான என்பதற்குச் சந்தேகமே யில்லை! இவன் கையிலிருக்கும் முதது மாலியே தக்க சான்றாகுப. மோகத்தின வலியிற சிக்கி குடுமப பாரத்தை விருத்தி செய்து கொண்டான வயிறு வளர்க்க வழிகாணாது களவாடத் துணிந்தனன எனபதற்கு ராஷத்தேனும் யியயிலலை ஆதலின இவனுக்கு ஏற்ற பரிசாம தண்டனையை விதித்தலே சாலசிறந்து” எனப்புகன்றான். இச்சங்கதி நகரெங்கும் பரவவே செளந்தரனது பழைய மனைவி மக்களும் புதிய பெண்டிர் பிள்ளைகளும் ஒடோடியும் வந்து அவனைக்கடிக கொண்டழுதனா, பட்டணத்திலுள்ள பிரஜைகளினவரும் குமபு கூடி அரசவையடைந்து வேடிககை பார்த்து நின்றனா. அவர்களிற சிலா செளந்தரன நிலைமையைக் குறித்து வருந்தினா. மற்றொரு சிலா குலதாமத்தை யிழந்தவனுக்கு உரிய சிடசை கிடைத்தல் பொருந்து மென்றனா. வேறு சிலர் பழைய சகவாசத்தை யரசன நினைந்து ஒருசமயம் மனனித்தல கூடும் என்றனா. இவ்வாறு பலரும் தங்களை தங்களுக்குத்தோன்றியவாறு வருந்தியும் இரங்கியும் நிற்பாராயினர். செளந்தரனுக்கோ அக்காலை வயது என்பதுக்குமேல இருக்கலாம் ஆங்காலம் எல்லாம் அக்கிரமம் பண்ணி வந்து காங்காலத்தில் சங்கரா சங்கரா எனபது போல செளந்த

ரன் தற்காலம் தானடைந்திருக்கும் தன்மையும் முன் நிலை
மையையும் உன்னி உன்னி உள்ளாவி சோரது துடித்
தான். சொந்தரனது வயோ திகததையும், அவன் இருபால்

15-வது கதை. பிறனில் விழையாமை 79

மனைவிமககள படுததுயாததையும், முன தான அவனிடம்
வைத்திருந்த மதிபபையும் யோசித்தது அரசனும் சொந
பால ஒரு சிறிது இரங்கினான். நிறக ஒழுககததில் தவ
றியதலை அநதணன அடைந்த கேட்டையும் மானகரு
றையைம நினைக்க நினைக்க மன முருகாது போவராநம
நேயா ?

15-வது கதை. பிறனில் விழையாமை.

நீருக்கிறார். பகை பாவம் அசசம பழியென நான்கும்
இகவாவாம இலவிறப்பான கண்.

பரிமேலழகா உரை:—பிறனில்லாளகண் நெறிகட
நது செலவானிடத்து, பகையும், பாவமும் அசசமும்,
குடிப்பழியும் எனனும் இநநானகு குறறமும் ஒருகாலும்
நீங்காவாம

குறிப்பு —பிறனமனைவியை இச சிப்பவலுககு இடமை
யில் விரோதமும், பயமும், பழியும் உண்டாகி மறுபிறப
யில் பாவததால வாதனையும் நேரிடும். இதுபறறியே
அறம், புசும், கேண்மை, பெருமை இநநான்கும், பிறன்
தாரம் நசசவாரச்சேரா பிறன் தாரம், நசசவாரச்சேருமே
பகை, பழி, பாவமஎன்று, அசசததோடு இநநாற் பொருள
என்று நாலடியார முறையிடுகின்றது.

உதாரணம்:—பூவம் இநதியாவின் வடபாகததில்
மனு நெறிப்படி செங்கோலோசசி வந்த நநதன மஹாராஜ
னது சபையில் புலவாககோ திலகம் போல விளங்கி வந

தார் வாருசி யெனபார. அவா கல்னிககடலைககரை கண்டவராயினும் பகதபராதீனாரும் பரமசிவனை யடைநது இலக்கண னூலைச் சமபூரணமாகத் தெரிந்து கொள்ளச்

80

திருக்குறள் நீதிககதைகள்

சென்றனா. அககாலை தனது மனைவி உபகோசை யென்பாளைப் பிரிந்து போகும்படி நேரந்தது. தன்னிடமிருந்த தனம யாவையும் தனது உயிர நண்பனாயிருந்த இரணிய குபதனிடம் சேமஞ் செய்து போயினா ஈதிநவனமிருக்க அவா பாரிபை உபகோசை ஒரு நாள் நீராடுவதற்காகக் கவகை சென்றனா. அன்றையதினம் அபபெணமணியணிரதிருந்த வெணமையுடை அவளகு இபறகையழகினை விளக்கேற்றிக் காட்டுவதா யிருந்தது கவகை சென்று நீராடித் திருமபி வாராநிறக வரும் வழியில எதிர்ப்படும அனைவா கண்களும் அவள் மீது படியாது திருமபா தென்பது நிச்சயம் ஆகவே அபபட்டணத்தது மந்திரிகளில் ஒரு வனாகிய குமாரன் எனபான மிகுந்த விசுவேதனைகருள ளாகி அககணத்திலேயே தன வா தனையைத் திரககவேணுமென அவள பாதங்களில் வீழ்ந்து மனறாடி னுன மிகவும் திகபிரமை கண்ட அபபெண இனன செயவ கென்று தோன்றாது திகைத்தது “இதுகாலை பேசச்சரிப்படாது, அடுத்த நாளிரவு தனித்து வரின யோசிக்கலாம்” என்று வந்தது விட்டனா. பின்னொரு வீதியில் அரசு புரோகிதர் எதிர்ப்பட்டு மந்திரியைப்போலவே சில பசப்பு வசனங்களைப் புகன்றனா. அதற்கும் அப்பதிவிரதை முன்னவனுக்குக் கூறிய பதிலையளித்தது விரைவாய் வீடு திருமபினள். மீண்டும் வரும் வழியில் அநநகரைக் காத்து வரும் கொத்துவால் அவள் காலில் வீழ்ந்து கெஞ்சாதும கெஞ்சினா. அவனும் முன்னவரிருவருக்கும் அளிக்கப்பட்ட விடைபையைப் பெற்று மிகுந்த களிப்புடன் ‘மறு நாள் பொழுது எப்பொழுது விடியும்’ என எதிர்பாராததிருந்தான பின்

னா புலி வாயினின்றும் அதிர்ஷ்டவசத்தால் தப்பிய மான
பேட்டினைப்போல் உளளம பதைக்க இலலம வரது அத

15-வது கதை, பிறனில் விழையாமை 81

துணை அவமானத்திற்கும் காரணமாயிருந்த தனது இய
ற்கை யழகினை வெறுத்தவளாய் வருத்தியிருந்தனர். இவ்
விவரங்களை ஒருவரு மறிந்திலா' மறறை நாள் அதிகாலை
யில் அவசர நிமித்தம் சிறிது பொருள் வேண்டுமெனத்
தன் சேடியருள் ஒருத்தியை இரணிய குப்தனிட மனுப்ப
அவன் பணத்தை மூட்டையாகக் கட்டிக்கொண்டு "எண்
ணிப் பதது அங்கையிட்டால் இரதிரன் மகனும் ஆகவே
வெண்ணெய்க் குன்று எரியுற்றறபோல மெலிந்து பின்
நிற்கும்" என்ற வாக்கியத்தைக் கடைப்பிடித்து உப
கோசைபால் வரது "பெண்ணே! இன்று என்னுடன்
மருவியிருப்பின வரருசியால் வைக்கப்பட அல்லவது
தனத்தையும் தரது விடுகின்றேன். இல்லையேல் ஒரு
காசு கூட அளியேன்" என வெருட்டினான். என்செய
வாள! அந்தோ பாவம! பட்டகாலிலே பமே கேட்ட
குடியே கேடும் எனபது போல் ஒருவர் பின் ஒருவராய்
அவளது கறமைக் கலைத்துச் சுகமனுபவிகக் யோசித்த
னர். என்றாலும் 'சிறைகாக்கும் காப்பு எவன் செய்யும்?
மகனிர நிறை காக்கும் காப்பே தலை' என்ற வளளுவனார்
வாக்கிற்கோ இலக்கண மாயிருந்த அதகையல் மற்றை
யோக்குக் கூறியதையே அவனுக்கும் கூறினள இரணிய
குப்தனோ தன் எண்ணம் பலித்ததென அகம மலர்ந்து
சென்றான உடனே உபகோசை, சேடியர்கள் மூலமாய்
நிரம்பவும் கிடுகெண்ணையைத் தருவித்து அதிற்குள் மூத
லிய வாசனைத் திரவியங்களைப் பெய்து சுகந்த பரிமளங்க

மழும்படி. தயாரித்தனர். குறித்த காலம் நெருங்கியதும் குமாரன் எனனும் மந்திரி ஆடையணிகளால் தன்னை யழகு படுத்திக்கொண்டு உபகோசையின் வீட்டைநதான். ஆபத்துக் காலத்தில் அறிவேன்னுந் துணைவனைக் கைகொ

6

82

! திருக்குறள்கீதிக்கதைகள்

ண்ட அவ்வனிதாரத்தினம் “நீராட வாருங்கள், என அவனை இருள் நிறைந்த அறைக்கு இடமீச் சென்று சேடியரை ஏலித் தைலம் புகட்டிக் கட்டளை யிட்டனள். சேடியர்க ளும் ஆடிப் பாடித் தைலம் புகட்டத் தொடங்கினர். அதற் குள் இராஜ புரோகிதரும் வந்து சேர்ந்தாரா, ஆசாரியா வர வறிந்த மந்திரிகு அக்கணமே பாதியுயிர போய் விட்ட தென்னலாம் உடனே தனக்குப் பணியிடை புரியும் சேடி யரை எவ்விதமேனும் தன்னை ஆசாரியா அறியா வணணம் மறைக்கும்படி மனறாடினான் மந்திரி. சுகந்த கீலெண்ணை உடல முழுவதும் தடவிப்பாறியு. ஸ்நானம் மாதிரிம நடைபெறவில்லை ஆயினும் சேடிகள் மந்திரியின் வேண்டு கோளுக் கிணங்கி அவனை அங்குககிடந்த நெறகுதி ரொன றில ஒளித்து வைத்தனர் விதியினறி மந்திரியும் அதனுள் ஒடுங்கிக் கிடந்தான். பின்னர் சுருக்கிச் சொல்லின புரோ கிதருக்கும் கொத்துவாலுக்கும் மந்திரிகு நடந்தது போலவே மரியாதையாவும் நனகு நடந்தேறின முடி வில் சுகந்தேதப்படி இரணிய குப்தனும் ஆங்கு வந்து சோ ந்தான். அவனை உபகோசை இருட்டறைக்கு அழைத் துச் சென்று “ஆசைககளஞ்சியமே! இப்பொழுதாவது என் கணவன் தங்களிடம் வைத்துச் சென்ற தனத்தை யளிக்க மனமுண்டா?” என்றதும் அறிவிவியாகும் இர ணிய குப்தன் உபகோசை தனக்குச் சொந்தமாயினான் என்று களி கூர்ந்து “நானே யளிக்கத் தடையிலலை” என ப்பதிலளித்தான். அச்சமயம் அவ்வறைபைக் கிட்டி

“இவ்விலுழையும் தெய்வகாள்! வாத்தகா கூறிய வாத்
தைக்கு நீக்களே சாட்சி” என்றனர் உபகோசை. பிறகு
வியாபாரிக்கும் மக்கள் ஸ்நானம் நடத்தக் கட்டளை பிறந்
தது. அவ்வாறே இரணிய குப்தனுக்குத் தைலம் தேய்

• 15-வது கதை பிறனில் விழையாமை 83

தது முடிவதற்கும் பொழுது விடிவதற்கும் காலம் சரியா
யிருந்தது. உடனே சேடிகள் அமமுடனே நோக்கிப்
“பேதையே! இக்கணமே உன் இலலம் சோந்தது வடு. இன்
றேல மரியாதைகள் நடை பெறும்” என்றனர் இரணிய
குப்தன் மிகுந்த கோபத்துடன் அவர்களைத் தூஷிக்கத்
தலைப்பட்டான் அவ்வளவு தான் தாமதம். அவனுக்கு
அாதத சந்திர பூஷை நிறை வேறியது மல்லாமல்
வெளியே துரத்தவும் பட்டான். என செயலான?
சொல்லவும் முடியவில்லை, மெல்லவும் முடியவில்லை!
சொன்னால் வெடகம்! அழுதால் துககம்! அறுதியில்
ஒன்றுந் தோன்றாதவனாய் வீடு நோக்கினான் இரணியகுப
்தன். ‘பதிவிரதைகளுக்கெப்ப பங்கமிழைத்தவர்கள் பெற்ற
பெரும் பரிசை விரைந்து பாருங்கள்’ என்று விளக்கே
ற்றிக் காட்டுவான் போலக் கதிரவனும குண திசையில்
உதமாயினான். நாய்கள் யாவும் இரணிய குப்தனைப் பின்
பற்றிக் குரைத்தன. அவனைக்கண்ட சிலா பைசாச மென
ப்பயந்து சரங்கொண்டனா வேறு சிலா அவனை உற்று
நோக்கி நிதாளித்ததறிந்து வீட்டிலிருந்தவர்களையும் அழை
தது வந்து கை கொட்டிப் பரிசுகித்தனர் இம்மாதிரி தெரு
வில் மிகுந்த அவமானமடைந்த இரணிய குப்தன் மான
மிழந்து தன் பிராண னென்றுடன் வீடு சோந்தான். பின்
சற்று நோத்திற கெல்லாம உபகோசை நந்தன் ராஜன் சபா
மண்டபஞ் சார்ந்து தன் கணவன் இரணிய குப்தனிடம்
வைத்துவிட்டுப்போன மூல தனத்தை வாங்கித் தரும்படி
விண்ணப்பஞ் செய்து கொண்டான். உடனே அரண்மனைச்

சேவகா இராணிய குப்தனிடஞ் சென்று “அரசன கட்ட
 னையால் அழைத்துப் போக வந்தோம்” என்றதும் தன்
 டனுலெங்கும் நிரம்பியிருக்கும் கிலெண்ணையை ஒருவாறு

84

திருக்குறள் நீதிக் கதைகள்

சுதம செய்து கொண்டு இராஜ சபை வந்து சேர்ந்தான்.
 வந்ததும் அரசனை நோக்கி ‘வாருசி தன்னிடம் உள்ள
 வும் பொருள் வைத்துச் செல்ல விலை’ என்று சொல்லி
 விட்டான். உபகோசை மறறவாகனையும் வெளிப்படுத்தும்
 பொருட்டு இராஜனை நோக்கி ‘நிருபு! என கணவன மந
 திர வன்மையால் இல்லுறைத தெய்வங்களை நெற குதிர
 களில் அடக்கஞ் செய்திருக்கின்றனர். கடநத இரவு வாத
 தகன் மறு நாள பொருள் தருவதாக அவைகளின் முன்பு
 பகாநததறகு அத தெய்வங்களே சாட்சி சமூகத்தில்
 அவைகளைத் தருவித்து விசாரிப்பின உண்மை வெளி
 யாகும்’ எனறனர். அடிமடநதையின வசனம் அரசனு
 க்கு மிருநத வியப்பை யுண்டாக்கிய நாகலின குதிரகளை
 உடனே சபைக்குத் தூக்கி வரும்படி கட்டளையிட்டான்.
 அவ்வாறே குதிர்கள மூன்றும் சபைக்குக் கொண்டு வரப்
 பட்டன. பின்னர் உபகோசை அககுதிரகளை நேரககித
 “தெய்வங்களே! நேற்றிரவு வாததகன் உங்கள் முன்னி
 லையில் கூறிய வசனத்தை உள்ளவாறே வெளிப்படுத்தநா
 விடின இக்குதிரகளினின்றும் உங்களை வெளிப்படுத்தித்
 துரத்தியடிப்பேன்’ என்றனை அவள பேசி முடியுமுன
 அத்தெய்வங்கள் மிகவும் பயந்து “அரசனே! கடநத
 இரவு வாருசி தன்னிடம் வைத்துப் போன பொருள்
 யாவையும் தருவதாக ஒப்புக்கொண்டான வாததகன்.
 இது உண்மை!” என்று உரககக் கூவினார்கள்

பின்னர் வாததகனும் விதியன்றி உண்மையை ஒப்புக்
 கொண்டான். குதிரில் இல்லுறைத தெய்வங்கள் இருக்
 கவாவது! அவைகள் சாட்சி சொல்லவாவது! எனறு

அவையிலிருந்த பலருக்கும் அடங்கா விப்படி உண்டா
பது. ஆதலின் அதனைப் பரிசோதித்தறிய ஆவல் பூண்ட

16 வது கதை. பொறை யுடைமை

85

மன்னவன் உபகோசையின் சமமதத்தின் மீது குதிரகளைத்
திறக்கச் செய்தான். கரிய திருக்கோலத்துடனும் சுகந்த
கிலேண்டையுடனும் மிருக்கும மூன்று தெய்வங்களும் வெளி
களைமபின் ஆங்கிருந்த ஒருவாக கேளும் அவர்களை இன்
னாரொன அறியக் கூடாது போயிற்று. முடிவில் உபகோசை
யென்பாள அரசனது வேண்டுகோளுக் கிணங்கிச் சென்ற
தினம தான கங்கை சென்று நீராடி வருகையில் தன்னை
வந்தது மந்திரி, புரோகிதர், கொத்தவால முதலிய மூவா
கெஞ்சிக் கூத்தாடியபதையும் அவர்களுக்குத் தான சாதாரி
யமாய் விடை பகாந்து தப்பிப்பதையும், இரவில் அவர்களு
ககு மரியாதை செய்கிறததையும் சனிஸ்தார மாகக் கூறி
னாள். பின்பு அரசன உபகோசையின் கறபின திறத்திறகு
மெச்சி அவள் கணவனது பொருளை இரணிய குபகனிட
மிருந்து வாங்கித் கொடுத்தது மலலாமல அப்பெண்கள்
நாயகத்தைச் சகல மரியாதை யுடன் அகத்திறகு அனுப்பி
வைத்தான் அதன் பின்னா இராஜ சட்டப்படி அநநால
வா பொருளையும் பறி முதல செய்து பட்டணத்தினின
றும் அவர்களை விரட்டி விட்டான் நற்குலத்தி லுதித்த
உத்தம நங்கையர்கள் தங்களுக்கு எவ்வித இடை யூறு
நேரினும் கறபினினறு ஒரு சிறிதும் தவறார்கள எனபது
வெளிப்படை. அதுவு மலலாமல பிறர் மனைவியை இச்சிப
யவா படாத பாடு படுவானறே?

16-வது கதை. பொறை யுடைமை.

நீருக்குறள். பொறுத்தல் இறப்பின யென்றும், அதனை
மறத்தல் அதனினும் கன்று.

பரிமேலழகா உரை:—பொறை நனறா கலான் தாம்
 ஓறுததற்கு இயன்ற காலததும் பிறர் செய்த மிகையைப்
 86 திருக்குறள் நீதிக் கதைகள்

பொறுக்க, அதனை உட்கொள்ளாது அப்பொழுதே மற
 ததல பெறின அப்பொறையினும் நன்று.

குறிப்பு:—அன்னியா நமகருத தீங்கிழைப்பின அவ
 னை ஏறறவாறு தண்டிக்க நமமால் முடியுமாயினும் அவா
 மீது கோபங்கொள்ளாது பொறுமை யோடிருததல மிக
 வும் நல்லது. மேலும் அவா நமகருச செய்த கெடுதியை
 அந நிமிஷமே மறந்து விடுதல அப்பொறையினும் மேன
 மையுடைதது.

உதாரணம் —பஞ்சபாண்டவா துரியோதனாதியரு
 டன் சூதாடி அரசிமுநது, பன்னீராண்டு வனவாசமும ஒரு
 வருஷம் அஞ்ஞாத வாசமும செய்யுமபடி நோகத தென
 பது யாவரும் அறிந்ததே! அவ்வாறு அவர்கள் தகவளைப
 பிறா இனனாரென அறியாவண்ணம உருமாறி முறையே
 கககப்பட்டா, பலாயனன, பிருஹன்னனை, தாமககிரநதி,
 தநதிரிபாலன எனவும் துரெளபதி னைரநதரி யெனவும்
 நாமஞ் சூடிக்கொண்டு விராட ராஜனது மாளிகையில்
 வேலையி லமாநதனர். துரியோதனனோ பாண்டவர்கள்
 எங்குளா எனக்கண்டறியு வண்ணம நானுபககககளிலும்
 வேவுகாராகளை யனுப்பி அறுதியில், லீவரும் மசச நாட
 டில் வசித்தல வேண்டுமென ஊகித்தறிந்து அவர்களைக்
 கண்டு வெளிப்படுத்தி விடின மறுமுறை அவர்கள் சராறு
 வருஷம் அரணியத்தில சஞ்சரிகருமபடி அனுப்பி விடலா
 மென ஆசை கொண்டு அவ்விராட மன்னனுடன் போர
 புரியச சென்றனன். இந்நகனம போர புரியின விராட
 னரண்மனையில் வாழ்நது வரும் பாண்டு புத்திரா அமமன்

னவனுக்கு உதவி புரிய வருவா, அக்காலே அவர்களைப் பகி
 ரகப்படுத்தி விடலாம் என்பதே துரியோதனன
 கொண்ட சூழ்ச்சியாகும். கௌரவா தன நாட்டின மீது

16-வது கதை. போறை யுடைமை 87

தண்டெடுத்தது வந்ததை யுணர்ந்த விராட பூபதி 'என்
 செய்வதெனத்' திகைத்து நிறக அவன மைந்தன உத்த
 ரண பிருஹன்னையைச் சாரதியாகக் கொண்டு யுத்த
 களஞ்சாராதான. எனிலும் அது வரையில் போர் முக
 ததைக்கண்டறி யாதவனா தலீனாலும் அரசாக்கிரிய ஆண்
 மை, வீரம், தீரம் முதலியன அமையப்பெறாதவ னாதலீன
 லும் கௌரவரது கடறபெருஞ் சேனையைக் கண்டஞ்சி
 வந்த வழியே ஓட்டம் பிடித்தான. புறங்காட்டி யோடிய
 உத்தரனைப் பிருஹன்னை தேற்றித்தானே போரக்கோ
 லம் பூண்டு உத்தரனைச் சாரதியாக நியமித்து அபரகக
 ளஞ் சென்று தேவர்களும் கண்டதீசயிக்ரும வண்ணம்
 சமா முறுக்கி வெற்றிமலை சூடினான். என்றாலும் உத்த
 ரனை வெற்றி வாசை பெற்று வருகின்றான என விராடனு
 க்குத் தூது விடுத்தான. வெற்றி வாசை பெற்று வரும்
 தன புதலவனை எதிர்கொண்டழைக்க மந்திரிகளைச் சேனை
 யுடன் அனுப்பித் தான கங்கப்பட்டருடன் கவறாடியிருந்
 தான விராடன ஆட்டத்தின் நடுவே தன மகன கொண்ட
 வெற்றியை நினைத்து நினைத்து ஆனந்த பரவசனாய விரா
 டன உத்தரனது புகழை விவரிக்கவே, கௌரவ சேனையை
 முறியடித்து வெற்றி பெற்றவன அாசசனனே யென்றறி
 ந்த கங்கப்பட்டா விராடனை நோக்கி 'நிருப! தேவர்களும்
 அமரில முனநிறக மாட்டாதபடி அத்துனை விலலாணமை
 வாயந்த பீஷ்டம் துரோணர்களை உத்தரனா ஜயிக்க வல்ல
 வன்? நமதரணமனையில் பேடியுருசசமைந்து வந்திது
 வரும் பிருஹன்னையே வெற்றி பெற்றிருக்கவேண்டும்'

என்றனர். இவ்வசனத்தைச் செவியிலேற்ற மச்ச பூபதி
 “மிகச்சிறந்த விலலாளியான என குமாரன வெற்றி பெற
 றிருக்க அதனை மறுத்து ஒரு பேடிபைப் புகழுவது உசித
 88 திருக்குறள் நீதிக் கதைகள்

மல்ல” என வெகுண்டான் உடனே கங்கபட்டர் குல
 றக நகைத்து “அரசே! அப்பேடியின் பெருமையைத்
 தாங்கள் அறியுமோலும். அல்லாமலும் வீரசிங்கங்களா
 கிய பிஷ்மா, தரோணா, கிருபா, காணன, அசுவததாமன்
 இவர்களைப் புறங்காட்டி யோடுமபடி செய்ப உததரன்
 ஆற்றலுடையவனல்லன். அவன் போ முகத்தைக் கண்
 டதும் நடுகமுற்றிருப்பான, சிருஹனனைநீய வெற்றி
 கொண்டிருத்தல வேண்டு மென்பது திண்ணை” என மறு
 படியும் இயம்பினார். கங்கபட்டரது வாரத்தை விராட
 னது கோபகனைக கொழுந்த விட்டுரிபசு செய்த
 தென்பது வியப்பல்லவே! ஆகலின் அமாமனவன் கங்க
 பட்டர் மீது கோபமுண்டு அவரது கன்னத்திலடித்தனன்
 பாசிகைசினுல உடனே கங்கபட்டரது நாசிபினின்றும
 உதிர வெள்ளம் பெருகத்தலைப்பட்டது அச்சமயம் கங்க
 பட்டராகிய தருமா உதிரம் தரையில் விழாதபடி ஒரு
 கையாலநாசியை அழுகக்கொண்டனா பக்கத்தில் நின்
 றுகொண்டிருந்த ஸைரநதரி விசனமும் பயமுடிகோபமும்
 அதிகரித்தவளாய்க் கங்கபட்டரது அருகே சென்று உத
 தரியத்தால் அவவிரத்தத்தை ஒத்தி ஒரு பொறகிண்ணத்
 திற பெய்தனள். இதனைக்கண்ட விராடன, கங்கபட்ட
 ருக்கும ஸைரநதரிக்கும் அந்தரங்க நேசம் இருத்தல கூடு
 மென உனனி அவனை நோக்கி “நீ கங்கபட்டருக்குச் செய
 யும் உபசாரத்தின் காரணத்தை யறியேன்” என்ற வளவில்
 வண்ணம்கள கூறுவாள:- “இராஜனே! திக்கங்கபட்ட
 ரது உதிரத்தில் எதனை தாளிகள பூயியில் விழுக்கின்ற

னவே அத்தனை வருஷகாலம் உமது ராஜபதனில் அநாவி
 ருஷ்டி உபத்திரவம் சம்பவீகமும் ஏதோ கொஞ்சகாலம்
 தங்கள் அன்னததைப் புசித்தது வந்த பாசத்தினால் உம்
 16-வது கதை. பொறை யுடைமை 89

மீதிரங்கி உதிரம தரையில் வீழா வண்ணம் காத்தேன்.
 விசுவாசம் காரணமே யொழிய வேறொன்றுமில்லை” என்
 பதே!

நிறக உததான் அமர்க்களத்தினின்றும் வந்தனன்
 எனககாவலீலா வேந்தனுக்குரைத்தனா அப்பூபதியும்
 ‘இககணமே என மகனை இங்கழைத்தது வருக’ எனறனன்.
 அததருணம் கங்கபட்டா வாயிலேலானைத்தனியே அழை
 தது “இது சமயம் உததான் ஒருவனை மட்டுமே இங்கழை
 ததுவா பிருஹன்னையை உள்ளே விடவேண்டாம்.
 ஏனெனில் எனைப் புண்படுத்தி உதிர மொழுக்கும் வண்
 னம் செய்வனை அவன் கண்ணாககாண்வனைல கோபா
 வேசங்கொண்டு அவனை ஆங்கொளவன் பின்னா இந்
 நாமும் நிரமூல மாகிவிடும்” என்று கட்டளையிட்டனா
 அவ்வாறே உததான் மாதிரிம உள்ளே வந்து தருமராஜ
 னைப்பாரத்தபடியே தன தந்தைக்கு வணக்கஞ் செய்தான்.
 வணங்கி யெழுந்ததும் தன பிதாவை நோக்கி “கங்கபட்
 டா உடலினின்று உதிர மொழுதுடபடி புண செய்தான்
 யாவன்? அததையானுகுக் கேடு விளையுமே! கேவேரும்
 பின்னே மதி கேட்டு வரும் முன்னே” எனப் பதைப்பதை
 தான விராடனோ “மைந்த! மதிக்கெட்ட கங்கபட்டரை
 அடித்தவன் யானே! நீ கொண்ட வெற்றிப்புக்கழைச் சகி
 யாது உன் வீரத்தை அவமதித்தானாதவின அத்தாராதயா
 வைத் தாடனஞ் செய்தேன். இதில் என்ன தவறு கண்டா
 யப்பா நீ?” எனப் பதிலளித்தது, தன மைந்தனை மார்போட

ணைதது “மதலாய், நீ எவ்வாறு தரிசியாதனாதிபரை அபஜயப்படுத்தி வெற்றிமலை சூடியாய்? அதனையறிப ஆவல் பூண்டுளேன யான” என்று வினவினான்.

90

திருக்குறள் நீதிக் கதைகள்

இவ்வாறு தந்தையும் தந்தனும் உரையாடியிருக்கையில் கவகப்பட்டா சபையை விட்டகன்று தான எப்பொழுதுமிருகசூயிடஞ் சோந்தனர் அசசமயம் பீமனும் அரசுசனனும் தங்கள் தமயனைக்காண வந்தது அவராமுகம் வாட்டமுற்றிருப்பகைககண்டு ‘ஏதோ சமபவம் நோந்தது போலும்’ எனவறிந்தது மெளனமாய் நின்றனா. அகத்தினைழகு முகத்தில் தெரியு மல்லவா? தரும் புதகிரும் தன் தமபியரை உற்று நோக்கித் “தமபிகாள! பாரத்திபனும் யானும் சூதாடியிருக்க அவன தன் மகன் உத்தரனைப் புதழ்ந்தது பேசினன அது கண்ட யான பிருஹனனனையே வெற்றி சூடியவன என்றகும் அவன என்மீது வெகுண்டு சூதாடி கருவியால கன்னததிலடி ததனன் உடனே உதிர மொழுகியது. இதனை நீங்கள் அறியின அவவிராடன தன் தாயாதிக்களுடன் அந்தககணுலகு சேர்வனே என்று வருந்துகின்றேன் அது பற்றியே உங்களைக்கண்டதும் நான் மெளனஞ்சாதித்திருந்தேன்” என்று கூறினா. ஆ! ஈதன் ிற பெரியா தனமை? சிறியவா ஒரு பிழை செயயின மேலவா பொறையைப் பூஷணமாகக் கொண்டு பிழை செய்தாரைக் குறித்தது ‘அந்தோ! அவவறிவிளி எய்மை இடறுககுள்ளாககிய காரணத்தால நாச முறுமே’ என்று அவன மீதிரங்குவா

நிறக மூககு துனியில கோபககொள்ளும் பீமன “பொறுமை பொறுமை யென்று நமது அண்ணு முத்தண்ணு அன்று அரசவையில் அப்பாவிபா துகில உரியுக காலத்தும் நமமை யடைக்கினா இக்காலையோ தானே விராட ராஜனால் அடிபட்டு இரணம் படும் அவனழி

நது போய்விடுவானே' என்றே கருகின்றனர். இப்பொழுதே அப்பஞ்சை விராடனைப் புத்திர பெளத்திராகரு 16-வது கதை. பொறை யுடைமை 91

டன ஆவிதுணிதது அநதகனுக்கு விருநதுட்டி நம தண்ணுவை அவனது அரியாசனத்தில அமாததிய பின நரே அனனம புசிப்பேன" என்று இடி முழுககம போல காசகனை செய்தான். அாசகனனே வெனில "நமது தமைபராத பொறுமையினால் நமககு இவவளவு கேடு கள விளைகின்றன. இனி அரைககணமும காலநதாழ்ததல் அழுகன்று விராடனைப் பநது மித்திர களத்திராகருடன லேரறுத்த பினனரே வேறு காரியம் பாககவேணமும்" என்று ஆககிரங்கொண்டான அககாலை தருமா பூண்டிருந்த பொறுமையை நம எனென்று எடுத்தப புகழ வது, தமபியாககு உததரவளிப்பின உடனே விராடராஜன காற்றிலகபபட்ட தூசிபோலாலானனனே? கோபம் யாரி டத்துசசென்று பனிககுமோ அவனமீதுகூட பபொறை கொள்ளுதலனனே சானனேராககமுது! சுருங்கச சொல லீன 'எல்லாம் ஒறுககும் மதுகை உரனுடையாளன பொறையே பொறை' எனற சமணமுனிவா வாககிறகு இலககணமாயிருநதனா கககபட்டா ஆகவே தருமா தமபியனாரோககி "நீங்கள் சொலவது உணமைதான சொல்லியவண்ணம செய்து முடிக்ககும் ஆற்றலும் தங்க ளுக் குண்டென்பதை நான நனகறிவேன. எனறலும் பொறுமையெனனும் பேரணியைக் கழறறியெறிய ஒருப படேன யான பொறுத்தாா அரசாளவா பொங்கிலூ காடாளவர் என்ற பணடைமொழியையறியீரோ?" என்று அவாகளைச் சாநதபபடுத்திரா ராதிவகனமிருக்க விராட ராஜன, தன மைநதன உததான வெறறி கொள்ளவில் லையென்றும், பிருஹன்னனையே வெறறிவாகை குடி யவெனன்றும் உணர்நது "ஐயகோ! ஆய்நதோய்நது பாரா

கிழம்படி நேரிடுமே! எனசெய்வேன் தெய்வமே. குண
மெனனும் குன்றேறி நின்றார் வெகுளி கணமேயும் காத்த
லரிதே! கடல கொதிப்பெடுத்தால வினாவநீ எனகே?
என்றபடி பாண்டவாக்கு அபராதஞ செய்தென் அவர்
கோபமுளவரேல இனி ஒருகணமும் இகநாடு தரியாது
என்று அறிவு தலைப்பட்டவனாய ஒடோடியும்வந்து தரும்
புத்திரா இருககுமிடநதேடி அவாகாலில வீழுகிறைஞ்சி
“மனனாமன்ன! சிறியேன அறியாதுசெய்தபெரும பிழை
யைப்பொறுத்தது எனககும என நாட்டாகநும் அபய
மளிககாதுபோயின இப்பொழுதே எனனாவி எனனை விட்
டகலும்” என்று வாய்விட்டலறி மிகவும் கெஞ்சினான்.
கங்கப்பட்டரும் விராடனை வாரியெடுத்தது “அரசே!
ஏன இததுனை பயம்? அஞ்சேல்! உமககு அபயமளித
தேன்” என்று அவனைத் தேற்றினார் தருமரொழி
நதமறறைப்பாண்டவா நாலவரும் விராடன மீதுகோபம்
ஒருபக்கம் அலைக்க, தருமரது பொறுமை யொருபக்கம்
வலிக்க ஒன்று முநரயாது நின்றனா. பின்னா விராட
னது வேண்டுக்கோளுக்கினாக அவனமகள் உததரையைத்
தனதயி அசகனனுக்கு மணமுடித்தது இன்பமாய வாழ்ந
தனா.

17-வது கதை. அழுக்காருமை.

திருக்குறள் அழுகாறுடையாக கதசாலம் ஒன்றர்
வழுகியுற கேடனபத.

பரிமேலழகா உரை:— அழுககாறு பகைவரை ஒழிந
தும் கேடு பயப்பதொன்று; ஆதலின அவவழுக்காறுடை

யார்க்குப் பகைவாவேண்டா, கேடு பயத்தற்கு அதுதானே அமையும்.

17-வது கதை அழககாருமை

93

குறிப்பு.—பொறாமைபென்னும் துர்க்குணம் ஒருவ னிடத் திருகருமாயின அவனுக்குக் கெடுதலையச்செய்யும் பகைவர்களிலையாயினும் அப்பொறாமையே பலகேடுகளை உண்டாக்கும் ஆதலின் ஒருவரும் பொறாமை கொள்ள லாகாது.

உதாரணம் —சோழராஜனால் சிறப்புப்பல பெற்று விளங்கிவந்த கம்பா ஒருகால அமமனனவன் மீது கோபங் கொண்டு அவன் நாட்டைவிட்டு அந்நியிஷ்டமே அகன்று போய்ச் சேரனையடைந்தது அவனிடம் தான் கம்பரிடம் அடைப்பக காரனாயிருந்ததாக அறிவித்தது அவவேலையி லமர்ந்தனர். அங்கனம் வாழ்ந்தது வருநாளையில சேரராஜ னது சமஸ்தான விதவான்கள் கம்பராமாயணத்தை அரசன் மனமகிழ்ப பிரசங்கித்தனர். அடைப்பககாரனாய் அரசனண்டையிலிருப்பவா கம்பரென ஒருவரும்றிந்திலா. புலவர்கள் இராமாயணத்தை வெகு திறமையுடன் எடுத்தியம்பியபோதிலும் பாடலின் சொன்னயம் பொருள் நயங்களை உள்ளவாற்றிந்து உரைத்தாரில்லை. அதுகண்ட கம்பர் சேராபிரானைநோக்கி “அரசே! நமதரண்மனைப் புலவர்களது பிரசங்கம் இனிமையா யிருந்தபோதிலும் செய்யுளில் இலைமறைகாய் போலிருக்கும்பொருள் நயங்களை ஆழ்ந்தறிந்து சொல்வதாகக் காணப்படவில்லை” என்றனர். உடனே சேரன் “அதனை நீ எவ்வாறுணர்ந்தாய்” என, “நான் எக்காலத்தும் கம்பாருகேயிருந்து அவரது பிரசங்கமாரியை நன்கு பருகிவந்தேனாதலாற்றான்” என்று

பதிலளித்தனா கமபர். அநவனயாரின் உன்ளுறகூடு
 மேல் கமபரிடம கேட்டறிந்தபடி சிலபாககளைப் பிரசங்
 கஞ் செய்பார்ப்போம எனச்சேரன செப்பியதும் கண்டோ
 ரனைவரும் வியசகும் வண்ணம கமபா சிலபாடல்களைப்
 94 திருக்குறள் நீதிக் கதைகள்

பிரசங்கித்தனா அடைப்பககாரனது சொல்வனமை
 யைக கேட்டானநதிதத சேரன அககணமே கமபருககு
 மேனமை பலபுரிநது அவருடன பநதிபோஜனமும் செய்
 யத தலைப்பட்டுவிட்டான அசல்வாழ்நதால் ஐந்துநாள
 பட்டினி கிடப்பான் எனலும் பழமொழிககிணங்க,
 அடைப்பககாரனிடம சேரன காட்டிவரும் அனபையும்
 மதிப்பையும் கண்டு சகியது அழுககாறு கொண்டவித
 வானகள எவவிதத்திலேனும் அடைப்பககாரனது அந
 தஸததைககுறைதது விடத்தீரமானிததவாகளாய் அரச
 னது நாவிதனைததனியே பழைத்து “எப்படியாவது
 அடைப்பககாரனை உன இனததானென அரசனறியும்படி
 செய்யவேண்டு” மென அவனகையில் ஏராளமான
 பொருளையளித்தனா பண்டமென்றால் பிணமும் வாயைத்
 திறக்கும் எனபது பண்டை மொழியல்லவா? ஆகவே
 நாவிதன பாவாணரது வேண்டுக்கோளுககிணங்கி அவாகள்
 எண்ணத்தை நிறை வேற்றததகக சமயத்தை எதிர்பாராத
 திருநதான, ஒருநாள கமபா அரசவைபிவிருநது வெளியே
 வர நாவிதன அவரைக கடடிககொண்டு “அண்ணே!
 உனனைப்பிரிநது வருஷங்கள் பல ஆயினவே! என நல்
 வினைப்பயனால் இன்று உனனைக கணனூரககாணவும்
 நோந்தது” எனறமுதான.

அச்சமயம கமபர் “இது வல்லாலெருவன செய்த
 குழ்ச்சிபோலும்” என நினைத்துததானும் அவனைக் கட்டி
 யமுது பிண்பு “தம்பி! உனகுமுநதை குட்டிககைப்பார்
 தது நெடுராளாயின. ஆகவே அவாககைககாரண எனககு

அவாமேலிடுகின்றது” என, இருவருமாக அம்பட்டன் வீடு சென்றனா. பாலா, ஶிருததா, குரு, தெய்வம இவர்கள் முன்னிலையில் வெறுங்கையுடன் செலவது உசித

17-வது கதை அழக்காறுமை

95

மல்லவாதலின் கம்பா நாவீதனமககளுக்கினிய நலனுண்டி கள வாகுகிசெசெல்ல மறநதாரிலலை வீடு சோநததம மயிர் வினைஞன தன இலலானேநோக்கி “ஆடி பெண்ணே! இதேதா உனமுததார வந்தார” என்றான. உடனே அவ னும் ஓடிவநது கம்பன்ரக கண்டுகளிதது அவருக்கு அபரி மிதமான ஆசார உபசாரங்கள புரிநதனள சிறிது நேரத திறகெல்லாம கப்பருக்கு நலனனம பரிமாறப்பட்டது அககாக்கி கம்பா “தம்பி! நான உனவீட்டில் உண்பதற்கு முன சில வழகுகுள உன்னுடன் பேசவேண்டும் அவை யெனைவெனில் நமமுடைய தநதைகாலத்தில நமது சொததுக்கள பிரிவினையாக விலையல்லவா? இதுவரை யில நீயே அவையனைததையும் ஆண்டனுபவிதது வநதா யாதலின என பாதிப்பகை எனனிடம கொடுத்தலவசிய ம மேலும் இராஜாங்க உழியததை நான் சிலகாலம் அனுபவிப்பது முறநிலும் பொருத்தமாகும்” என்றவள வில், அதனைமறுகக வகையிலலாது தான புலவர்களிட மிருநது பெறறதனததையும் அரண்மனையில் வேலைபார்க கும பாததியதையையும் கம்பருக்களிததான நாவீதன, பினனா கம்பா “இராஜாங்கவேலையை முழுமனதுடன் நீ எனக்கு அளிததாயெனினும் மனனவனிடம சென்று அவன அனுமதி பெறலவேண்டும்” என்றனர், அவ் வாறே நாவீதனும் அதற்குடன்பட்டான்.

ஈதிவகனமிருக்க “அடைப்பககாரன அம்பட்ட னென்பதை யறியாது அவனுடன் சம்பந்தி போஜனமும்

பண்ணிவிட்டோமே!” என்று மிகவும் மனம் வருந்திய சேரன் முடிவில் ஒருவாறு தேறி, கல்வியிற்பெரிய கம்பர் அம்பட்டனை அடைப்பதொழிவிறகு ஏறறுகொண்டிரார். ஆதலின் அதன் உண்மையைத்தேர்தல வேண்டுமென மதி 96 திருக்குறள் நீதிக் கதைகள்

த்து வேவுநாரர்களைக்கூலி அவர்களிடம் தன ஐயத்தைக் குறிப்பா ஊண்டிததினான். அவ்வாறே ஒற்றர்களும்வினைந்து சென்று ஓர் கொடிப்பொழுதில் திருமபிவநது “மன்னர் மன்ன! அடைப்பககாரன் அம்பட்டன் என்பதில் உள்ள வும் ஐயமில்லை. அவன் இதோ சமூகம வருவான் தன் ஊலத்திறகுரிய வேலையை ஏற்றுக்கொள்ள” என்று கை கட்டி வாய்புதைத்ததுச் சொல்லினர். அசரமயம் அரசு னது மனநிலைமை எவ்வாறிருந்திருக்கமுமென நமநேயா நன் குணர்ந்த கொளவாராதலின் அரசன்மனம் தீயிலிட்ட புழுப்போல துடித்தது என நாம சொல்லவும் வேண் டுமோ? சிறிது பொழுதிற்கெல்லாம் நாவிதா இருவரும் அரசவை வநது சோந்தனா. சோந்ததும் கமபா சேரனை நோக்கி “மன்னாதிலக! என்பதமபி இதுகாறும் அரசன் மனை ஊழியகு செய்துவநதான. இனி அதற்குரியவன் யானே” என நியமபி நாவிதன் எழுதிக்கொடுத்த சீட்டை யும் காண்பித்தனா அரசனும் ‘அவனனேயாகுக’ என்று உத்தரவளித்தான. மீண்டும் கமபா “வேந்தே! ஒரு வேண்டுகோள். என தந்தையினது அநதியகாலத்தில இரண்டு வயிரச்சிலம்புகள் (பெண்கள காலிலணியும் ஆபா ணம்) இருந்தன. அவற்றில் ஒன்று என்னிடமுளது. மற் றொன்று என தம்பியிடம் இருந்தலவேண்டும” எனப் புகன்று கலைகளைத் தியானித்த மாதநிரத்தில அத்தேவி யினது இடதுகாட்சிலம்பு தன் கைதனில வரப்பெற்று அதனை பாசனிடம் சேர்த்து “இச்சிலம்பு நம்மரசியின் பாதகமலங்களில் அணிவதற்கு ஏற்றதாகும். ஆதலின்

மற்றையதையும்பெற்று அரசிக்கனித்தல் அவசியமாகும்” என்று வேண்டிநின்றார். அதுசமயம் அரசனருகேயிருந்த இராணியும் அச்சிலம்பின் மீதாசை கொண்டனள். உடனே

17-வது கதை அழககாறமை 97

சேரன பழைய நானிதனை விளித்தது ‘இன்னொரு சிலம்பு எங்கே’ நெனந்தம, எனசெய்வான நானிகள? ஒன்றுந் தோன்றாது ஆடுதொடிய களளனைப்போல கீண்டு வேட்டபூதம் புறப்பட்டதை எனறேங்கி நின்றனென்பது வியப்பல்ல கம்பரும் அவனைப்பார்த்து “அடே! தம்பி! நமக்கேன அச்சிலம்பு? தாமதியாது பார்த்திபனிதம சோத துவிடு” எனறா நானிகள திகபிரமை கொண்டவனாய் “என்னிடமிலையரசே!” எனப்பணிவுடன் பகாந்தன.

“கோலாடக குரங்காடும் அதுவேபோல பயமுறுத்திக் கேளாது நயமாகக்கேட்பின என்தம்பி கொடான் சிலம்பை! சமூகத்தின கட்டளையையும் மதியாது என்னிடமிலலை யெனசசாதிககினறான இனித தாமதிகக வேண்டியதிலலை.” என்று கம்பா சினந்தனா. உடனே காவலானிகள நானிதனைக் கட்டியடிக்கத் தலைப்பட்டனா. அடி உதவவதுபோல அண்ணன் தம்பி உதவார அல்லவா? நானிதனோ கைகால்கள நடுங்கவாயகுமுறி “இராஜாஜிராஜ! நான யாதொரு பாவமுமறியேன். எனனை யிவவாறு புரியத்தூண்டியவா நமது சமஸ்தான விதவான்களே யாவர். அடைப்பக்காரன என அண்ணனல்லன. பணத்தாசை யால் புலவா கட்டுரைக் குடன்பட்டேன” என்று அம் பலத்தில் பொதியவிழ்ததான. இதனைச் செவியுற்ற நாவலர் பெரிதுமவருநதி அரசன் யாதுகட்டளை யிடுவனோ வெனப்பயநது உயிருண்டோ இல்லையோ என்னுமபடி மரம்போல் அசைவற்றி நின்றனா விதவான்களது துரோக

சிறந்தபைக கண்டறிந்த காவலன் நெஞ்சம் புண்ணாசி
 “அநதோ! நமது சோறறையுண்டு வெகு விமரிசையுடன்
 வாழ்ந்துவரும்புலவரே உண்டவீட்டிற்கு இரண்டகம்
 பண்ணினர்” என வெகுண்டு அவர்களைவரையம் கழுவி

7

98

திருக்குறள் நீதிக்கதைகள்

லேறறக் கட்டகையிட்டான. அழககாறறின் கேடு எவ
 வளவு பிரமாதமாய் விளைந்தது பாருங்கள்! பாவலர்க்கு
 நேர்ந்த மரணநண்டண்பையறிந்த அவர்களது மனைவி
 மககள் தலைவிரி கோலமாய ஒடோடியும்வந்து கம்பா
 காலிலிழந்து உயிர்ப்பிசையிடுமபடி வேண்டினின்றனா.
 உடனே கம்பா அவர்களுக கப்பமளித்தது, சோனைநோகடி
 “அரசகேசரி! மாதா, பிதா, குரு, புலவா, விகடகவி
 கள், தூதா, முதலியோர எலலையிலலாத குறறககள் புரிந
 தாரானும அவர்களைககொல்ல மனுதாமசாஸ்திரம்
 இடககொடுக்கவில்லை. ஆதலின புலவர்களைததண்டியாது
 மணனிததலவேண்டும்” எனறெறித தியமபினா.

பினபு தான இனனான என்பதையும் சிலமபுகிடைத்த
 வழியையும் அரசனுககும் மறறனோககும் அறிவுறுத்த,
 அவ்வரசவையின நடுவே நனகு அலங்கரித்தது அவவிட
 ததே ஒரு கலசத்தில நாமகளை ஆவாஹணப்படுத்தி அத
 தேவியினமீது ஓரநதாதிபாடி நினறனா கம்பா, அககாலை
 நாமகள் “அடே கம்பா? எங்கடா என் சிலமபு” எனற
 தணபதமலரை நீட்ட, கம்பகும் முனபுதான பெறறிருநத
 சிலம்பை அததேவியாரின் இடது பதமலரகுகே காட்ட
 அதனைப் பெறற கலைகளை அநதாத்நானமாயினள். பின
 னரே யாவகும், அடைப்பக்காரனாறிருநதது கம்பரென
 அறிநத ஆனநதத்தி லாழ்நதனர். உடனே சோனும்
 அடங்கா மகிழ்பூத்து நமகவிச் சககாவாத்திக்குப் பலவரி

சைகள் புரிந்து அவரை எக்கணமும் விட்டகலாது இன்ப
முடன் வாழ்ந்துவந்தான்

18-வது கதை. வெண்காமை.

நீருக்குள் நடுவீன்றி நன்பொருள் வெகிற குடிபொன்றிக்
குறறமும் ஆககே தரும்.

பரிமேலழகர் உரை.—பிறாககு உரியனகோடல்
அறன் அனறெனனும் நடுவுநிலைமை இன்றி, அவர் நன்
பொருளை ஒருவன் வெண்குமாயின அவ்வெருதல் அவன்
குடியைக கெடசெய்து பலகுறறங்களுையும் அப்பொழுதே
அவனுக்குக் கொடுக்கும்.

குறிப்பு.—அயலாககுச் சொந்தமான பொருளைக்
கவாதல் தாமதமல்ல எனபதை மறந்து, அவர் தருமவழி
யிற சம்பாதித்த தனத்தை ஒருவன் கைக்கொண்டால்,
அவனுக்கு அப்பொழுதே கேடுகள் பலசம்பவிப்பதுடன்
அவன் குடி நிரமூலமாகிப் போம். ஆதலின் எவரும் நடுவு
நிலைமை தவறி அணியாபொருளைக் கவாதல்கூடாது.

உதாரணம்:—புண்ணியபூமியாம் இப்பரதகண்டத்
தில ஏமாங்கதம் எனறொரு நாடு உடையது. அந்நாட்டின்
தலைநகர இராசமாபுரம். குருகுலத்திலுதித்த சச்சுந்த
னெனனுமரசன் அந்நாடுமுழுவதும் செங்கோ லோசகி
வந்தான் அவன் தண்ணீரில் கருமீனையும், கொடை
யில் கண்ணீரையும், புஜபல பராககிரமத்தில பீமீனையும்,
அழகில் காமீனையும், விலலாண்மையில் பிஷ்டமரையும் ஒத்
தவன். இங்ஙனம் பெருமித்ததுடன் வாழ்ந்துவரும் சச்
சுந்தனது நலவீண்ப்பயனைக் கண்டுகளித்த அவன் மாமன்
விதய தேசத்தரசன் ஸ்ரீத்தன தனம்கள் விசயையை

அவனுக்கு மணம் புரிந்ததான தன் எண்ணியின பேரழகில ஈடுபட்ட மணவன் சிறிது காலம் கவலையின்றி அதையனுடன் வாழவுணனி, உன் மந்திரிகளில் ஒருவனாகிய கட்டியவகார என்னபாணுகு அரசரிமையைக் கொடுக்க நிச்சயித்தவளவில், நிமித்திகன முதலிய மந்திரிமார பலர்

100

திருக்குறள் நீதிக் கதைகள்

பார்த்திபனைக் கிடடி “அரசே! முறகாலத்தில் காமததால் பெருமையை யிழந்து பழி யெய்தியவா பலருளா. ஆகவே தாங்கள் காமக்கடவிலாழந்து, அரசை மறறொருவன் மீது சுமத்துதல் சரியன்று. தேவியுடன் கவலையின்றி வாழ்விருப்பின அரசரிமையை எவா மீதும் இருத்தல் வேண்டாம். ‘எண்ணித் துணிக்கருமம்’ எனபது பெரிய யில் புலவன் வாக்கு” என வறப்புறுத்தினா கேடுவரும் பின்னே மதிக்கேட்டுவரும் முன்னே எனபது முது மொழி யாதலின் அரசன் அமைச்சரைநோக்கி “யாவருக்கும் கருவிலேயே போகமும வாழநாளும் அப்பொழுதே அளந தன் எனவே எனக்குத்தாங்கள் எதுவும் உரைதகல் அவசியமில்லை” யென அவர்களை யிகழந்து கூறினான் உடனே சச்சநதன் கட்டியவகாரணையழத்து அவனை நோக்கி “நீ இரகாடடினைச் சிலகாலம் காத்துவருதி” எனக கட்டினையிட்டு அநதபபுரம் புருந்துதன் தேவியுடன் தானெண்ணியவண்ணஞ் சுகித்திருந்தான். திங்கள் சில கழிந்ததும் விசயை கருப்பமுற்றனள். அரசனும் மண மகிழ்ந்தான். ஒருநாளிரவில் அவ்வாடு மூன்று கண்க கண்டு அவற்றின் பலனைதன் கொழநன் மூலமாயறிந்து ‘ஏதோ தீங்குநேரிடுமே’ யென்பபெரிதும் வருந்தியிருந தனள். எனினும் அரசனதேற்ற ஒருவாறு தேறியிருந தாள எனறே சொல்லவேண்டும். ராதிவகனமிருக்க உருசி கண்ட பூனைபை யொத்த கட்டியவகாரன் காவலனைக்கொ ணறு இராச்சியமுழுவதையும் தானே; யடையக்கருதித்

தன் மைத்துனன் மதனனுடன் பெருஞ்சேனைகொண்டு
 அநதப்புரத்தை முற்றுகை யிட்டான். இம்மாதிரியான
 சம்பவங்களேரிடக் கூடுமென்று கனவீனூல் உயததுணர்
 நத சசசுதன கன மனை விசயையதீதற்றி முன்ன

18-வது கதை. வேடிகாமை 101

மேதான் செய்வித்த மயிற்பொறியின் மீதேற்றி அவளை
 வேறிடஞ் செல்லவிடுத்தது, பின்னர் தானொருவனாகவே
 நின்று மிகுந்த வீரதீரத்துடன் போர்புரிந்தான் புரிந்து
 மென? முடிவில கட்டியங்காரண கைவாளுக் கிரையாயி
 னன் அநதோ பாவம்! விதியின் பயனை யாரே விலக்கு
 கிறபாரா?

பின்பு கட்டியங்காரண வெற்றி முரசறைவித்துத்
 தானே நாட்டின் ஏகாதிபத்தியத்தைக் கைக்கொண்டான்.
 கட்டியங்காரணது கொடுஞ்செயலைககண்டு பொருமியழா
 தார அநநாட்டில மருந்திறகும கிடைப்ப தரிதென நாம்
 சொல்லாமலே அமையும நிறக அநதரத்தில மயிற்பொறி
 யின் மீதுசெல்லும விசயை, வெற்றி முரசைக்கேட்டு இடி
 யுண்ட நாகம போல கலங்கி உயிர சோரநதிருககையில்
 மயிற பொறியும் ஒரு மரத்தின் மீது தாககுண்டு அநகர
 ததைச சாரநத மயான மொனறில் மெல்லென வீழ்நதது.
 வீழ்நததுகான தான தாமதம் அவவிடத்திலேயே ஓர்
 மகவைப் பெற்றெடுத்தாள விசயை முன்னமே தன கணவ
 னுககு நோநத விதியை நினை தது அறிவழிநதிருக்கப பின்
 னரும் பிரசவத்தின் அயாசசியால் உயிரும மெய்யும் சோர
 நது மாமபோல தரணியிற கிடநதனள சிறிது பொழுதி
 றகெல்லாம சற்றே முரசைசை தெளிநது தன் குழந்தைக்குப்
 பாலமுதுட்டி அமமகவை நோக்கி “என் கண்ணே! அர
 சனூல் பல சிறப்புடன் மாளிகையில் தோன்ற வேண்டிய நீ

பாஸியேன காண இவ்வனம பிறத்தல தகுமோ? நீ கிடககு
 மிடமோ பகைவனது; மெலவிய பஞ்சகீணயில் பயில
 வேண்டிய நினககுப் பாயலோ சுடுகாடாயினது யானும்
 திககற்ற பாஸியாய்த தனியே நினறு திகைககினறேன
 காலமோ நாளிரவு; நாய நரிகளும் கரடி புலிகளும் உறு

102

திருக்குறள் நீதிக் கதைகள்

முவதே உனககுத தாலாட்டும் கீதமாயின. இத்தனை
 ஏழ்மையில் தோன்றிய நீ எவ்வனம வருருவையோ அறி
 யேன். நான் கூறிவந்த மொழிகள் ஒன்றறகேனும் பதி
 லுரையாது வாளா விருக்கினறனை” எனறேவகியமுது
 பெருமூசசெறிந்தாள பேதை விசயை அகதிககுத் தெய
 வமே துணை எனபது அமுதமொழியாதலின அவளது
 குலதெய்வம் விசயையின தோழியாகிய சண்பகமாலை வடி
 வங்கொண்டு அததையல முன தோன்றி “அரசியே!
 சாதலும் பிறத்தலும் தன வினைப்பயத்தினுகும், ஆதலும்
 அழிவும பொருடகியலபு, நோதலும் பரிதலும் துணை
 ணாவினமையன்றோ? ஆதலின வருநதேல!” என்று
 கூறி, சசசந்தனது நாமம் தீட்டப்பெற்ற மோதிர மொன
 றைக் குழந்தையின கைதவிலணிரது ‘பெண்ணே! இனி
 நீ குழுவியைப் பறறிக் கவலைபுறேல மைந்தனை வளராத
 தெடுக்க இதோ ஒருவன வருவான்” என்றதும், இருவரும்
 ஒரு பகைத்தில மறைந்து நின்றனர். அககாலையில் இற
 ந்த தன குழந்தையைப் புதைத்தறகு மயானம் வந்து
 சேர்ந்த கந்துககடனெனனும் வணிகன, தனியே
 கிடந்த குழந்தையைக்கண்டு மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைந்து
 கையிலெடுக்கையில் குழந்தை துமமிற்று அருகே நின்ற
 தெய்வம் ‘ஜீவ’ என்று வாழ்த்தியது. உடேன வணிகன
 கவலையினறி அககுழந்தையினை பெடுத்தாசு சென்று தன

மனைவியின் கையிற கொடுத்தது “பின் மகன இறந்தா
 னில்லை” எனறான. அவன தாரமாம சநகதையும் குழ
 ன்தையைப் பரிவுடன வாங்கி வளர்த்தது வந்தனள். பின்
 னர் அப்பிள்ளைக்கு ஜீவகன என நாமகரணஞ் செய்தனர்.
 அதன பின்பு சநகதகரு நரத்தட்ட னெனனும ஒரு புத
 திரன பிறந்தான். இது நிறக,

18-வது கதை. வேல்காமை

103

மயானத்திருநத தெய்வம விசயைககு நூறப்பொருள்
 களை யறிவுறுத்தியதும் தன் மகன ஜீவகன இனிதே வாழ
 ஆககம் உண்டாகுக வென்று தவ வேடங்கொண்டு நோற
 றுககொண்டிருநகனள். வனது உணமைத்தாய் தெய்
 வமோ புதலவனுக்கு வேண்டிய உகனி புரிவகாகக கூறி
 விசயையிடம் விடைபெறறுச சென்றது சீவகன தன் தம்
 பிபுடனகூடி இனிதுவாழ்நது தகக பருவம வந்ததும் அச்
 சணநதி யெனனும ஆசிரியரிடதது கலனி, கேளனி, வில்
 விததை முதலியன பயின்று அவைகளில நிகரறற வனாயி
 னான சீவகனது புத்தி துட்பததையும் கலனி மேம்பாட்
 டையும் கண்டு களித்த ஆசிரியர் அவனைத்தனியே யழைத்
 துச சென்று அவன பிறப்பு வளர்ப்பை விவரமாய்க கூறி
 னார் உடனே சீவகன ‘இப்பொழுதே கட்டியகாரணிக்
 கொலவேன்’ என வெகுண்டெழுந்தான் அச்சமயம் ஆசிரி
 யர் அவனை நோக்கி ‘மைநத! ஆற்றல மூன்றும் உபாயம்
 நான்கும் இடத்தே தமநதிடினும காலகருதி யிருப்பர்
 கலககாது ஞாலம் பெறுபவர். ஆதலின இக்காலீ நீ போருக்
 கெழுதல் பொருநதாது. ஒருவருடஞ் சென்ற பின்னர்
 நீ எண்ணிய வண்ணஞ் செயக. நீயும் வெற்றி பெறுவாய்.
 இதுவே யான வேண்டுவது” என்ற சொல்ல, ஆசிரியர்
 கட்டளையை வேதவாககிய மெனககொண்ட ஜீவகன ஒரு
 வருஷகாலம் வரையில் தனனை இனனெனப்ப பிறாறியா
 வண்ணம் வாழ்நதிருநதான். அப்பால நாளடைவில் காநத

ருவததை, குணமலை, பதுமை, கேமசரி, கனகமலை, விமலை, சுரமஞ்சரி முதலிய பெண்கள நாயகங்களைத் தன புத்தி துட்பதாலும் வீரத்தாலும் மணநது உலக வாழ்வை ஒரு சிறிதும் குறைவின்றி அனுபவித்தது வந்தான சச்சுரதனது மைந்தன் சீவகன் எனக் கட்டியங்காரன்

104

திருக்குறள் நீதிக் கதைகள்

அறிபானாயினும் சீவகனது பெருமித வாழ்வையும், புகழ் பெருமைகளையுங் கண்டு சகியாதவனாய் அவனை எவ வித்ததிலேனும் மாயதது விடவேண்டு மென்ப பன்முறை வழி தேடியும் ஒன்றும் பயன்படவில்லை. நிறக, ஆசிரியா குறித்தபடி ஓராண்டுகழிந்தும் ஜீவகன் தனதநதைபாகிய கருதுக கடலுக்கு மேல நடக்க வேண்டிய காரியங்களைக் கூறி, தன் மாமன மாகளையும் துணைபாடுகொண்டு நால் வகைச் சேனையுடன் யுத்தசனைத் தனையினால், இரு திறத்துச் சேனையும் போருக் கெழுந்தன முடிவில் ஜீவ கன் கட்டியங்காரனையும் அவன் பந்துவாக்கங்களையும் கொன்று குவித்தது வெற்றிவாகை பெற்று நின்றான். பின் னா மறறைய அரசாக்களைவரும் பாதது மகிழ்த்தனது தநதையின் அரியாசனத்தில் வீற்றிருந்து மணி முடி சூடி, தததை முதலிய தன தேவியா எழுவரையுப் வரவழித்து அவர்கள் கண்டு களிக்க இலக்கணையை மணப் புரிந்து இராசமாபுரத்தே பன்னெடுங்காலம் நீதியுடன் அரசு செலு த்தினால் ஜீவகன். இதனைக்கேட்ட விசயையும் களித் தனள்.

19-வது கதை. புறங்கூறமை.

திருக்குறள்

அறனழீஇ யலவவை செயதலிற நீதே
புறனழீஇப் பொயதது நகை.

பரிமேலழகா உரை:—அறனென்பது ஒன்றிலலை யென அழித்ததுசொல்லி அதனமேற பாவங்களைச் செய்தலினும தீமையுடைத்து; ஒருவனைக் காணாத வழி இகழ்நதாரயால அழித்ததுச சொல்லி, கண்டவழி அவனோடு பொய்தது நகுதல.

19-வது கதை. புறங்கூறமை

105

குறிப்பு —ஒருவனைக் காணாத இடத்து அவன புகழைக் கெடுத்ததுப பேசி, கண்டவிடத்து அவனிடம் அன்புள்ளவனபோல நடத்து மகிழ்தலானது, தாமம் எனபது ஒன்றிலலையென்ப பேசி அதன்மீல பாவங்கள் செயலதைக் காட்டிலும் தீமையுடையது அதாவது அறனையழித்ததுச சொல்லுகலினும ஒருவனைப் புறங்கூறுதல தீயது, அகன மேறபாவஞ் செய்கலினும அவரோடு பொய்கது நகுதல தீயது எனபதே கருத்தாகும்

உதாரணம்.—மத்திய இந்தியாவினுள்ள மாளவ தேசத்தை மணு நீதிப்படி ஆண்டு வந்தான இந்திர சேனன எனனுமாசன முறகாலத்திலிருந்த மன்னா பலருட தங்கள் நாட்டிலுள்ளார எவகிதச குறையுமின்றி இனிமீத் வாழ்ந்து வருகின்றனரா என்பதை யறியும்பொருட்டு இரவில் மாறு வேடநதரித்து நகர சோதனை வருவது வழக்கம் அவ்வாறே இந்திரசேனன ஒரு நாளிரவு தனை யாவரும் இன்னொருன அறியா வண்ணம் மாறு வேடம் பூண்டு நகர சோதனைக்குப் புறப்படட்டு ஓர் வீட்டணடை வந்து தங்கினான் அங்கு பலா கூடி உரையாடிக் கொண்டிருப்பதை யறிய ஆவல பூண்டு தெருத்திணையில பிசசைக்காரனைப் போல படுத்திருந்தான அச்சமயம் ஒருவன் “நண்பரே” நமதாசன பெருங்கொடையாளி என்பதற்குத் தடையிலலை தனை யடுத்து வரும் பாவலா இரவலா அனைவருக்கும் அபரிமிதமாகப் பொருள வழங்கிவருகின்றான்” என்றனன் “அஃதுணமை, மேலும்

நமமன்னவன் நடுவு நிலைமை தவறாது நீதி புரிவது வெகு
 நேரமை” என்றான மறறவன். இனி யொருவன் “இத
 தகைய அரசன் நமக்கு வாய்ததது நமது பாககியமே!”
 என்று புகழ்ந்தான்.

106

திருக்குறள் நீதிக் கதைகள்

வேறொவன் “நண்பாகாள! நீங்கள் சொல்லிவந்த
 தெல்லாம மெய்தான ஆனாலும் ஒரு குறையுள்ளது.
 எனன் வெனில நன் மரத்தில புலியுருவி முளைத்தது
 போல நம யிறைவனது மந்திரி எப்பொழுது பாகதா
 லும் அரசனைக் கண்ட விடத்து மிகவும் மகிழ்வன
 போல நடித்து, காணாத விடத்தோ அரசைப்பற்றி
 வாய்க்கு வந்தவாறெல்லாம இகழ்ந்து வருகின்றான இத்னை
 யரசன் அறிந்து ஏன் அப்பாவி மந்திரிகுருத் தண்டனை
 விதித்தல் கூடாது? நண்பார்களே! சமீபத்தில் மச்ச நாட்
 டிறைவன் நம மரணமனைக்கு விஜயஞ் செய்திருந்த
 காலையில் மச்ச பூபதி யுடன் பூங்காவில் உலாவிக்க
 கொண்டிருந்த மந்திரி சசாமா நம மன்னவனைப்பற்றிப்
 புறங்கூறியதை என்னென் றுரைப்பேன்! அச்சமயம்
 எனக்கு வந்த கோபத்திற கோரல்கிலலை என்றாலும்
 அரசனது ஆக்கினைககஞ்சி மந்திரிகுரு உயிாப் பிசசை
 கொடுத்கேன் இல்லையேல் அப்பொழுதே மந்திரியை
 எம்புரத்திற கணுப்பி யிருப்பேன்” என்று பதை பதைத்
 தான். இவ்வாறு மாந்தரனைவரும் பேசிக்கொண்டிருந்த
 தைச் செவியுற்ற அரசன் “ஓ! நம மந்திரியை இவ
 வாறு ஜனங்கள் இழித்துக் கூறுகின்றனா இதன் உண்
 மையை நன்கறியவேண்டு” மென் எண்ணி அவ்வி
 டத்தை விட்டகன்று மந்திரியின் மாளிகை வந்து அங்கு

தெருத திணையில சிறிது நேரம் தங்கினான் அக
கிருந்த வாயிறகாப்போ இருவா பின் வருமாறு உரை
யாடிகொண்டிருந்தனா வீரன்:—“ அண்ணே! நமமா
சனோ மனுநெறி பிறழாது அரசாண்டு வருகின்றான். மந
திரியோ வெளில ஓயாது அரசனைப்பற்றி இகழ்ந்த வரு
வதை நீயும் நன் கறிவை! அதன் காரணம் யாதோ! என

19-வது கதை. புறங்கூறுமை

107

க்கு விளங்கவில்லை அன்னமிட்ட கையை வெட்டினது
போல் மந்திரி நடந்தது வருகின்றான்! தீரன்:—தம்பி! நீ
கூறி வந்தது முற்றிலும் உண்மையே! கெடுகாலம் வந
துவிட்டது போலும் அமைச்சனுக்கு! அதனால் தான்
அரசனைப்பற்றி நிரதை மொழிகள் பல புகலத்தூணிநது
விட்டான வினைபிட்டவன் வினை யறுப்பான்!

இவை யனைத்தையும் கேட்டிருந்த அரசன் உடனே
அத்தலத்தை விட்டேகி வெளிக்கிளம்பினான் அக்காலை
நடு நிசி யென்றே சொல்லலாம் வழியில் தனித்து வரும்
ஒரு மனிதனைக் கண்ணுற்ற அரசன் அவனைப்பார்த்து
“நீ யா” எனக்கேட்க “நான் என வேலையி னிமிதகம்
செல்கின்றேன்” என்றான் அம்மனிதன் மீண்டும் அரச
ன் “நாளிரவில் என்ன வேலையாய் உனக்கு?” என
றதும் “அடே! பாதி ராததிரியில என வேலை சினன்
தென்று அறியக் கூடவில்லையா உனனால்? அரண்மனையில்
களவாடச் செல்கின்றேன்” என்று பதிலுரைத்தான்.
உடனே இறைவன் அக்களவனை நோக்கி “அப்பா!
நானே பரம ஏழை! பிச்சை யெடுத்தே வயிறு வளாக
கின்றேன். என மீது கருணை கூர்ந்து சிறிது பொருள்
உதவின உன்னை ஒரு நாளும மறவேன்” என்று வேண
டினான் களவனும் அவ்வனையாடுக எனறியம்பி அரச

சீனையும் தன்னுடனழைத்துச் சென்று, தன்னிட மிரு
 நத மையின மகிமையால் உருவின் கததியுடன் அரண
 மனையைக் காத்து நிற்கும் வீரர்களைத் தூங்கப்பண்ணி
 உளளே சென்று பச்சிலையின் உதவியால் பெட்டிகளைத்
 திறந்து அங்கிருக்கும் பொன், வெள்ளி முதலிய நாணய
 நகளில் ஆசை கொள்ளாது மிகுந்த விலை பெற்ற மாணிக
 கங்கள் மூன்றிருததல கண்டு அவற்றில் இரண்டையே

108

திருக்குறள் நீதிக் கதைகள்

எடுத்து வந்து அரசனுக்கு ஒன்று கொடுத்தது “இம்
 மாணிககம் உன் ஆயுள் பரியந்தம போதும். அதனை
 விலைக்கு மாறி உன்னிடம் குடி கொண்டிருக்கும் தரித்திர
 ததைக் களைந்தெறிந்து சுகமே வாழ்ந்திரு” என்று சொல்
 வித் தன வீடு நோக்கிச் செல்லயத்தனித்தான. அரசு
 மயம் அரசன் களவனை நோக்கி “வந்தனம் உனது வள்
 ளன்மையை மிகவும் மெச்சினேன். அரணமனையில் மூன்று
 மாணிககங்களிருந்தும் அவைகளில் ஒன்றை வைத்து
 விட்டு, இரண்டு மட்டும எடுத்ததுவந்த காரணம் என
 னையோ” என்றதும் “அரசனிட மிருக்கும் பொருள்
 களில் இம்மாணிககங்களை மிகக் விலை பெற்றவை ஆத்
 தின அரசன் ஏமாந்து போகாதபடி அவனுக்கு ஒன்று
 மீதிவைத்தல உசிதம், இதனை யறியாயோ” என்றியம்பி
 விட்டுத் தன வீடு சென்றான களவன் அரசனோ களவ
 னறியா வண்ணம் பின் சென்று அவன் வீட்டின் அடை
 யாளத்தை நன்கறிந்து கொண்டு தன மாளிகை சேர்ந
 தான். மறு நாள் பொழுது விடிந்ததும் தன மந்திரியை
 ஏறிப் பொக்கிஷத்திலிருக்கும் மாணிககங்களை எடுத்து
 வரச்சொன்னான் அரசன் அவ்வாறே மந்திரி கஜாணு
 சென்று பாரக்க, பண்பு பெட்டிகள் யாவும் திறந்து கிட
 ப்பது கண்டு மாணிககத்தைப் பாரக்க ஒன்றே யிருந்தத
 னால் அதனை யெடுத்தத தன உடையில் மறைத்துக்கொ
 ண்டி ஒடி வந்து “அரசே! சென்ற இரவு நமமரணமனை

யில திருட்டுபேயிருக்கிறது. மாணிக்கங்களில் ஒன்றே லும இலகை” என்று மிகவும் வருந்துபவன போல பாசா றகு பண்ணினான். அவ்வளவு தான் தாமதம், உடனே அரசனது குறிப்பால் ஒற்றர்கள் பல்க்குடன சென்று களவனை பழைத்து வந்து இராஜ சமூகத்தில் நிறுத்தினார்.

19-வது கதை. புறங்கூற்றுமை

109

மன்னவன களவனை நோக்கி “கடந்த இரவு அரண்மனை யில் களவு போயிருக்கிறது” என்று சொல்லி முடிய முன், களவன் “இராஜ திலக! சென்ற இரவு அரண்மனை வந்து களவாடியவன் நான் தான் மூன்று மாணிக்க கள்கள் இருந்தன. அவைகளில் ஒன்றை யரசனாக கு வைத்து விட்டு மீதி யிரண்டில் ஒன்றை மிகவும் ஏழை யென்று சொல்லிய ஒருவனாகக் கொடுத்தேன். மற்றொன்று என்னிடமுள்ளது” என்று கமரீரமாய்ப் பதில் சொன்னான். இத்தனைக்கேட்ட மன்னவன் களவனை நோக்கித் “திருட்டுக் கொழில் மிகவும் இழிவன்றோ என்றதும் களவன் சொல்லான், “மன்னா மன்ன! இக்கா தங்களுக்கே நிறகும மந்திரி புறங்கூறி வாழ்கின்றானே அதனிலும் என கொழில் இழி வல்ல! அல்லாமலும் நான் ஏழை பகுதி கள் வீட்டில் திருடுவதில்லை எனக்குப் பணம் தட்டிய பொழுதே செல்வா வீடு சென்று அங்கிருக்கும் தன்ம முழுவதையும் கவராத வராமல் என குழந்தை குட்டிக னைக் காப்பாற்ற எததுணை வேண்டுமோ அவ்வளவே எடு தது வருவேன். இது என குலத்தொழில்”

உடனே யரசன் “நேற்றிரவு உன்னுடன் வந்த ஒரு வனாக கு மாணிக்கமொன்றளித்தே நென்றாயே! அம்மா ணிக்கம் இதுதான் பார” என்று தான் பெற்ற மாணிக்க ததைக் காட்டியதும் களவன் சிறிது கலங்கி “அரசே!

ஆம்” என்றான. மறுபடியும் மன்னவன திருடனை நோக்கி “மூன்று மாணிக்கங்களில் ஒன்றை வைத்து விட்டு இரண்டையே எடுத்துச் சொறதாகச் சொன லுயே! நீ வைத்துப்போன ஒரு மாணிக்கத்தையும் காட்டுமே” என்றதும் “விடியற காலையில் முதன முதல கஜானு சென்று பாராததவீன அந்த ஒரு மாணிக்கத்தை

110

திருக்குறள் நீதிக்கதைகள்

யும் திருடியிருப்பான்” என்றியம்பினான களவன. உடனே மன்னவன மந்திரியை நோக்க அவன் ‘அரசே! ஒரு மாணிக்கம் கூட அங்கிலலை இஃதுணமை” என்றான. களவனே அரசனைப்பார்த்தது “மந்திரி யிடநதான அமமாணிக்கம் இருக்கவேண்டும. சோதனை போட்டால் நான் சொன்னது வெட்ட வெளியாகும்” என்றான. மந்திரி மிகவும் பயந்து மானமென்பதை யிழந்து “புத்தி யீனத தால் ஒரு மாணிக்கத்தை எடுத்துக்கொண்டேன்” என்று சொல்லித் தான மறைத்துவைத்திருந்த மாணிக்கத்தை எடுத்து நீட்டினான். இவற்றை யெல்லாம் பாரத்திருந்த சபையோர், அரசன நகர் சோதனை சென்றிருந்ததையும், திருடனுடன் சென்று மாணிக்கம் பெற்றதையும், கள்வன தன் தொழிலைச் செய்து வரதும் பெருந்தன்மை யுடனிருப்பதையும் அறிந்து அளவிலா ஆனந்தங்கொண்டு, மந்திரியின் மதியீனத்திற்குப் பெரிதும் வருந்தி யிருந்தனர். பின்னர் அரசன், திருடன் மந்திரி இவாக ளுடைய நடத்தையை யறிந்து இவாகளிருவருக்கும் விதி க்கவேண்டிய தண்டனை யாதென்று சபையோரைக் கேட்க, அவர்கள் “கள்வனுக்கு எவ்விதத்தண்டனையும் விதித்தல அழகன்று. மந்திரிக்கோ கடுமையான சி்ட்சை விதித்தல அவசியம். ஏனெனில் அவன் தங்களைப் புறங்கூறி வந்தான் என்பதைத் தாங்களறியாது போனாலும்

நாங்கள் நன்கறிவோம். மேலும் அரண்மனையிலிருந்த மாணிக்கத்தை திருடியது பெருங் குற்றமாகும்” என்று ஒருமனதாய்ச் சொல்லினா அவ்வாறே அரசனும் களவனுக்கு மரியாதை பலவும் பண்ணி, மந்திரியை வேலையிலிருந்து நீக்கி விட்டான். பிறகு மந்திரியும் தான் செய்த குற்றத்திற்கு மிகவும் வருந்தி அறிவு தலைப்பட்டு மான

20-வது கதை. பயனில சொல்லாமை 111

மென்பதை யிழந்தது பிராண னென்றுடன் தூழ்ந்தது வந்தான்.

20-வது கதை. பயனில சொல்லாமை

நீருக்துள் சொல்லுக சொல்லிற் பயனுடைய; சொல்லற்க
சொல்லிற் பயனிலாச சொல்.

பரிமேலழகர் உரை.—சொற்களில் பயனுடைய சொற்களைச் சொல்லுக; சொற்களில் பயனில்லாத சொற்களைச் சொல்லா தொழிக

குறிப்பு — ஒருவன் ஏதாவது சொல்லப் புகுந்தால், தனக்கும் பிறாக்கும் அறம், பொருள், இன்பம் முதலிய பயன்களை உண்டாக்கும் சொற்களையே சொல்லவேண்டும். தனக்காவது பிறாக்காவது எவ்வித நன்மையையும் கொடுக்காத சொற்களைச் சொல்லலாகாது. அதாவது வெட்டிப் பேச்சும் வீணப் பேச்சும்பேச்சு கூடா தென்பதே கருத்தாகும்.

உதாரணம்:—சுமார் ஆயிரம் வருஷங்களுக்கு முன் சோழா குலத்தில் திருத்தக்க தேவா என்கிற ஒரு முனிவர் இருந்தார். இவரின் இளமையிலேயே நல்லாசிரியரை யடைந்து வடமொழியையும் தென்மொழியையும் நன்கு பயின்று மிகக் தோசுகி பெற்றிருந்தார் இவரின் மகத்ததைச் சார்ந்தவர். இளமையிலேயே இவர் மனம்

தூறவறத்தில் அதிகப் பறறடைநதிருந்தது. ஒரு சமயம் இவர் தம் ஆசிரியருடன் மதுரைப்பதியை யடைந்து அங்கு சில காலம் வசித்து வந்தார். கறறது கைமமகம் அளவு கல்லாதது உலகளவு என்றிருத்தலினால் திருத்தகக தேவா மதுரைப்பதியிலிருந்த தமிழ்ச சங்கஞ் சென்று

112

திருக்குறள் நீதிக் கதைகள்

அபபுலவாகளுடன் கூடி நூறபொருளகளை நனகாராய்ந்து அளவிலா மசிழ்ச்சி பெறறிருந்தனா ஒரு நாள் சங்கபபுலவாகளிற் சிலா தேவரை நோக்கி “ஐய! ஜைனமதபபுலவா பலரும் தூறவறத்தை வறபுறுத்தி நூலகளியறறினர் ஆயினும் தமிழ் மொழிகுது அங்கமயுள்ள காமசசுவையைப் பாராட்டிக கூறினாறிலை ஆகலின அகசசுவையில் நூலகள் பாட ஜைனரால் இயலாது போலும்” எனறு கூறினா அதற்குத்தேவா “புலியரசாபோறறும் புலவாகளே! இனபச சுவையைப் பாராட்டிககூறுதல எமமனோககு முடியா தென்று தாங்கள எண்ணவேண்டாம நாங்கள பேரினபகதில் ஆழ்ந்திருப்பதனால் சிறறினபகதில் வெறுபபுககொண்டுளோம்” எனறு பதிலளித்தனா இதனைக்கேடட சங்கபபுலவாகள “தேவரே! அங்கனமாயின காமசசுவை பெரிதும் விளங்கஒரு நூலைத்தாங்கள இயறறலாமே” என்றாகள. தேவரும் அவலா஁ற பாடததுணிந்து, தம் ஆசிரியரிடஞ் சென்று தமகரும் சங்கபபுலவருகரும் நோந்தவாதத்தை வெளிப்படுத்தினா. உடனே ஆசிரியா “சங்கபபுலவாகள கூறியவண்ணம் காமசசுவைமுழுதும்

விளங்க ஜீவகன சரிதத்தை ஒரு காவயமாகப்பாடுக” என்று, “பாடப்படுகாத தூல முட்டினறி இனிது முடிசு” என ஆசிரியும் கூறினர். தேவரும் தம ஆசிரியரது அருளைப்பெற்று, சீவகனது சரிதத்தை, சுமார் 3000 பாடலாக எட்டுநாளில் பாடி, ஆசிரியருக்குக்காட்ட அவர் தம மாணாககரது கலவித்திறத்திற்கு மிகவும் மெச்சி “இந்நூல எக்காலத்தும் நின்று நிலவுசு” என்றருளினர் நம தமிழ்மொழியிற சிறந்தவிளங்கும் காவயம் ஐந்தில் தேவரியற்றிய சீவகசரிததிரம அல்லது ஜீவகசிறதாமணி

20-வது கதை பப்னில சொல்லாமை 118

என்பதகாண முகனமையானது இகராவயத்தில் காமச் சூனிய மீதாபிரதாச கூறப்பட்டுபின்னும் ஆங்குங்கு எண்ணிறக்க நீதிமுறையானது உமைந்தி நுசகன்றன

திருத்தகருக தேவா காமபாடிய நூலை எடுகதுசென்று சங்கப்புவலவா முன அரங்கேயறினா சொலகயம், பொருளகயம், காமசசுமை, அலகாரப, வருணனை முதலியன ஒருங்கே அமைப்ப மெற்றி ரத்தலிச “இசசீவக சிறதாமணிககு எந்நூலுர பாடாகாது மேலும் இயமாணிரி வேறொரு நூலாபுதல யாவாககுடி அரிதரிது” என்று சங்கப்புவலவாசுநாம பாண்டியவரசனும் தேவரைப்பெரிதும் பகழ்ந்து மகிழ்ச்சியடைந்தனா. அச்சமயம் ஆங்கிருந்த வாகளிற் சிலா “கேவிரோ பால சன்னியாசி யெபைது மெய்யாயின, கராசகவை நனிவிளங்கப்பாடுதல அவராலா காக காரியம் ஆதலின தேவா சிறறினபகதில் அனுபவமுடையவர யிருகதல வேணமும்” என்று தமக்குள் பேசிக ரொண்டனா இதனை யறிந்த தேவர் தமது துறவின தூய டையப்பலரும் அறியாபடி வெளிப்படுத்தல அவசிய மெனகருதி, பெரிய இருபபுககட்டிபைத தீயிற ஈழுககக காய்ச்சி வருவித்தது “யான இளமைமுதல கிறவியாயிருத் தல மெய்யாயின் இது எனனைசு சுடாதொழிக. இன்றேல்

பழக்கககாய்ச்சிய இரும்பின் கட்டியால் யான் வேதனை யடைவது பொருநதம” என்று சபதம கூறி அக்கட்டியைத் தம கைகளாற் தொட்டும் நானினாற் பரிசித்தம தாம யாதொரு துன்பமு மடையாது இன்ப முறறிருநத னா முன்பு தேவரின துறவில் யீயங்கொண்டு தமக்குள் பேசிககொண்டவர்கள் எழுநது வரது “நாங்கள் அறியாமற் கூறிய அபவாததைப் பொறுத்தருளவேண்டும். நாங்கள் கூறியது பயனில மொழி என்பது இப்பொழுது

8

114 திருக்குறள் நீதிக கதைகள்

நனகு புலப்படுகிறது. எங்கள் குற்றத்தைப் பொறுத்து அருள்புரிவீராக” எனப்பலவாறு வேண்டி நினறாகத் திருத்தககதேவா அவர்களை நோக்கி “நீங்கள் யாதொரு குற்றமும் செய்யவில்லை. ஏன இவ்வாறு பதை பதைத் தல வேண்டும்! என துறவொழுக்கத்தின் தூய்மையைப் பலரும் அறியச் செய்தீர்கள். இத்தனால நீங்கள் எனக்கு நன்மையே செய்தீர்கள்” என்று இன சொல கூறி அவர்கள் கொண்டிருந்த அச்சத்தை யகற்றினா இவையனைத் தையும் பார்த்திருந்த சங்கப்பலவார்களுட்பாண்டிய மன்னனும் தேவரது துறவின தூய்மையையும், கவிபாடும் வன்மையையும், அவரிடமிருக்கும் அரியபெரிய குணங்களையும், வியந்து பாராட்டினார்கள்.

21-வது கதை. தீவினையச்சம்.

திருக்குறள் மறந்தம் பிறன கேடு குற்றக, குழிந் அறகு குழும் குழ்ந்தவன கேடு.

பரிமேலழகர் உரை — ஒருவன் பிறனுகுதக கேடு பயக்கும் வினையை மறந்தம் எண்ணு தொழிக; எண்ணு வனாயின, தனகுக கேடு பயக்கும் வினையை அறக்கடவுள் எண்ணும்.

குறிப்பு —பிறனுக்குக் கெடுதியைத் தரும் வினைபை மறந்தும் ஒருவன் நினைத்தல் கூடாது. அவ்வாறு நினைத்தால் தாமம் அவனை விட்டு நீங்கிப் போய விடும். அதுவுமல்லாமல் அவன் நாசமடைவான். ஆதலால் தீவினையை நினைத்தலும் ஆகாது.

உதாரணம்:—இக்காலத்திலிருக்கும் வண்டன மாநகரைவிடப் பன்மடங்கு வளத்தில சிறந்தோங்கிய புகார்

21-வது கதை. தீவினையச்சம்

116

என்னும் பட்டணம் காவிரி நதி கடலொடு கலக்குமிடத்தில் இருந்தது. அந்நகரில் கன தனதுகூடன வாழ்ந்து வந்தாரா சிவ நேசா என்னுமோர் வணிகா திலகா. இறைவனது பேருளால் அவருக்குப் பட்டணத்து பிள்ளையென்னுங் குமாரன் தோன்றினான் அமமைநதனைச் சிலர்திருவெண்காடன என்றும் அழைத்தது வந்தனா. சிவ நேசா காலமானதும் பட்டணத்தார தன தந்தையின் பெருஞ் செலவத்தை யடைந்து இந்நிர போக மனுபவீரத்து வருகையில் பூவ ஜனம பரிபாகத்தால் இவ வாழ்வை வெறுத்ததுத னறவியாய நாடெங்கும் திரிந்து வந்தாரா. இவ்வதிசயத்தைக் கண்டாரிற் பலா 'பித்த யிஞ்சி விட்டது பிள்ளைக்கு' என நிகழ்ந்தனா. மற்றொரு சிலர் "பிறப்பை யறுத்தெறிந்து முக்திபைத் தா வல்ல தத்துவ ஞானம் உதித்தது விட்டது" என்றெண்ணி அவரை பண்புடன் தொழுதனா நிறக தன கையே பிச்சையேற தும் பாதகிரமாகக் கொண்டு சிறசில டீனைகளிற் சென்றிரந்து கிடைத்த கணையுண்டு, வெறுந்தரையே பஞ்சு மெத்தையென மதித்தது வாழ்ந்து வந்தாரா பட்டணத்தடிகள். யாவாக்கும் எய்தற்கரிய தத்துவ ஞானத்தை எம்பெருமா னருளாற பெற்ற பிள்ளை யாரிடம் பலா சென்று

“ஐய! இப்புகிதனில மாநதாண வரும் மதிக்குமபடி மிக்க தனததுடன் வாழ்நது வந்தும் அப்பொருளைப் பலாகும் வாரிககொடுதது இக்காலை பலாமணீதாறுஞ் சென்று ஏறறுண்டு வசையுடன் திரிநதலைவானேன” எனக்கேட்டதும், “உணமையே! குடியிருந்த வீட்டில கொள்ளி வைக்குநதையும் (தாய்க்கு தகனக்கிரியை செய்தல) இவவுலகத்திலிருந்ததல வேண்டிம. பின்னா பரமனது பாதபங்கயககளில ஐக்கியமாக வேண்டிம”

116

திருக்குறள் நீதிக் கதைகள்

என்று பதிலளித்ததா திருவெண்காடருக்கு உடன்தோன்றிய தமககை யொருகதியிருந்தனள. அநகநகை “ஐயோ! இப்பாஷியுடன் ஏன பிறநதேன யான? இதுவும் விதிவசமோ? நன் வீட்டுக் கதவைப்பிடுங்கி அண்டை வீட்டுக்குக் கொடுத்தே விட்டு விடியு மட்டும் நாய காத்தா னும் எனற மூதுரையினபடி, தன்னிட மிருநக அருநதன மனைததையும் அன்னியாகக்கு வாரிக்கொடுதது, தான பிறநத குலத்தின தூயமையைச சறறேணுக கவனியாது ஜாதி மானததை விட்டு ஸகல ஜாதியாரிடத்திலும் சாகம பெறறு மகிழவுடன் உண்டு வருகின்றானே! இனனா தம பியாம! ஏறபுகிழ்ச்சி யென்பதை எள்ளளவும் சிந்தியாது இரநதுண்கினறான என்று பலரும் ஏசிப்பேசும் வா ததை வெளியில தலை நீட்ட முடியாது செய்கின்றதே! எனசெயவேன! குலத்தைக கெடுக்க வந்த கோடரிக காமபுபோல தோன்றினனே” என்று பலவாறு நினைத்து வருநதி “இப்பாதகன உயிருடனிருப்பதை விட உயிர துறத்தலே மேல ஆதலின இவணை எவளிக்கதிலேணும் கொன்று தீர்த்தல அவசிய” மெனக கருதி விட்டனள

பெரியோர் “ஆடுவார, உண மததா போல திரிவார, நகைத்திடுவார, அநகைகொட்டிப்பாடுவார, இனநிருந்த இடம் நானையிருக்க மனம் பறறார, கந்தையன்றி வேறுபு

ககை கொள்ளார, அவா புகழ்ப்பெருமை இவ்வள வென்று மதிப்பவரா," என்ற முது மொழியை அப்பெண் பாவி அறியாது போயினளே! அநதோ! பாவம்! ஆதலின ஓர் தினம் பட்டினத்தாரைப் பரிவுடனழைத்து உபசாரங்கள் பலவும் பண்ணி அகமும் முகமும் மலாநதவன போல் நடித்து நஞ்சுகலந்த அடை யொன்றை (சிலா அப்ப மென்றும் பகாவா) அப்பெண் தன் தம்பிககு அளித்தனள்.

21-வது கதை தீவினையச்சம் 117

முற்று முணாநத முனியும் அடைதனை யனபுடன் கைதனி லெடுத்தது ஒடித்ததும், அதனுள்ளிருக்கும் தீமையை ஆதி நாயகனருளால் உணர்ந்து புனனகை கொண்டு " இது சமயம் தனக்கயாசு நனகை யளித்த அடையில விஷங்க லநதிருக்கிறதென்பதற்கு யாதொரு தடையுமில்லை இக காலே கைகண்ட பலகை அவள செய்த குற்றத்திற்கு கேற்ற தண்டனை கிடைக்காது போனால் பின்னரும் அவள் பலகேடுகளை செய்யக்கூடும் ஆகவே ஏற்ற சிட்சை விதி தது நலவழி சேர அறிவுறுத்தலே சாலசசிறந்தது " என்றுனனி, தன் வினை தன்னைச் சுடும் எனனைக கொல்ல நீ யிடட ஓட்டப்படும் வீட்டைச் சுடும் என்று சொல்லி அவ வடையை அவள வீட்டின மீது போட்டா

ஆறறல யிருந்த வேதரையும் அரிய தவதது முனிவரையும் போற்றி யொழுகின எப்பொருளும் போற்றலாகும்; அவமதிப்பின தோற்ற யிருஞ்சாபின ரேனும் சிதைவா, திகழமுப்புரா, குரன் சாற்றிக்கிரன மாலாதியரும் தளநதாரெனில சாற்று வ தெனனே

என்பது பொய்யா மொழி யல்லவா? அன்றியும் முற்பகல் செய்யின பிற்பகல் வினையும் எனனும மொழிக்

கிணங்க அதிசீககிரத்தில் அப பெண்ணின் மனை பற்ப
 லா கண்டு வியக்க வெந்து பிடிசாமபராயினது உடனே
 பட்டினத்தாரது தங்கை அறிவுதலைப்பட்டு தன் பேதைப
 புத்திககு மெத்தவும் பிராலாபிதது அன்று முதல மனத்
 தாலும் பிறருக்குத் தீங்கினை யுனனது சுகமே வாழ்ந்து
 வந்தாள எனபது நாம சொல்லாமலே அமையும்.

22-வது கதை. ஒப்புரவறிதல்

நீடுக்குறள் ஒத்ததறிவான் உயிவாழ்வான், மற்றையான்
 செத்தாருள வைக்கப்படும

பரிமேலழகா உரை:—உயிரோடு கூடி வாழ்வானு
 வான உலகநடையினை அறிந்துசெய்வான், அஃதறிந்து
 செய்யாதவன உயிருடையவனே யாயினும், செத்தாருள
 ஒருவனாகக் கருதப்படும

குறிப்பு:—உலக நடையையறிந்து அதன்படி நடப்ப
 பவனே உயிரோடுகூடி வாழப்படுவானான். உலகநடையின
 வண்ணம் நடவாதவன உயிருடைய வனயிருந்தாலும்
 இறந்தவர்களில் ஒருவனாக நினைக்கப்படுவானான். வேத
 நடைபோல உலகநடையும் மனிதர் எவரும் அனுஷ்டிக்கக்
 வேண்டிய விதியாதலின் உலகநடையில் ஒருவனும் தவற
 லாகா தென்படுதே கருதது.

உதாரணம்:—திருமால் துஷ்டநிககிரகம் சிஷ்டபரி
 பாலனரு செய்தறபொருட்டு எடுத்த அவதாரங்களில்
 பாசு ராமாவதாரம் ஒன்றாகும். பலலாயிர மாணிகளுக்கு
 முன்னர் இருந்த ஜமதக்னிவரும் அவர் பத்தினி ரேணுகா
 தேவியும் செய்த தவப்பெற்றால் திருமால் அவர்கள் வயிற்
 தீற குமாரராய்த் தோன்றினார். இக்குழந்தையே பாசு
 சாமர். இவர் எல்லாம் வல்ல இறைவனாகிய பரமசிவனை
 யடைந்து அக்கடவுளருளால் அஸ்திர சஸ்திரப்பயிற்சி
 யில் மிகவும் தேர்ச்சி பெற்றவரானார். ஒருகால் இவர் தம்

முடைய பராக்ரமத்தால கிரௌஞ்சகிரியை அம்பெய்து
 அனைத்தனரெனவும் நமது புராணதிகளால் தெரியவரு
 மெது. நிறக ஒருநாள் ஜமதக்னி முனிவர் பூசைசெய்யும்
 பொருட்டுத் தன மனைவியைவிளித்தது “அபிஷேகத்திற்
 குத் தீரத்தமகொணாக” எனக்கட்டையிட்டனர் அவ்
 வாறே ரேணுகாதேவியும் நீர் நிலைசென்று தான் கொணா

22-வது கதை தீவிரையச்சம் 119

நத குடத்தை நீரிவிட்டுதகண்ணீர் முகக்கப் புருநதகாலில்
 யில் ஆகாயத்தே அதிருபலாவண்யமுள்ள கர்கருவனொரு
 வன சென்றான அவன நிழல் நீரினிலையில தோன்றி
 யது தோன்றியதும முனிவா பத்தினி “ஓ! இத்தகைய
 சுந்தரம் வாயநத புருஷனொருவனும் உளனோ!” என
 மெண்ணினை பின்பு குடத்தையெடுக்கது இடுபயில
 வைத்துக்கொள்ளப் பனமுறை முயன்றும் குடமோ நீர்
 நிலையிலிருந்து எடுக்கக்கூடாது போயிற்று. என செய்
 வாற “அநதோ! நாம் அன்னிய புருஷன் அழகைக்
 குறித்து மனதில் சிந்தித்ததனால்லவா இப்பாண்டம எடு
 கக்க கூடவில்லை நமதுபதியோ தீரத்தவகொண்டு சீக்கி
 ரமே வா னன்றனா. காலதாமதமாயின என்னகதி கிடைக்க
 குமோ தெரியவில்லை” என்று பலவாறு வருந்தி அக
 குடத்தை எடுக்க எடுக்க அது வரவேயில்லை ஒரு
 முகூத்த காலஞ்சென்ற பின்னா குடமும் தூக்கமுடிந
 தது உடனே அதிவேகமாய நடந்து மனைவநது சோந
 தாள சோந்துமென? முனிவா எதிர்பார்த்தபடி காலத்
 தில் அபிஷேகத்திற்குத் தீரத்தம் வரவில்லை “நாமத்த
 தின காரணம் யாதென” முனிவா கேட்க, என சொல்
 வாள்? ஒன்றுஞ் சொல்லமுடியாது உணர்வின்றி மீன
 றுள் எனறே சொல்லவேண்டும முனிவருக்கோ கோபம்
 பிறந்ததுவிட்டது. முககாலமும் உணர்வல்ல முனிபுகவா

தாமனைவி தாமசிதது வந்ததை ஞானதிருஷ்டியா லறிந்த
தம கோபம் கொழுகதுவிடெரிய ஆரம்பித்ததுவிட்டது.

“முறறத்தறந்த முனிவருக்கு வெகுளிதோன்ற
லாமோ? உள்ளகவாந்தது எழுந்தோங்கும் சினத்தைக்
காததுகொள்வதன்றோ பெரியோ கடமை! இவ்வா
றிருக்க முனிவர் கோபங்கொள்ளலாகுமோ” என்ற நம
திருக்குறள் நீதிககதைகள்

நேயர்களுக்குச் சந்தேகம் உண்டாகலாம் கோபமானது
அனாதியாய வருகின்ற நாயுபற்றி, துடிவு, மெய்யுணர்வு,
அவாவினமை முதலிய நற்குணங்களை யுடைய தவச்சுளுக்க
கும் சிறசில சமயத்து உண்டாகும் என நம முன்னோ
மொழிந்திருக்கின்றனா இனி ஜமதகனி முனிவருக்கு
கோபம் மூண்டுவிட்ட தனால் தமமருநே சிறை புத்திரன்
பாசராமரை நோக்கி “உன நாயை சந்தியு” என்றிட்டார
கட்டளை அகநாலை பாசராமரது நிலைமையோ மிகவும் பரி
தபிக்கத்தக்கது என்கின்ற பெனில தந்தை சொலமிக்க
மந்திரமில்லை யாகவின அவரது உதக்பவினபடி காயை
வெட்டிவிடவேண்டும் பிதாவின் கட்டளைபை நிறைவே
றறப்புகினை அன்னையுமபிதாவும் முன்னறிதேயவம் எனபது
முதிநொழி யாகவின நாயைகொன்ற மாரபகத்திறகு
ஆளாகவேண்டியிருக்கிறது ஆதலின் இருதலைக்கொள்ளி
எறுமப்புபோல இன்ன செயவ்வென்று தோன்றாமல் தினை
தது நினறிருக்கலை வேண்டுமென்பதை நமநீரயதீர நன
கறிவாரகள்

‘எல்லாமறிந்த நமதந்தையிட்ட கட்டளையை மறுத்
தல் அழகன்றி அறமுமன்று’ என நினைத்த பாசராமா
உடனே தன கையி்விருந்த கோடரியால் தாயை இரண்டு
துண்டாக வெட்டித்தள்ளினா தாமெண்ணிய வண்ணம்
கட்டளையை நிறைவேற்றிய புத்திர சத்தினத்தைக்கண்டு
மகிழ்ந்த ஜமதகனிமுனிவா “பிள்ளாய! நீவேண்டிய வரத

தைக கேள் அவ்வாறே அளிக்கச சித்தமாயிருக்கின்றேன்” என்று சொன்னார் பரசராமரும் மிகமகிழ்ந்து “தந்தையே! யானவேண்டும் வரம் ஒன்றுதான் அஃ தென்கை யென்கை எனதாய் மீடும் உயிர பெற்றெழுந்து நாமிருவரும் கண்டுகளிக்ருமபடி நமமுடனவாழ் அருள்

23-வது கதை. ஈகை

121

புரிதல் வேண்டும். இதனைத்தட்டாது தாங்கள் தந்தருள்க” என மிகவுடவணங்கி லீவண்டினார்.

மைந்தன விரும்பிய வரத்தை யளிப்பதாக வாக்களித்த முனிவரும் “அங்கனே யாக” என்றுசொல்லி முடியமுன் ரேணுகாவிதேவியும் உயிர பெற்றெழுந்து நின்றாள் மைந்தனும் கண்டுகளித்தான். முனிவரும் தம் புதல்வனது புத்தி கூர்மையைக் கண்டுவியந்து ஆனந்த பரவசமடைந்தனார்.

23-வது கதை ஈகை

திருக்குறள். சாதலின் இனனாதிலலை இனிது அனம
பாதல இயை யாகக்கடை

பரிமேலழகர் உரை — ஒருவழகுச சாதலபோல இனனாதலி ஒன்றிலலை, அதனைமைத்தாங்கிய சாதலும், வறிய யாக்ககு ஒன்றிதல் முடியாதவழி இனிது

குறிப்பு --எவருக்கும் சாவு என்றால் வருத்தமாயிருப்பதுடன் இறந்துபோக மனமவராது நமமையண்டிவந்த ஏழைகளுக்குக் கொடுக்கமுடியாத காலத்து, பூமிக்ருப்பாரமாய உடல் வைத்திருப்பதைவிட உயிரைத் துறந்துவிடுதல் இன்பமாயிருக்கும் இதுபற்றி யன்றோ குமணனும் சீததலைச சாததனருக்கு எதுவும்கொடுக்க வகையிலலாது தனதலையை வெட்டிக்கொண்டு போகும் படி அகமலாசசியுடன் சொன்னான்

உதாரணம் —காவிரி நதியின் வட கரையிலுள்ள திரு

நின்ற வூரிவிருநத காளா ததியப்பமுதலியாரா எனலும் ஸ்ரீமா
 ன அல்லம பகலும் தனனை நாடி வருபவாககு வரையாது
 ஈநது வந்ததலை பாலா முதல விருத்தா பலரும் காணுவ
 தாரமென அவரைப் புகழ்ந்து வந்தார்கள். அநநாடடை

122

திருக்குறள் நீதிக் கதைகள்

யாண்டு வந்த அரசனோ எச்சிறகையாலும் காகத்தை
 போட்ட மனம் பொறுதலோபி யாதலின அவனை ஜன
 கள எள்ளளவும் மதித்தாரிலலை இதனை யறிந்த வேந
 தன முதலியார மீது அஞ்சையை கொண்டு அவரிடமிருக்
 கும் பொருளனைத தையும் பறித்தகுகொண்டான. தாழ்வு
 வந்த காலத்தும் வாழ்வு வந்த காலத்தும் சலியாத சித்த
 ததையுடைய முதலியார அவ்வூரிவிருக்க மனம்பொறுது
 அப்பொழுதே தன மனைவியுடன் புறப்பட்டு அயலூர்
 சென்று அங்கிருந்த ஒரு சத்திரத்தில் இரவு கழிக்கு
 மாறு படுத்திருந்தார சதிவகன மிருக்க, வறுமைப்பிணி
 யால் பெரிதும் வாடிய புலவனொருவன் காளத்தியப்ப
 முதலியாரிடரு சென்று பணம் பெற்று வரலாமென்ப
 புறப்பட்டு வந்து அச்சாவடியின ஒரு மூலையில் படுத்திரு
 ந்தான. சிறிது நேரஞ் சென்றதும் பசி யென்னும் பகை
 வன் பாவலை வந்தத “நீளத்திரிந்து துழன்றாய நீங்கா
 நிழலபோல, நானைககிருப்பாயோ நலகுரவே! காளத்தி,
 நினறைக்கே சென்றககால நீ யெங்கே நானெங்கே, இன
 நேக்கே சறறேயிரு” என்று விதவான பாடியதைக்கேட்ட
 முதலியார “அந்நீ! அந்த நாள வந்தானிலலை அருங்க
 விப்புலவன் இந்த நாள் வந்தான” என்று மிகவும் வரு
 நதி “நானையதினம் நமமூர்சென்று இப்புலவன் ஏமாறிப்
 போகா வண்ணம் அன்னமாவது அளிப்போம்” என்று

கருதி, விடியற்காலையில் தம் நாயகியுடன் பயண மாகித்
 திரு நின்ற லூர் சேர்ந்த மனைவியின் கழுத்திலிருந்த
 திருவாபரணத்தில் சிலவற்றை விறந்து, சாமான்கள் வாங்
 கி, சமையல செய்து விதவான் வரவை எதிர நோக்கி யிரு
 நதாரா. கவிஞனும காலையி லெழுந்த தான் குறித்த வண்
 னம் முதலியார் வீடு வந்து சேர்ந்ததும் அவரால் அறு

18-வது கதை. ஈகை

123

சுவை யுண்டி யளிக்கப்பெற்றுப் பசியாறியதும் தன் உள
 ளககருத்தை வெளியிட்டான. அச்சமயம் முதலியாரின்
 மனம் என்ன நிலைமையில் இருந்திருக்க மென நம
 நேயரே அறிந்துகொளவாராக. தன்னை யடுத்தது வந்தோ
 ர்க்கு ராய இயலாது சமயத்துச் சாதலே மேல எனததுணி
 நது அவ்வாறே வீட்டின புறக்கடை சென்று அங்கிருந்த
 பாம்புப் புறநில கையிட்டாரா. உடனே மாநாகம் வெளிக
 கிளம்பிக தன்னிட மிருந்த நாகரத்தினத்தை முதலியார
 கைதனில் கக்கிச் சென்றது. பழைய தனம் மீண்டும்
 கிடைக்கப்பெற்றவன போல பெரிதும் மகிழ்வடைந்த
 முதலியார ஓடி வந்து புலவனிடம் மாணிக்கத்தைக்
 கொடுத்தாரா. விதவானும் ஆனந்த மடைந்தது முதலியாரு
 க்கு ஆகி கூறி உததரவு பெற்று, கடைத்தெரு சென்று
 மாணிக்கத்தை விலைக்கு மாறப்பாராததும் அதன் விலையை
 எவராலும் மறிகக முடியாததால் முடிவில் அரசனிடம்
 சென்று விலை கூறினான் இது வரையில் அத்தகைய
 மாணிக்கத்தைக் கண்டறியாத மன்னவன் “இவ்விலை யுயர்
 நதகல் உனக்கேது” என்றதும் முன்பின் நடந்த சங்கதி
 கள் ஒன்று மறியாத புலவன் உள்ளதை உள்ளவாறே
 வெளியிட்டான. அரசனே கோபா வேசங்கொண்டு
 “நேற்றே நாம காளாத்தியினிட முள்ள பொருள் முழுவ
 தையும் பறி முதல் செயதோம் இவ்வளவு விலை யேற்ப

பெற்ற மாணிக்கங்களை பல அவன் சேமித்து வைத்திருக்கிறான் போலும்” என்றுன்னி இக்கணமே காளாததியைக் கையும் பிடியுமாய் இங்குகொணர்க என்று கட்டளையிட்டான அவ்வாறே சேவகரும் விரைந்து சென்று காளாதியை அரசவையில் கொண்டு வந்து நிறுத்தினார்.

“ஆடே காளத்தி உன் தன் மனைததைம நாம பிடுங்க 124 திருக்குறள் நீதிக் கதைகள்

கிகொண்டும உன்னிடம் மாணிக்கமிருப்ப தெப்படி” என்று அரசன் கேட்க முதலியார உண்மையை வெளியிட்டனா “பாகறகாயைப் பூனை கொண்டு போயிறறென்றால் யார அதனை நம்புவா! அதுவே போல பன்னாகம் உனக்கு இரத்தினம் கொடுத்த தென்பது நம்பக்கூடியதாயில்லை. அது மெய்யாயின நாம காண அவ்வரவம் தன்னிடமிருக்கும் ஜீவரத்தினத்தையும் கொடுத்தல வேண்டும் இல்லையேல் உன் தலை இரவல” என்று அரசன் சினந்தும், முதலியார “அப்படியே யாகட்டும்” என்று அம்மதி கெட்ட மன்னவனுடன் தன் இல்லம் வந்து புறநடை யில் சினந்து கொண்டு “ரசனே! இதுவும் உன் திருவிளையாடலோ” என்று துதித்து நின்றவளவில பன்னாகம் சீறிகொண்டு வெளிக்கிளம்பி முதலியாரை மூன்று முறை வலம் வந்து தன்னிட முள்ள ஜீவரத்தினத்தைக்கக்கி அரசன் அடையில் சென்று ஆவிகிறந்தது இவ்வதிசயத்தைக்கண்டாரிற் சிலா “அரசனுக்கு யாது கேடுவிளையுமோ” என்றனா சிலா “தாமம் பொய்க்குமோ” என்றனா. மற்றுஞ் சிலா, மதியிலலா மன்னவன் மாண்போகானு எனறேசினா. விதவானே, முதலியாருக்குக் கேடு நேரும் படி நாமன்றோ காரணமாயிருந்தோம்”என்றேவகினா இவ்வாறு பலரும் எண்ணியிருக்க, அரசன் ஒடிவந்து முதலியாரின் அடியிணைகளில் வீழ்ந்து “வளளலே! உன் மகி

ஹமபை யறியாது சிறியேன செய்த பெருமபிழையைப்
பொருத தருளவது தரும் மாசும்” என்று கெஞ்சினான்
கொடையிற சிறந்த காளத்தி அரசனைத் தூக்கி நிறுத்தி
“என்ன தகாத காரியஞ் செய்தீர்” என்று பணிவுடன்
புகளரா. பின்னர் அரசன் மனமு வந்து தான முன்பு
காளத்தி யிடம் பறித்ததுக கொண்ட பணத்தை விடப்பன

24-வது கதை புகழ்

125

மடங்கு உதவ, அந்நேப பெற்று முதலியாரும் முன்போல
பாவலா இரவலா பலாக தும் இலலை யெனனாமல நந்து புக
முடன வாழ்ந்து வந்தார்.

24-வது கதை. புகழ்.

நீருக்தியள்

ராதல இசைபட வாழ்தல அது வலவது
ஊதிய மிலலை உயிரகரு

பரிமேலழகா உரை — வறியார்க்கு ராக; அதறைய புக
முண்டாக வாழ்க, அப்புகழல்லது மக்களுக்காக சூய பான
பிற் கொண்டிலலை யாகலான.

குறிப்பு — தரித்திரர்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டும்
அதனால் புகழ் பெற்று வாழவேண்டும் இப்புகழை விட
மக்களுக்காக வேறு பயன இலலை பரிதலால்

உதாரணம் — இரவி சேயாகிய கன்னனும் இந்நிரகுமா
ரணகிய அரசனும் இளமை முதல் ஒருவா மீதொருவர்
வாரிவகொண்டிருந்தன ரென்பதை நம் நண்பர் நிவாரகன
பாரதப்போர பதினேழா நாளில் அரசனான “இன்று
பொழுது சாயுமுன என எண்ணத்தை நிறை வேற்றுவே”
னெனச் சபதம் புரிந்து அவ்வாறே கன்னனுடன் வெகு
உக்கிரமாய்ப் போரா புரிந்தன. கன்னனும் தன் வைரிக

குச சனீததானிலலை சூரியாஸ்தமன சமயவகிட்டியுந தன்
 மைததுனனது சபதம நிறை வேறாதது கண்ட இருஷ்ண
 பகவான “ விசயனை கோககி “ நீ சிறிது பொழுது போர்
 செய்வதை நிறுத்தது ” எனபபுகன்று வேதிய வழுவங்கொ
 ண்டி கனனன பால சென்று “ வள்ளலே ! மேருவினிடைத
 கவம பூண்ட யான நின் கொடைத்திறததைச் செவியுற்
 மதம உன்னை நாடிவந்தேன ” என்றனா. அசசமயம்

126

திருக்குறள நீதிக் கதைகள்

கனனன வியசனது வெங்கணையால் ஆவி சேராநது மெய்
 தளாநது இரத்ததின் மீது கிடக்கின்றன. அவன உயிரோ
 தன நிலையினின்றும் கலகையிருக்கின்றது இன்னும்
 சிறிது நேரம தரித்திருக்குமோ இராதோ (1) தரியவில்லை.
 இரப்போ வேண்டிய வணணம கனனன பொருளுதவும்
 பொழுது அநதனா வந்தாரிலலை. எனறலும் அநதனா
 கூறிய மொழிகளைத் தன செவிக்கழ தெனக கீகட்ட கன்
 னன அகம மலாநது “ வேதியா கொழுந்தே ! இக்காலை
 யான தாதத்கும் பொருள இன்னதென்ற சொல்லுக,
 அங்கனமே அளிக்கத்தடையிலலை ” எனலும், கிருஷ்ணன
 “ நீ கொண்ட புண்ணிய மனைததையும் உதவுக ” எனறு
 வேண்டினா உடனே இரவிசிறுவனும் “ யான செய
 புண்ணிய மனைததையும் தந்தேன. மனமுவநது கொள்க ”
 எனறு கைகுவித்தது வணங்கினான். கண்ணனே “ கைநத !
 இப்புண்ணியததை என கையில் தாரை வாரததுக்கொடு
 ததலனறே அழகு ” எனறதும், கனனன நீாதேட எங்கு
 போவான ? தன மார்பில் அமப்புடொழுக்கும் உதிர
 நீரால் தாரை வாரத்தான கனனன. இக்கனனனது தா
 மததைப பெற்றுச செனறால் தான ஆசசனன தன சப
 தததை நிறை வேறற முடியும். அது பறறியே கண்ணன
 கனனனிடமிருநது தருமததை வாங்கிப்போக வந்தனா.
 நிறக, கனனது கொடைத்திறததைக்கண்டு மெச்சிய

கண்ணன் தொடையாளியை நோக்கி “உனக்கு வேண்டும் வரங்களை விரும்புகளே. அவ்வாறே யான தரத்தயா” என்று கூறியவளவில் கண்ணன் சொல்வான்.

“அநதணர் திலக! வினையின பயனால யான இன்ன மும் இவ்விலகில பிறவி யெடுக்கநேரின இல்லை யென்று இர ப்போர்க்கு இல்லை யென்றுரையா இதயம் நீ அளித்தருள்”

24-வது கதை, புகழ்

என்றான. கண்ணன் பஞ்சபாண்டவாக்கு முன்தோன்றிய வனாதலின விபபிரவேடககொண்டு வந்த கிருஷ்ணன் தன் மைத்தனனாகிய கண்ணன் மாரபுறத்தமுவி, கருணை நீரா டடி. “அப்பனே! நீ யெத்தனை பிறவியெடுக்கினும் அவற றுள ராகையும செல்வமும் எய்தி முததியும் பெறுவாய் முடிவில்” என்றருளி அக்கணமே கண்ணன் கண்டுகளிப்ப, தமது நீலமேகசசாமன் நிறம் ஜொலிக்கவும், கைகளில பஞ்சாயுதங்கள் விளங்கவும், தம் இருமருங்கிலும் பூமக ளும் பொய்களும் விளங்கவும் அநதரத்தினினுறு காட்சி கொடுத்தனா. தேவர்களும் முனிவர்களும் தேடிககாண முடியாத திருமலைத் தன்னெதிரே காணப்பெற்ற கண்ணன் பெரிதும் மகிழ்ந்து “எத்தவரு செயதும் காணமுடியாத நின்னை என்கண்ணெதிரே காணப்பெற்றேன். இதைவிட யான பெறும் பேறுமுண்டோ? தருமன் முதலிய என தம் பியரோடு சமாமுறுக்கினேன்! எனதுயிரினைய தோழற்கும் செஞ்சோற்றுக்கடன கழித்தேன் தேவர் கோவாகிய இநதிரனுக்கு என கவசகுண்டலங்களை யீந்தேன். நான் பெற்ற நன்வினைப்பற்று அனைத்தையும் உனக்கே தந்தேன் நிற்பாதாரவிரத்ததை வணங்கப் பெற்றது மல்லாமல நினது துளமலை யணிந்த மாபால தழுவவும் பெற்றேன். என தம்பியெய்த அம்புகளினால் ஆவீசோர்ந தும் உனது கிருநாமத்தை வாயாசசொல்லி வாழ்த்தும் பாக்கியமும் பெற்றேன் மாதவனே மாலவனே மாயவனே

சரணம், யாதவனே கேசவனே மது சூதநனே, சரணம்” என்று உணர்வுடன் பலவாறு துதித்து நின்றான். உடனே திருமாலும் “மைதனன! அன்று இந்நினை யனுப்பி உனது கவசகுண்டலங்களைப் பெற்றவனும் யான்; உன் நாய் சூரதியை யனுப்பி நாகாஸ்திரத்தை விசயன்மீது
 48 திருக்குறள் நீதிக கதைகள்

இரு முறைவிடாது வரவகொள் விததவனும் யான்; நின் பிறவியினுண்மையை அறிவிததவனும் யான்; நினது நாகக் கணையால் அசசனன் ஆவி போகாது காததவனும் யான்; அநதணரைய வந்து உன தருமத்தைப் பெற்றவனும் யான் தான என்பதை நீயே நனுகறிவை! இந்நிலவுலகத்தில் நின் னைப்போல பெருநதவப்பேறும் ஈகையும் செலவமும் பெற்றார யாவா” என்று கனை மமைகிழ இயம்பினா அககாலை தேவரும் முனிவரும் ஆகாயத்தில் குழுமி தநகூபி முழுக்கினா, கீதமபாடினா பொழிந்தன பூமழை பொன்மழை!

திருக்குறள் நீதிககதைகள்

முதற்பாகம்.

இ ல் ல ற வி ய ல்

ஸம்பூர்ணம்

இரண்டாஃபாகம் துறலறவியல்

அச்சிலிருக்கின்றது.

சேகிரம் வெளிவரும்

THE INDIA PRINTING WORKS, MADRAS.